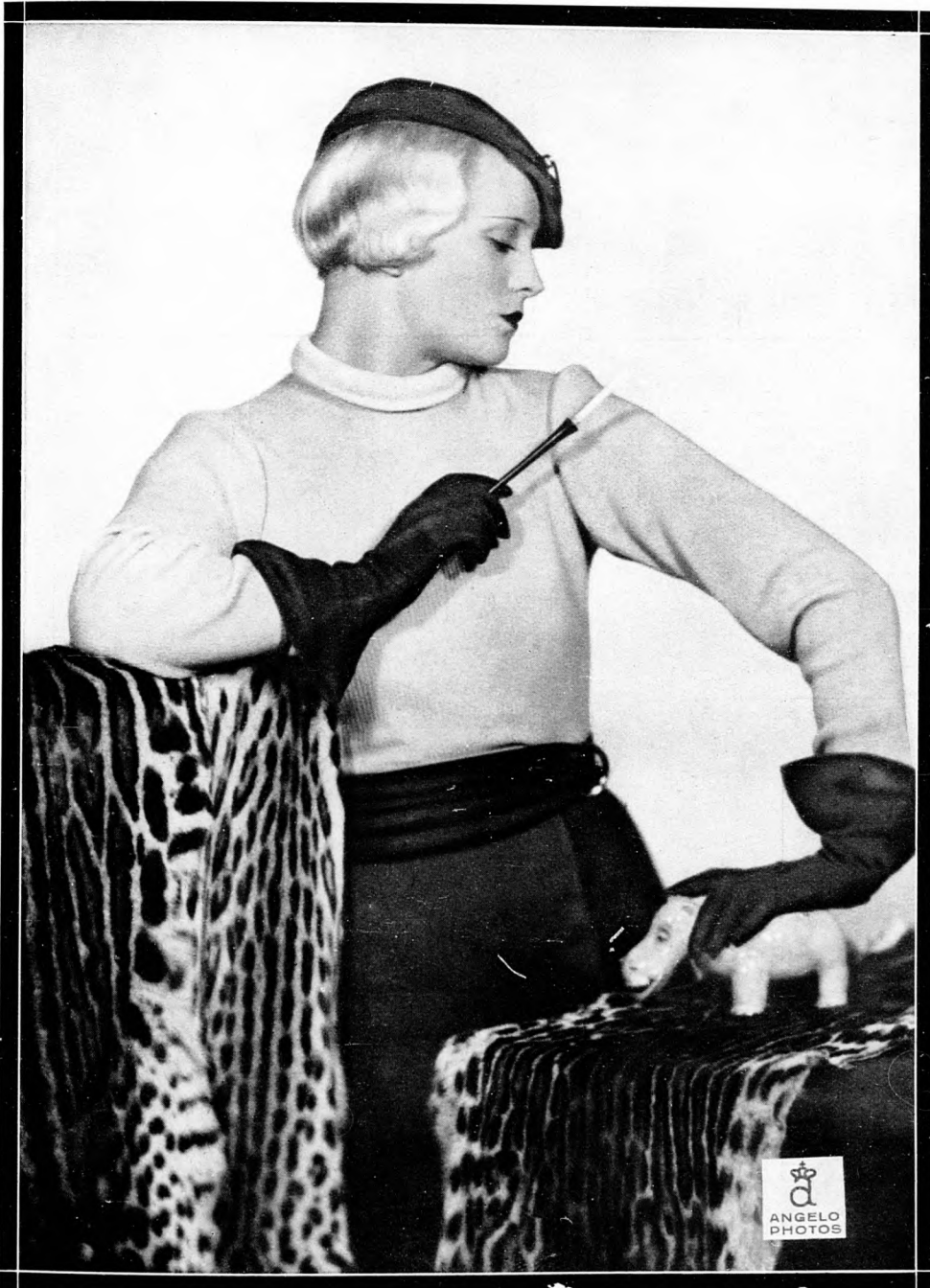

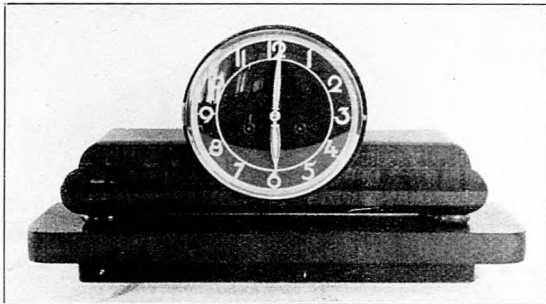
MAGYAR URIASSZONYYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

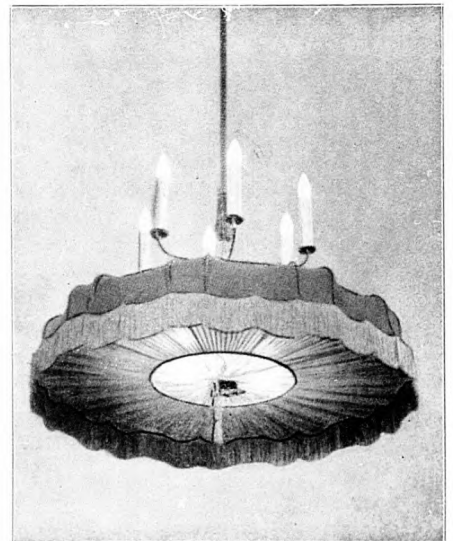
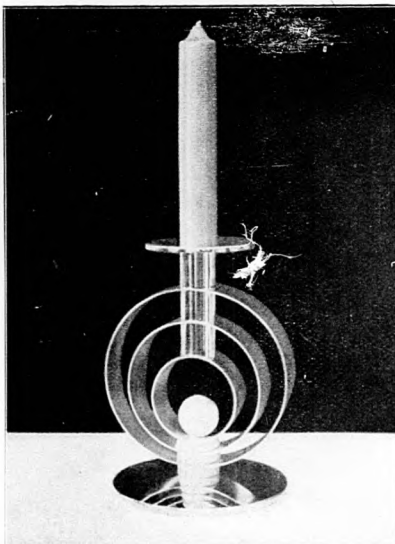
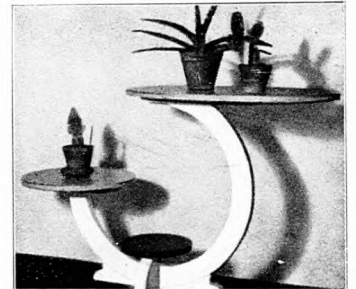

ANGELO
PHOTOS

XIII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
BUDAPEST, 1936. JAN. 20
ÁRA NYOLCVAN FILLÉR

ÉRDEKES
OLDAL

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1936 JANUAR 20
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 10-7-23

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk számla 41 490. Előfizetési ár
Magyarországban: egész évre 24 P, félévre
12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaország-
ban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész
évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehszlovákiai korona, félévre
90 csehszlovákiai korona, negyedévre 50 csehszlovákiai korona, Romániá-
ban: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre
250 lei, Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő,
félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az
ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

Hát rajta emberek, éljen az élet!

Folyjon a bor a tengerekig,
Mindenki kacagjon, nevéssen máma
Óregapóktól a kicsi gyermekig.
Ragyogó koronámon szikrázik a nap,
Sütkérezzen benne a táncoló sereg,
Égbeszökkenő vidámságok alatt
Ne sikoltsanak átkozott fegyverek.

Minden aranyom íme szerteszőrom,
Halvány csillogásán hadd örüljenek.
Vidám hacacaré tomboljon az égen,
Mármorban égjenek utcák és terek.
Piros arcukon vidámság daloljon,
Muzsikáljanak a néma bútorok,
Apadjon ki minden bánattenger
És találjon otthonra, aki kujtorog.

Farsangi szent mennyországunkban
Csillagokat szüljön a keserű hold.
Rozzant csontú, rozsdás öregember
Táncoljon ma, mint erdei kobold,
Ki számúzi a gondot messzi a világból,
Hol minden Semmi, Tiszta és Fehér,
Ki kurjongat az örök nyári estén
És semmit nem csinál, csak él, csak él!

Farsangi szivárvány szép muzsikájában
Táncoljon, dobbanjon milliányi láb.
Forogjon, röpködjön pirosvérű testünk,
Mert jön a perc, amikor nincs tovább.
Ne gondoljunk arra, hogy jön a holnap,
De gondoljunk arra, hogy vannak csodák,
Én mondom ezt, a víg farsangkirály,
Igyuk hát fenékig életünk jó borát!...

És másnap a szomorú bőjtön
Az utcasarkon egy sápadt férfi áll.
— Bocsánat — mondja szerényen —
Én... én voltam... a farsangkirály...!?
Kalapja ócska, ütött-kopott,
A tér sarkán csak áll, csak áll
És nevet harsányan rajta
A cammogó téli napsugár.

Farsang király

Írta: Lóránth László

így dalolt

AZ ELSŐ NAP

ÍRTA: VÁNDOR KÁLMÁN

Nyolc hónapig tartott a küzdelem. Paragrafusokkal, ügyvédekkel, tárgyalásokkal. Tíz körömmel kapaszkodott a résbe, tágitotta, fogcsikorgatva, dühös erővel, dühös akarással, hogy végre szertefeszüljön a burok, a házasság, amely az életet magába ágyazta, az erejét lekötötte.

— Hát nem! — vicsooritotta a fogát, mikor néha úgy volt, hogy nem sikerül s az asszony makacszkodott.

Azután végre nyolc hónap után sikerült. Az asszonyban is felforrnt a düh s ott a rideg bírói szobában egy ítélet száraz, izetlen szavakkal, mint egy borotva szétvágta a burkot.

Kilenc esztendő után újra szabad volt. Szabad.

És eljött a nap, az utolsó és egyben az első. A lakásban emberek jelentek meg, nehézájrást munkások hevederekkel és a súlyos bútorokat vitték le a lépcsőn.

Hideg téli nap volt. December. A nyitott ablakon jeges levegő áradt és odakünn esett a hó.

Oththon volt. Oththon kellett lennie. Makacsul neki szorította homlokát az ablaküvegnek, nem akart hallani, nem akart látni, de néha messziről mégis felhangzott az asszony, a volt asszony szava, amint a munkásokat dirigálta.

A háta mögött nehéz lépések dűngtek. Súlyos férfilábak tapodták a parkettet.

— Szabad vagyok, — mondta halkán magának — szabad.

Behunyta a szemét és próbálta kitalálni az eseményeket, melyek a háta mögött lejátszódtak.

— Most viszik — gondolta — az ebédlőszekrényt. Ez a könnyű lépés jelenti a barokk-asztalt.

Azután egy ajtó csapódott és utána csend lett.

Künn egyre sűrűbb pelyhekben esett a hó. Nem mert megfordulni. Hátha még visszajönnek.

De senki sem jött, csend volt és az utca sötétedni kezdett. Lassan megfordult. A szoba homályos volt. Jól összeszorította a szemét, hogyha kinyitja, jobban lásson a félhomályban.

— Hát igen — gondolta — hát igen. Ezentúl így lesz.

És valahogyan sehogysem találta az örö-

met, a felszabadulást. Nézte a lakását. Az egyik sarokban, ahol eddig az ebédlőszekrény állott, pókháló, üres falat látott. És a másik sarokból hiányzott a barokk-garnitúra. Egyhelyütt pedig a falon nagy darabon egészen új volt a tapéta, egészen friss. — Igen — mondta csendesen és leült a fotólyba. — Itt volt a képe...

Távolról jökedvű, vidám gyerekkacagás hallatszott el hozzá. Az ajtórezen halvány fényugár szűkött be. Felállott és óvatosan kinyitotta az ajtót. Átment a másik szobán és kinyitott még egy ajtót. Hunyorognia kellett, mert a homály után bántotta a villanygök éles fénye, az a gyerekoszobából a szemébe áradt.

A szőnyegen két gyerek ült. Az egyik tíz esztendő, a másik hét. Mind a kettő szőke. A nagyobbik egészséges, piros arcú, a kisebbik finom fehérbőrű, sápadtabb. És szőke mind a kettő. Ültek egymással szemben és gondtalanul remegő hassal nevettek egymásra nézve.

Csendesen betette az ajtót, hogy észre ne vegyék és visszament a szobájába. Meggyújtotta a villanyt.

— Most valamit dolgozni kell — mormolta maga elé — dolgozni valamit. Nem gondolkozni.

Székreállt, letörölte a pókhálót és tologatni kezdte a bútorokat. Eltűntetni az ürességet.

Pár perc múlva megállott és megtörölte a homlokát. Már csak az a friss tapéta maradt, ott a fal közepén. Ahol a képe függött. Egy pillanatig gondolkodott, két ujjal a homlokát dörzsölte, aztán kiment az előszobába. Elhúzta a szekrényt és kibálint onnan valami olajnyomatot. Csunya giccs volt. Kerestet valami rongyot, amivel letörölje. Sehosem talált. Leemelte a falról az esőköpenyét, összegyűrte mintha törlerongy lenne és elkezdte tisztogatni vele a képet. Aztán szuszogva becipelte a szobába, felállt egy selyemszékre és az olajnyomatot a felesége képe helyébe akasztotta. Eltakarta azt a kellemetlenül friss színű tapétadarabot.

Elégedetten bóbolygott, leült és egy pillanatig értetlenül nézett maga elé. Mi ez? Eltűntetett minden ürességet és mégis olyan üres minden. Mi történt?

De nem gondolta végig, mert csattant az

ajtó és a kisebbik gyerek a szobába rontott. Derűs volt a kis pofija és valamit sürgősen akart mondani, de amint belépett és meglátta a változást, tágranyílt szemekkel megállott.

— Apuka! — kezdte — apuka! — aztán hirtelen megfordult és apró lábaival szaladt vissza a testvéréhez.

Ő pedig kalimpáló szívvel utánalopózott, fülét a gyerekoszoba ajtajára szorította és hallgatózott.

— Dodó, Dodó! — hallotta a kicsit lelkesedni. — Új kép van a falon, apró pipikék és víz és egy kisfiú is bittal a kezében, olyan egészen kicsike bittal és apuka ott ül a kép alatt!

De aztán észrevette, hogy bátyja építőközből tornyot épített, hát nagy kéjjel lesöpörte, elfelejtkezett az új képről, pipikéről és apukáról. Azt magyarázta, hogy a tornyot nem így kell építeni, hanem úgy és nagyon komoly pofival, szuszogva építeni kezdett.

Az ebédlőben az új cseléd megterítet. Szépen bescukta a gyerekoszoba ajtaját, bement és leült az asztal mellé. Egymagában, csendesen ült és kelletlenül evett.

A leány hangtalanul járt körülötte, elvette a tányérját, öntött a poharába, aztán kiment.

Csend volt. Nézett a tányérjára és egy szellet kenyeret majsolt. Később a harmadik szobából hallotta a gyerekek hangját. Imádkoztak.

— Én Istenem, jó Istenem — süvítette teljes hangon a kicsi.

Zengett az egész lakás.

Később hallotta, hogy hívják.

— Apuka, apuka! — kiabáltak és ő bement hozzájuk. A nagyobb vigyori pofácskával keményen, mint egy kis atléta, megszorította a nyakát és hangos csókot adott.

A kicsi lágyan magához ölelte és álmosan sottogta:

— Amíg elalszol, maradj itt...

De nem tudott maradni. Valamit motyogott, hogy dolga van az apukának, megsimogatta mindegyiket.

— Jó éjszakát Pipi, szervusz Dodó!!

És kiment a szobából. Pár percig még hallatszott a gyerekek hangja, aztán egyre több lett az ásitás.

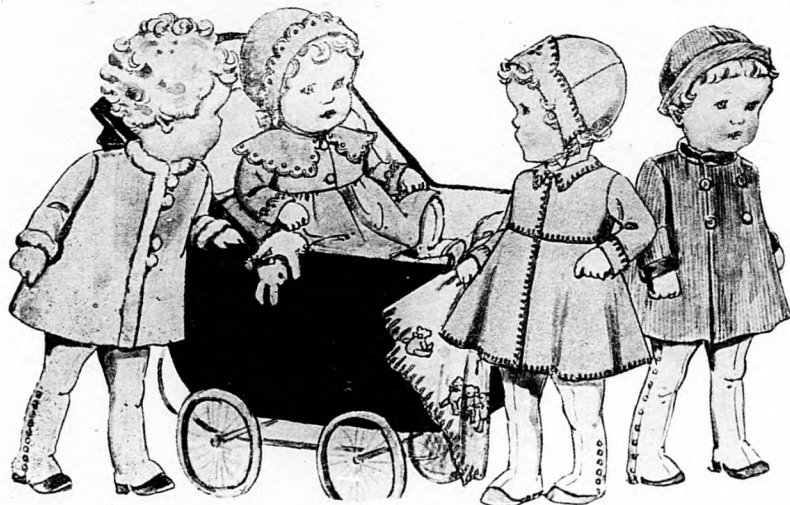
Ő a másik szobában ült, a nyakát kinyújtva és sápadtan, remegve figyelt a gyerekoszoba felé. Hogy mit beszélnek!

De az ásitások már mindent elnyomtak és néhány perc múlva mélységes csend borult a lakásra.

Akkor megkönnyebbülten felállott. Gyöngyöző, verejtékes homlokát megtörölte.

— Nem kérdeztek! — nyögte halálos fáradtan. — Nem kérdeztek!

És kinyitotta az ablakot, mert úgy érezte, hogy levegő kell, levegő, sok levegő...

PRESTON

KAPITÁNY HAZATER'E'SE

Irtta: Farkas István

A pályadíjat nyert híres festményt Prestonné asszony vásárolta meg és azon az estén, amikor a remek képet be akarta mutatni vendégeinek, meghívta magát a művészt is vidéki, magányos kastélyába. Most együtt ült a társaság az ódon épület rideg, de jólfűtött ebédlőjében. Prestonné férje éppen tíz esztendeje, hogy elhagyta a meleg családi fészket, hogy oda soha vissza ne térjen többé. Eicsalta onnan egy démon, meg a csavargási vágy. Tíz esztendő óta semmit sem hallottak róla a környéken. De a felesége még mindig visszavárta minden karácsony éjjelén. Várta meleg vacsorával, meleg szívvél, de a kapitány nem jött. Valahol, a világtehereken kóborolhatott, vagy elkeveredett az ember-szemémben, távoli kikötővárosok sötét negyedeinek sikátor-életébe. Vagy talán egy borongós napon elpusztult valahol. Egy készdőfés, egy revolvergolyó nem nagy dolog a tengerészek életében s Preston, a híres verekedő, bizonyára megismerkedett a matróbicskák élével is...

Odakünn halk zümmögéssel esett a hó s lent, a faluban a parasztok éjjeli misére virrasztottak. Prestonné többször is kinézet a fehér, bolyhos éjszakába. De az, akire várt, mint mindig, most is késett s a művész közben beszámolt arról, milyen eseményei voltak a kép megalkotásának lázában. A kandallónak támaszkodva szembeállt festményével, mellyel meghódította a világot. A «Megbeszélés Tibériásban» valóban megérdemelte a hatalmas sikert, amit kiváltott. Legfeljebb a reneszánsz nagymesterének és a festékcset utólréhetetlen virtuózának, Da Vincinek a munkája hasonlítható hozzá...

— Az igazi festő épúgy meglátja modelljeiben az emberfeletti szépséget, mint a legáltalásabb romlottságot s mindezt vászonra viszi, — magyarázta a művész s finoman mosolygott hozzá. — Amint a képeken látható, igazán kivételes alakot kellett tanulmányoznom, hogy a krisztusi megbeszélés főtárgyát: az Anyaszentegyház

höz megalapítását kellően kihozzam a főszerepekből. Jézussal gyorsan végeztem. Az ő szelid, átszellemült arcával valahol Milánóban, a Santa Maria della Grazia-templomban találkoztam. Néhány szénrajz s néhány líra és készen állt a modern kor legjobbnak mondott Jézus-arca. Am a baj Péternél és Júdásnál kezdődött! Egy péteri arcot, melyen a vad elszántság keveredik a lélek rejtetten nemes érzelmeivel s a vad erő a szelid akarással olvad: ilyen típust találni valóban nehéz!

— Ne mondja tovább, mester, — kérlete a művészt Prestonné, — mert amit most elmondani akar, félek, engem talál érzékenyen...

— Asszonyom, amit elmondandó vagyok, az az ön legnagyobb dicsőségét, — válaszolta a művész és folytatta elbeszélését. — Ha jól megnézi a képet, különösen pedig Péter és Júdás arcát, felfelé felfedezik a két alakban a hasonlatosságot. Önök most azt kérdik: hogyan kerülhet össze két ilyen merőben ellentétes jellem, ugyanazzal az arcvonásokkal, ugyanazon a képen? Hölgyeim és uraim, minden alkotásnak valami háttere, története, érdekessége van. Az én képem mögött sötét tragédia s valóságos detektívdráma rejlik. Megvallom, asszonyom — és a festő Prestonné felé fordult, — nem szívesen utadm el öneket a képet. De mikor láttam, hogy önt ez a festmény megmagyarázhatatlan erővel vonzza s ön ennek a különös érzelemnek nem bír ellentánni, nem emeltem kifogást a zsűri előtt a megvásárlás tárgyában.

A vendégek mevizsgálták a két arcot s ámulva kiáltottak. Akit néhány lépésről annyira különféleképpen láttak, az közelről tényleg azonos vonásokat tartalmazott! Kiderül még, hogy Péter és Júdás arca egy és ugyanazon modellről alkotódott. — O, nem, — cáfolta ezt a megjegyzést a művész, — ezt a feltevést el kell oszlatnom! Két modellről mintáztam a két különböző jellemű embert. Két teljesen különböző lelki emberről. És most következik a karácsonyi meglepetés: a két jellem, a két ember mégis egy ember volt! Egy személy, de két lélek!

— Ez is lehetséges? — kérdezték a meglepett vendégek.

— Miért ne volna lehetséges? — kiáltotta a művész. — Ha Prestonné asszony nem hívott volna ide, ez a titok talán sohasem derült volna ki. Nem illik, hogy éppen karácsony éjszakáján okozzunk fájdalmat valakinek, feltéve, hogy ez a fájdalom ebben az esetben egyáltalán indokolt. A «Megbeszélés» című képet azonban nem hiába vette meg kedves házigazdánk. Néki a képhez több köze van, mint nekem, a kép megalkotójának! S hogy ez miben áll, azt akarom ma elmondani, szíves engedelmükkel, azonnal. Néma csend támadt. A vendégek összenéztek. Mindenki tudja, hogy a művész-társadalomban igen sok az idegbajos ember, akinek lelki feszültsége néha éppen akkor robban ki, amikor arra a legkevésbé számítanak. Mi azonban kivétel nélkül nyugodt, higgadt s ami a fő, józan úriembernek ismertük a festőt, aki nem egyszer koronás portrékat is festett s állandó vendége a legfelsőbb négy-százaknak. Mondhatom, tükön ültünk mindnyájan. S ezekben a feszült pillanatokban magam voltam az, aki nem ügyeltem a száma. Kicsúszott belőlem egy türelmetlen kérdés.

— Megmondaná végre, ki az a modell, akiről ön két bőrt nyúzott le? Egy Pétert és egy Júdást?

Gobelinpárna

Anyaga Wieg Testvéreknél szerezhető be

A művész rámosolygott s megsímogatta képe aranyrámáját. Aztán cigarettára gyújtott. Prestonné meredten állt a hatalmas, nehéz brokátfüggönyök tövében. Oly csend volt a szobában, hogy az ajtófélfában dolgozó szű sercegését is meg lehetett hallani.

— Azt akartam, hogy ez a titok csak az ényém maradjon, — felelte a festő és rámeredt. — Az a név, melyet most mondani akarok, nem jó benyomást kelt ebben a milióban... ez a név...

— Alig érdekel, — sikoltotta közbe a fiatalasszony.

— Ez a Péter, meg ez a rosszarcú Júdás... az ön férje, asszonyom. Gustave Preston kapitány, akiről ön azt hiszi, valahol a messzi tengereken jár. Péter alakjában tényleg sokat hajózott a kapitány. Júdás alakjában azonban háztartást s lehet, hogy e pillanatban üznen van a kastély felé.

Mikor az asszonyt felmosdattuk mély ájulásából, egyöntetűen követeltük, hogy a festő most már adjon kellő magyarázatot az ügyre vonatkozóan. S mialatt lent a faluban megszóltalt az egyszerű, misére hívó harang, mi oly történetet hallottunk, amihez fogható aligha szült eleven novellaíró a kerek világra.

— Nápolyban találkoztam első ízben Preston kapitánnyal, — mondta a művész. — A kikötő piszkos utcáiban csavarogtam és egy készülő képhez kerestem új motívumokat. Éppen akkor kötött ki egy személyszállító, mely az Indiákról érkezett. A hajóról egy markáns, magas, erőteljes férfi ballagott partra. Az én Péterem! Péter! Igazi Péter! Erős, akaratos, merész Péter! Hamar a vázlatkönyvet... már rajzoltam is... és az ön férje, asszonyom, hamarabb benn volt a könyvben, mielőtt észrevette volna. Akkor aztán odalépett mellém.

— Mit nézget engem annyira? — kérdezte a tengerészek szokott rövidségével.

— Igen... ezt az eseményt még nekem

is elmondotta, — szót közbe bágyadtan Prestonné. — Akkor... még... együtt éltünk...

— Megszületett ennek a képnek a Pétere, — folytatta a festő. — De Júdásra várnom kellett hosszú évekig. Végre egyszer... azt hiszem, Genovában... egy szűk utcácskában ballagtam. A mulatóhelyek és matrókocsmák közönsége dorbézolt, mulatozott. Egyszerre éppen előttem dobtak ki valakit egyik kocsmából. Az illető felhápszokodott s ekkor... oly nehéz elmondani... felém fordult... és én felismertem Péter arcvonásait... Istenem... az emberem csupa sár és piszok... bereviválatlan... cipőből kikandikáltak a lábujjai... Péter... az én Péterem! Szájából borgöz csapott felém. Kezében nyitott bicika. És valami aprópénzt kért tőlem pálinkára!

— Szent Isten! — sóhajtozott Prestonné kétségbeesve.

— Adok pénzt, sokat adok, csak álljon meg egy pillanatra és ne mozdítsa el az arcát! — kiáltottam rá. Dehát Preston kapitány teljesen előzött már s dülöngélt, mint egy beteg álomkóros a ház ereszén. De azért az arcát mégis megörökítettem... ime... itt van... ha ehhez az elnyűt, belső romlottságot kifejező archoz hozzáképzeli a mocskos, szakadt ruhát, a pálinkagőzöt, akkor fogalmat alkothat magának arról, hová süllyedt az ön férje, asszonyom!

— És... most... mi van vele?

— Itt kádorog valahol a faluban. Hazajött! S ha tudná, hogy a multját el tudják felejteni, talán... eljönne, hogy megnézze a «Megbeszélés Tibériában» című képet. Csak ezért. S talán azért, hogy végre... egy jó vacsorához juthasson abban a kastélyban, melynek egykor ura és parancsolója volt!

— Hát csak jöjjön! — sikoltotta a fiatalasszony, — hiszen ha megjön, most is ura ennek az épületnek! Meg az én uram is! Az Isten szerelmére, tegyenek valamit... hozzák ide...

Ebben a pillanatban történt. Az ebédülő nehéz szárnysajtaja felnyílt és az ajtón

álló harsányan, de valami kis gúnnyal a torkán, bekiáltott egy nevet:

— Mr. Gustave Preston!

Az ajtó fehér keretében egy toprongyos, tépelt alak jelent meg. Fésületlen haja a homlokára omlott. Kezefejét vörösré fújta a szél. Ahová lépett, ott pocsolya maradt utána a ráfagyott és most olvadó jégcsapoktól. A szegény Preston, a verekedő Preston, akit elcsábított egy pohár bor, aztán egy kupica pálinka, végül egyetlen csomag kártya, most itt állt megsemmisülten a küszöbön. És mikor a felesége a nyakába omlott, kövér könnycseppek gördültek alá viharvert arcán. Aztán asztalhoz vezették. Ugy falt, mint egy kiéhezett kutya. Preston kapitány hazatért. Hazahozta egy festő, akit a véletlen sodort az útjába és aki kovácsműhelyt nyitott a képjeivel. Öszszekovácsolt két széthullott szívet.

— És most egy ollót kérek! — parancsolta Prestonné asszony a komornájának. Az ollóval a kezében a nagyhírű képhez lépett.

— Ezt a festményt kétezer fontért vettem öntől, kedves művészem. Nagy összeg, ugyebár s ma nem azokat az időket éljük, amikor kétezer fontot könnyelműen ki lehet dobni az ablakon. Gondoltam, megkérem, javítsa át a képet. Mert érte meg: nem tűröm egy pillanatra sem a festményen a Júdás-arcot! Júdásnak pusztulnia kell! Amikor ön ezt a Júdás-arcot festette, akkor a dilettánsok kezdetleges akarása vezette az esetét... és...

— De asszonyom! — hördült fel a festő. — Nagyra értékelem az ön művészetét és barátságát, — mondta tovább az asszony, — s nem szeretném, ha megnehezítené rám azért, amit most tenni fogok. Figyeljen ide!

Az ollóval nekirontott a finom, nagyértékű vászonnak és gyors mozdulatokkal — kivágta a híres festményből Júdás arcát... a Péter-fejet áhiattal csokolta meg a képen is, eredetben is... majd pedig a kivágott részt odanyújtotta a meghökentett festőművésznek.

— Fogadja el emlékéim, kérem, — mondta boldog mosollyal. — Tehet vele, amit kíván, de legjobban szeretném, ha tűzbe hajítaná! Mert az ön Júdása, Mester, immár nem eredeti. Az igazi Júdások másként festenek. Az a Júdás, akit ön festett meg, soha többé haza nem tér. Talán nem is volt soha hazája. Az igazi Júdás nem javult meg, hanem kötélen végezte életét. Ugy-e, drágám?

És belesimult a toprongyos Preston kapitány ölébe.

IRITIE JÖN

Írta: Erich von Horst * Fordította: K. Lányi Piroska

A nyár aranyfátyola borította az eget. Az aransárga búzatenger minden egyes fészülő, élettől duzzadó kalásza várta a kasza suhanó pengéjét. Vidámpiros pipacsok és kedveskék búzavirágok virítottak a libegő, hajladozó búza között. Az árokparton a mézesklyhű zsályára, mentára szálltak a vadméhek és fenn a pacsirta dalolta világgá boldogságát... — Te... Péter, azt tudod, hogy ma a névnapunk van? Péter és Pál... Mondhatom, hogy csudaszép névnapunk van. Ilyen idő lehetett akkor is, amikor megtaláltuk minket... — Hát igen... az idő ilyen lehetett, csak a vidék volt egy kicsit más, mert ha a lenelcházi felügyelő igazat mondott, a szeméttelap egyik kies dombján találtak meg minket! — mondja Péter keserýesen, de mosolyog hozzá. Ez a mosoly különben állandóan ott van az arcán, nemcsak neki, hanem a másíknak is, akit azon az emlékezetes napon a lenelcházi nővér Pálnak nevezett el. Péter és Pál, ikrek... kéthónapos korukban találtak őket. Anyaszűl meztelenen feküdtek a berlini szemétdomb lankáján, kezükkel, lábukkal az ég felé kalimpáltak és ordítottak. Egy szemétkotró munkás akadt rájuk. Szegény nyomorult ember arany, ezüst, vagy jobb híjján kocsz után kutatott és mindeme kincsek helyett két eleven emberpalántát talált. Ó volt az, aki bevitte a lenelcházba őket. Eppen csak elmorogta foga között az esetet és már el is illant... a gyerekekkel sok időt eltöltött, sietnie kellett, ha még össze akarta kotorni az ebédrevalót.

Péter-Pál napján találtak őket, hát az egyiket Péternek nevezték, a másikat Pálnak. Hét-fői nap volt éppen, ezért lett a vezetéknevük Montag. A soros ápolónővér lett a keresztmamájuk és mivel római katolikus templom volt legközelebb a menhelyhez, a katolikus egyház fogadta magába őket. Tizenhat évig tartotta őket vaskos falai között a szürke épület, amelyet akkor annyira gyűlöltek és amely után azóta oly gyakran vágyakoztak. Vágyakoztak anélkül, hogy szólta volna róla egymásnak. Ó, dehogyan szólta volna erről. Ók egymás között még mindig ezt az áldott aranszabadságot dicsérték, amely számukra már évek óta csak koplalást, fázást, nélkülözést jelentett. Dehát ők maguk választották ezt az életet, a szabómestertől, a susztertől, akinél a menhely elhelyezte őket, megszöktek. Heves ifjú vériük szét akart vetni minden korlátot, a menhelyben börtönt, a mesterekben kínzó porkolóbakot láttak. Most már másképpen vélekednek felülük, de azóta három hosszú év telt el és ez a három év odaállt örökre közéjük és azok közé, akik nevelték őket... Péterből és Pálból csavargó lett. Járják az országutakat. Minden faluban megállnak. Hol színlelőadást röglénöznek, hol meg cipőt talpalnak. Az is előfordult már, hogy koldultak, sőt az is, hogy — uram bocssá!! — leptak. Egyszer fordult ez csak elő, akkor nehezen szánták rá magukat, de azóta valahogy a lelkiük mélyén a lelkiismeretfurdalás mellett azt is érezték, hogy most már másodsorú mintha könnyebben tennék meg... De most, szerencsére, erre szükség nincsen, hiszen az utolsó faluban jó helyre vetődtek. Péter a gazda bundáját foltozta meg, Pál pedig kilenc gyermekcipőre fabrikált talpat. Pénzt nem kaptak a munkáért, de annál több elemőzsiát, finom kolbászt, jőféle szalonnát, fehérbélű cipőt és korán érő almát... Most teli a batyu... csak éppen az éjszakai szállás hiányzik... pedig a lábuk már kisebesedett és fáradt fejük is kívánja a puhát...

— Te... te, Péter... milyen volna az, ha még egyszer életünkben tollas ágyban aludnánk? Képzeld csak el, tollas ágyban, párnák között, puha pokróccal takaróznánk!

— Ugyan, hagyj már békében a tollas ágygal... miért nem beszélsz mindjárt frakkról... lakcipőről, vagy talán éppen nyolchengeres autóról? Szalma, fiam, szalma... vagy éppenséggel szőna... puha, illatos, hús, mégis meleg... Ez a legtöb, amiről mi álmodhatunk... De hevámész, Pál... csak nem akarsz bemenni az erdőbe? Mit csinálsz, ha ott esteledik ránk? Fel akarsz tán szállni a fára madárnak?

Pál megvonja a vállát és csak megy be a sűrűbe... Péter dünyög, de úgyis tudja, hogy a másíknak ugyan beszélhet, a legokosabb, ha beadja a derekát... Kullognak egymás után a keskeny ösvényen... Láruk alatt meg-megroppan egy-egy száraz ág, néha alvó nyuszt zavarnak fel, mások pedig vörös mókuska ugrik át az ágon fölöttük...

Előbb egyre sűrűbb lesz az erdő, majd lassan ritkulni kezd... kerek tisztásra érnek és a tisztáscn csinos, zsindefyedűl erdei lak...

Megállnak előtte... bebáméskoznak.

— Te... próbáljunk szerencsét... menj be!

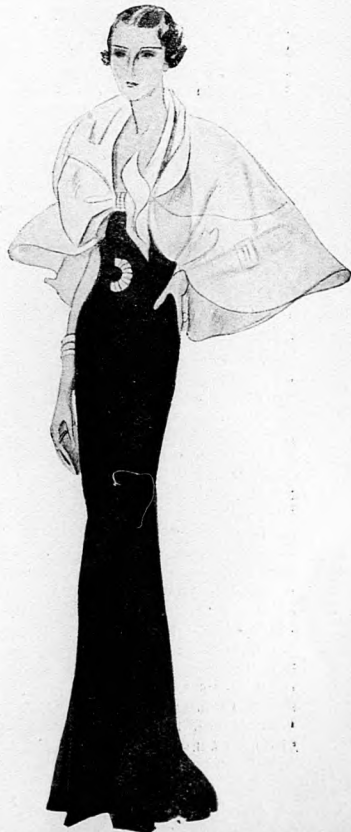
— Én nem... inkább te... neked nagyobb szád van!

Igy vitatkoznak, kérlelik egymást, lökik egymást, amikor egyszerre megszólal mögöttük valaki... Összerezzenek, hátrafordulnak... már szégyelik is a megriadásukat, mert egy törékeny, világosszőke haja, őzikeszemű leány áll előttük és mosolyog rájuk. Igen, mosolyog, pedig ők nem is lehetnek nagyon csinosak. Hiszen, ami azt illeti, a természetük elég rendszerre szabta a Jóisten, az arcuk se volt nagyon visszataszító, de ami ezenkívül volt, tchát az, amit nem a Jóisten teremtett rájuk... egyszóval: ruha, cipő, miegymás... az aztán igazán botrányos volt. Szakadt kabát, foltos nadrág... no és a cipő... bizony, Pál régen megvarrhatta volna és Péter is megfoltozhatta volna a lyukas könyököt, de lát eddig, mi tagadás, eszükbe sem jutott. Csak most, hogy ez a kis tündérke rájuk mosolyog, hirtelen eszükbe öllik minden fogyatékoságuk. A lyukas a cipőn, a szakadások a ruhán, egy szempillantás alatt valóságos sebekké válnak és égnék és fájnak... valóságos testi fájdalmat okoznak.

De mi az? Mintha a kisleány ezt észre sem vette volna. Édes hangon szólal meg:

— Kit tetszik keresni... talán a papát? Ó nincs itthon... puskát venni ment a városba és hlnap reggel előtt nem is jön vissza... de az is lehet, hogy csak déltájban tud visszajutni... mert, ha futja az idejéből, a komáját is meglátogatja... — mondja gyorsan, olyan közvetlenséggel, mintha bizony ez a két csavargó közeli atyafia lenne.

— Nem, kisasszony... mi nem a kedves papáját keressük! — mondják úgyszólván egyszerre és már meg is hánták, hogy ismét eljárt az igazságra a szájuk... mennyivel ész-

szerűbb és célravezetőbb lett volna, ha azt füllentik, hogy a kedves papáját keresik... de hát hiába... ők már ilyen ügyetlenek. — Hát akkor? Mi járásban vannak? — Kérni kíváncsian a leány. — Mi járásban? Hát, kisasszony... szállást keresnénk éjszákára... nem tessék tudni valahol itt a környéken valami jó-fajta szállodát? — mondja Pál és ráhunyorít a másikra.

— Szállodát? Haha... de vicces emberek!... Hát, tudják mit, a házba nem engedhetem be magukat, mert csak egyedül vagyok... egyedül, Plutóval... a kutyával... de ha nem nagyon kényesek, a kocsiszínben elalhatnak. Pluto fog eleinte kicsit ugatni magukra, de hamar megszokja az idegent... holnapra már, fogadok, hogy nyalogatni fogja a kezüket... Na, tessék... jöjjenek csak... ide... ide... ide a tornácra... majd hozok egy kis friss tejet... hiszen biztosan szomjasak!... — mondja a leány és mire a csavargók magukhoz térnek, már ott is ülnek egymás mellett a tornácra, a faragott lócán és a formáslábú, hirtelen-szöke hajú leány térfül-fordul és már hozza is a tejet, amely még ki sem hűlhetett a fejés után... Isznak belőle mohón, élvezettel... Behúnyják a szemüket, amikor isznak és homályos, mélyen gyökeredző, régesrég emlékek derengenek az agyukban. — Mondja, kislány, csakugyan megengedi, hogy itt aludjunk? — Meg... persze, hogy meg... csak azt sajnálom, hogy nincs itthon a papa, mert akkor benn aludhatnának a házban... — Hmm... és mondja, kisleány, nem fél maga tőlünk? Hiszen azt sem tudja, kik vagyunk, mik vagyunk...

— Á... hiszen maguk csak meg akarnak ijeszteni... tudom én, ki a rossz ember és ki a jó... Maguk... én azt hiszem, maguk jó emberek... Már azért is gondolom, mert Plutó meg sem ugatta magukat... és higgyék el, én senkitől sem félek... Nekem olyan korán meghalt az édesanyám és azóta, akár hiszik, akár nem, ő vigyáz rám... egyszer gyerekkoromban eltévedtem az erdőben és már rohant felém egy óriási vaddisznó és én behunytam a szememet és ijedtemben kiáltani sem tudtam és akkor... akkor hirtelen megfordult a vaddisznó és elfutott más irányba... Hát mondják, nem csodálatos ez? És azóta sohasem félek, azóta tudom, hogy az édesanyám vigyáz rám... — mondja mosolyogva, halálfátlan bizalommal. Pál gúnyosan mosolyog, Péter valami kis meghatottsággal érez... de mindketten hallgatnak...

A leány újra tölt a köcsögből és pogácsát is tesz az asztalra... A legények se akarnak hátramaradni, ők is kipakkolják a tarisznyát. A kolbászt, a szalonnát kirakják a tarka cseréptányérokra és szívesen kínálják a leányt. Előbb vonakodik, majd mégis nekilát, ízlik neki a kolbász, meg az idegen kenyér... étvágyat kap a fiúktól... Evés után nótára gyujt Pál és táncra kéri a leányt... énekelnek és táncolnak, egymás karjából kapkodják, forgatják s amikor kifáradtak már, meghajolnak illendően és kezét csókolnak... Úgy viselkednek, mintha csakugyan jólnevelt úriemberek lennének. Méltók a lelkük áradó bizalmára.

Mesélnek, regélnék... többnyire Pál beszél és Péter hallgat... Nézi a leányt, gyönyörködik ártatlan szemében, finomrajzú, mosolygó ajkában... Melegség támad a szíve körül. Arra gondolt, hogy ebből a leányból egyszer nagyon jó feleség lesz. Arra is gondolt, hogy belőle sohasem lehet férj... ő hazátlan, munkátlan, semmirekellő, csavargó... az ő útja nem a boldog és békés élethez, hanem... hanem... a bűnhöz vezet... mert aki elindul az országoton, az egyszer észrevétlenül csak beléved egy mellékútra és ezek a mellékutak lefelé visznek. Talán... talán máris a mellékúton jár... ezeken a mlyésgébe vivő, félcímtes mellékúton?... Milyen más lett volna, ha ottmarad a mesternél, kitanulja a szabószágot... felszabadul, fizetést kap, rendes ruhában jár és mindig van pénz a tárcájában. Igen, akkor másképpen állhatna meg a leány előtt... nem égetnék

ezek a rongyos ruhák a testét és az apró kis bűnök a lelkét. Akkor... akkor ő ülne oda a leány mellé, szépeket mondana neki, bevárná az apját és feleségül kérné a leányt... Erre gondolt és közben ábrándozva maga elé bámul... Pál ott ül a leány mellett... tréfás dolgokat mesél... együtt nevet a leánnyal... Tüzes szemmel néz rá és közben arra gondol, hogy jó volna megcsókolni a leányt... Megcsókolni egyszer, kétszer, sokszor... mondani szépeket, hazudni még szebbeket... de hát nem lehet, itt van Péter... Péter sohasem hazudik... Péter keveset beszél és a tekintetében hamar kiül valami kényelmetlen szemrehányás... Valahol messziről harangszó hallatszik... messze van a falu, de a szél elhozza a hangokat. Édes, fűszeres illatokat is hoz magával... az álombamerülő virágok, a fű, a rét, a búzamező ezerszágú lélekzetét...

A kisleány egyre ritkábban nevet, szempillája elnehezül, néha-néha elnyom egy-egy ásitást...

— No azt hiszem, most már ideje is, hogy aludni térjünk —

mondja Péter és feláll. Pál maradna még szívesen, de a testvér szeme parancsolóan rászégeződik. Búcsút vesznek a leánytól... Péter csak meghajol... Pál csókot is nyom a kacsójára... Megindulnak mindketten a kocsiszín felé, amelynek illatos, friss szénájában bizonyára jól fogják eltölteni az éjszakát.

Elnyujtóznak a szénában... csend van... sötét van... a kocsiszín ajtaja nyitva... odaát az udvar tulsó oldalán még világosság van a házban...

— Most fekszik le Martha... most vetkőzik! — mondja Pál és szemét a világos ablakra szegezi.

— Mi az... honnét tudod a nevét? Én nem is hallottam, amikor mondta — mondja Péter és hangjában szemrehányás van. — Nem hallottad? Hát persze, hogy nem... hiszen nem is mondta, csak sügta, a fülemben sügta... akkor, amikor te a kutyát simogattad, — mondja s sokáig csend van a szavai után... Szemben az ablak még mindig világos. A függönyön keresztül néha-néha a leány alakja is látszik. Körvonalai rávetődnek a függönyre... látni azt is, amint fölemeli a karját, hogy a fején keresztül lehúzza a ruháját... Péter nem akar odanézni... de valami odahúzza a tekintetét, tudja, hogy Pál is látja ugyanezt. Ez fájt neki, szégyélt magát a leány helyett, szeretné elrejtetni a testvérre elől... olyanféle érzése van, mint férjnek a feleségével szemben, akit félt az idegen szemek elől...

Örült, amikor kihunyt a fény az ablakban... most már nyugodtan elalhatott.

Addig is, amíg elaludt, a leányra gondolt, arra, hogy mi lenne, ha visszatérne a városba, bekapogna újra a szabómesterhez és kitanulná becsülettel a mesterséget. Mi volna, ha szánva-bánva a múltat, beállítana a menhelyre és még egy kis időre a segítségüket kérné? Mi volna, ha rendes munkásember lenne belőle?... Kiöltözködne és egy szép napon, az élete legszebb napján beállítana ide...

Igen, ezt már végiggondolta egyszer... délután ott a kecskelábú asztal mellett. Akkor még lehetetlennek tűnt ez a gondolat, de most, hogy újra felöltött agyában, már mintha egy hajszállal közelebb lenne a megvalósuláshoz...

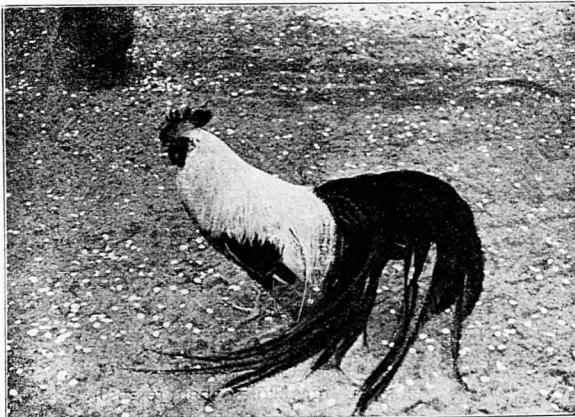
Pál már régen horkolt mellette... ő még mindig ébren álmodozott... aztán őt is karjára vette az álom...

Fekete éjszaka volt még, amikor felébredt. Riadtan ült fel a nézett körül... Nem láthatott semmit, olyan sötét volt... és a föld aludt, alattomban felhőbe burkolódzott a csillagos ég...

Pétert hirtelen furcsa félelem rohanta meg, az az érzése volt, mintha egészen egyedül, elhagyatva lenne... Még félálomban hallotta, hogy hevesen ugat a kutya; úgy ugatott, mintha dühben szét akart volna marcangolni valakit... de hirtelen csend lett. Mire felült s hallgatódzott, már Plútó a házában sunyított... — Vajjon ki járt erre? Vajjon kit ugatott meg a kutya, mert hogy ember volt, az biztos, ilyen fogcsikorgató gyűlölettel, ilyen fékevesztett dühvel csak embert tud megugatni a kutya... Ki volt az? Mit akart? A fiatal leány egyedül van odabent a házában... villant át agyán a rémület... — Te... te Pál... nem hallottad... valaki járhatott itt — mondja és kinyújtja a kezét, hogy fölkelte a testvérét... Tapogatva keresi a szénában... — Pál... hol vagy? — Rémülten, mohón végigtapogatta a szénát... a testvér nincs sehol... Most szerencsére egyik felhő mögül kikandikál a hold... néhány percre világosság támad... és a halvány ezüstös világosságánál ki lehet venni a puha szénában Pál hosszú testének a nyomát... Péter agyán keresztülvillan egy gondolat. Talpraugrik... A ház felé indul... megtorpan... áll... áll sokáig a leány ablaka alatt, amely tárva-nyitva...

*

Visszazöttyen a szénaágyra, belezuhan a jótékony álomba. Hajnalban Pál kelti fel... indulni akar, igen sietős az útja... Péter morog. Szájában vad, elkeseredett szavak gyűlnek össze, de szokása szerint most is hallgat... Felcélholódnak, elindulnak... Nekivágnak a poros országútnak... Szóltanul baktatnak egymás mellett... Pál fűtyörészik, igen jó kedve van... Péter először életében gyűlöli a testvérét... Az út most meredeken halad fölfelé. Zöld dombok között járnak. Az aranykalászos mezők a völgyben elmaradtak tőlük... Péter lenéz... szétágazó és összefutó dűlőutakat lát s ott, ahol összelelkeznek az utak, egy keresztfát. Tarkaruhás leányalak térdepel a bádög-Krisztus lábánál... két karjával átfogja... öleli, csókolja, majd rábukik a feje a karjára... — Martha... ő az! — gondolja... De nem, az nem lehet, hiszen már más vidéken járnak... de ez is egy Martha... ez is egy leány, akinek a szíve fáj... talán ez is valaki, akit elbódított egy nyári éjszaka, magávalragadott a saját fiataltsága és egy legény mézes szava... Szerette volna mindezt elmondani Pálnak, de ő sohasem tudta szavakká formálni a gondolatait... Most továbbra is némán és egyre a leányra gondolt, arra, aki

ottmaradt az erdőszékházban és arra, aki kétségbeesetten könyörgött a megtévedtek és elhagyottak Urához... Most hirtelen a saját sorsát is megértette, a multat, amelyet homály takart. Látta anyját, akit nem ismert, könyörögni egy kereszt előtt és látta, amint félve lépked a berlini szemétdombokon két parányi gyermekével... És ez a lánc most folytatódni fog... A sorsuk meg fog ismétlődni... talán egy esztendő múlva valahol egy gazdátlan gyermeket fognak találni és a lelenchnak új lakója lesz!

Erre gondolt és agyában megérlelődött az elhatározás:

— Te... Pál, mi el fogunk válni... én... én visszamegyek a városba, becsületes munkásember akarok lenni... családot akarok alapítani...

Pál rábámult... kinevette, elcélódott a furcsa elhatározáson, majd megvonta a vállát és beletörődött. Másnap már vonaton ült Péter... egy marhaszállító vagonban bujt el... úgy utazott egészen Berlinig... Berlinben beállított a menhelyre és kért egy kis támogatást...

*

Joachim Baldwitz szabómester legjobbját Péter Montag-

nak hívták. Szorgalmas, ügyes, bámulatosan kitarító ember volt. Reggel első volt a műhelyben és éjszaka is szívesen végezte a sűrűs munkákat. Szerény, kevésbeszédű, komoly ember... ruhája egyszerű, rendes, kifogástalanul tiszta... ugyan ki ismerne rá benne az egy év előtti toprongyos csavargóra! Ó rendes, becsületes munkásember lett... de vajjon mi történetet közben Pállal? Péter attól félt, hogy rosszul megy a sora... sőt gyakran rémítgeti az a gondolat is, hogy hátha valami bűnös dologba keveredett és azóta már a börtönt nyomja. De minke erre gondolni! Csak egyetlen dolog... a célja a fontos... Dolgozni, dolgozni, pénz, becsületet szerezni... egy hónap múlva kezében az ipar... ott telepedhet le, ahol jól esik, ott alapíthat családot, ahová a szíve húzza! Egy hónap múlva vonatra ül. Már nem marhakocsiban, hanem egy harmadosztályú fülkében húzódik meg... Számolja az órákat, a perceket odáig és a szíve vadul ver közben... Végre ismét ott megy újra azon az úton, ahol tavaly ilyenkor ketten baktattak. Emlékszik még a szavakra is, amit beszéltek, sőt az akkori gondolatait látja maga előtt... mint valami filmet, amelyet most egy fiókból előhúzott.

Gyorsan megy, olyan gyorsan, ahogy csak bírja vinni a lába, nagyon sietős az útja, mégis, amikor betér az erdőbe, már szívesen visszafordulna... de egyszerre hangot hall... női hangot... azt kiáltja: Plútó... Plútó...

Megy a hang után... torkában ver a szíve... és egyszer csak ott áll előtte a leány, akit egy évvel ezelőtt látott először és utóljára. Arca sápadtabb lett, alakja megnyúlt... szája körül anyásan fájdalmas-boldog vonás és a karjában fehér kis csomag és a csomag mozog és sír... Gyermek!

Megállnak egymás előtt. A férfi erőt vesz magán, megszólal:

— Eljöttem. Mártuska... eljöttem... úgy, ahogy mondtam! — nem tud többet mondani, ez is nehezen megy. Fogai összeverednek az izgalomtól, térdei remegnek...

A leány ámuló szemmel néz rá... ajka mozog, de egy szót sem mond... jó, hogy sír a gyerek... kitölti az űrt...

— Ki... hogy... hogyan? Tényleg... visszajöttél?

— Igen, Mártuska, feleségül szeretnék venni... hiszen, hiszen ez az én gyermekem!

— Te? Hát csakugyan maga az? Te vagy az? Kicsit megváltoztál... ő... ő szegény papa, hogy fog örülni! Nem időzött ki, pedig megtehette volna, de egészen megöszült azóta! Azt mondja, hogy biztosan jött-ment csavargó volt a gyermekem apja... én azt mondtam neki, hogy téved, mert becsületes, szorgalmas mesterember... mert úgy-e, azt mondtad, Paul?

— Igen... az vagyok, Martha... becsületes, szorgalmas mesterember, nem fogsz szégyent vallani velem... Ma csütörtök van, vasárnap megesküszünk... neve lesz a gyereknek és neked becsületed... A faluban szabóműhelyt nyitok, tisztességgel el fogom tartani a családomat...

A leány hallgat... látszik az arcán, hogy mosolygón szeretne, de nem tud... egy hosszú, keserves év alatt elszokott a mosolytól... Mintha nem is a tavalyi, édes, csacsogó, gondtalan kis leány lett volna... ez itt egy új, egy idegen, szenvedő asszony...

Péter szívét újból fojtogatja a keserűség, de a következő pillanathban már elfelejti, mert a leány ott áll előtte, mosolygón, szelíden, hálásan és csókra nyújtja halvány ajkát.

*

Évek telnek el. Első mester a faluban. A vasárnapi gunyját minden valamirevaló ember nála csináltatja. Kedvelik, becsülik, mivelhogy istenfélő, barátságos, szelíd ember. A feleségével jól megértik egymást...

Évek telnek el. Paul Montag első mester a faluban. Paul Montag, aki Péter tulajdonképpen, de hát ezt a hazugságot már holtan napjáiig viselnie kell. Ennyivel tartozik az asszonynak! Marthanak sohasem szabad megtudni, hogy nem a csábítója vette el. A kis Pálnak nem szabad megtudni, hogy nem édesapja az, akinek ő túlaradó szeretettel és határtalan bálulattal azt mondja, hogy: édesapa...

Az életük csendes, boldog. A műhely pompásan megy. Segédek, inasok dolgoznak a mester keze alatt és a pénz szépecskén gyűlik a ládafiában.

— Na, fiaskám, ha így megy, nemskóra házat veszünk, hadd örököljön a kis Paul utánunk! — mondja boldogan Péter és túlaradó szeretettel öleli magához a szelíd, csendes asszonyt. Egy napon Péter Párlól álmodik. Nyugtalanul ébred fel és ez a nyugtalanság továbbra is megmarad a lelkében. A munka napok óta sehogyssem megy... először történik, hogy a segédekre bírzza a műhelyt... Hogy kimenjen a fejéből a sok ostoba gondolat, bemegy a városba valami jobbfajta posztóért. Odabent csakugyan jobb kedvre hangolódik. Látja a sok szép holmit, kiválogat belőle valamit az asszonynak... eperpiros ruhát, meg finom vékony harisnyát és a gyerekeknek is valami ördögös játékot... Boldogan indul haza... a vonaton falubeliekkel akad össze, nevet az adomáikon...

Este van, mire megérkezik... Siet hazafelé a keskeny, sáros úton és már előre elképzeli az asszony örömet... már a csókjának ízét is érzi a bujassa alatt és alig várja, hogy meghallja a gyermek kacagását... Elmegy a ház előtt... Az ablak sötét... a kapuban ott állingál a kis szolgálóleány és a verandához vezető lépcső alján összegubbaszkodva alszik a gyerek...

— Elment a... a tésasszony... egy levelet hagyott... az asztalon van és azt izente, hogy megfőzte a holnapi ebédet... Nem tudom, hova mehetett, de nagyon sirt, kétszer is visszajött, míg egészen elment. — hadarja a kis cseléd és szemében rémület ül...

Péter herohan a házba... az asztalon, a pirosszöttes abroszon megtalálja a levelet:

„Ne haragudjál rám, eljött értem az igazi Pál és most elárulhatom, hogy mindig tudtam, hogy te nem ő vagy, de hát hozzámentem, mert nem tehettem mást... A gyerekek miatt, meg az apám miatt tettem... Isten bocsássa meg a vétkeimet! Köszönöm, hogy olyan jó voltál hozzám, sajnálalak, de ne vedd rossznéven, én őt szeretem... kárpótlásul ott hagyom neked a gyermekemet, tudom, hogy jobban fogsz rá vigyázni, mint én magam...“

Eddig tartott a levél. Elolvasta, azután gondosan összehajtotta, majd tépni kezdte... egészen apró darabkákra tépte...

— Mit csinál, édesapa? — szólalt meg mögötte a gyerek. Megfordul, néz szembe a ragyogó lelkes, ártatlan két gyermekszemmel, kitarja a karját és zokogva és kacagva és boldogan és fájdalmasan magához szorítja a gyermeket... aki szintén a másikké. Akire most rá fogja pazarolni lelke minden melegét, hogy aztán egyszer majd érte is eljőjön Pál és megmondja neki:

— Gyere velem, fiam... én vagyok az édesapád!

És a gyermek el fog menni vele éppen úgy, ahogy Martha elment...

Erre gondolt, átélte előre ezt az eljövendő tragikus pillanatot, de a gyermek átfogta a nyakát... megfogta két arcát kétfelől... cuppanó csókot nyomott az ajkára... majd befészkelte magát az ölébe és csacsogott... és kérdezett...

— Édesapám!... Mondja csak, édesapám? Miért van ez? Miért van az, édesapám?...

És ő felelt, mesélt, magyarázott, majd halk, rekedtes hangján altatónótát dalolt a gyermeknek... Ott fogta a karjában, érezte ártatlan kis testének áldott melegét és a fenyegető jövő hirtelen a messzeségbe röppent...

3 közjáték

1

Az „üresség”

— Nézze, kedves mester, — mondta egy epés kritikus az ifjabb Dumas-nak, — az ön regényében van egy mondat, amelynek semmi értelme nincs. A mondat így szól: «Tekintete előtt fájdalommal teli üresség terjengett.» Hát ez számszág! Ami egyszer üres, az nem lehet fájdalommal teli! — Dehogy is nem! — vágott vissza Dumas. — Vagy talán önnek még nem volt fejfájása?...

2

A hitellel

Balzac, a nagy francia regényíró, baráti viszonyban volt Rotschild Jakab báróval, az egész világon ismert bankház fejével. A regényíró sokszor került kellemetlen anyagi helyzetbe és ilyenkor mindig hozzá fordult gyors kölcsönért.

Egy nap — Balzac éppen Bécsbe akart utazni — szintén felkereste barátját és pénzért kért kölcsönt. Rotschild azonnal átnyújtott neki háromezer frankot, aztán íróasztalához ült, néhány soros levelet írt és lepecsételte.

— Kedves Honoré, — mondta a regényírónak, — ezt az ajánlást add át unokaöcsémnek, a bécsi bankfiók vezetőjének...

— Hm, — gondolta Balzac, útban Bécs felé, — valóban nagyon kíváncsi vagyok, hogy az én kedves Jakabom milyen szavakkal ajánl engem?

Óvatosan eltávolította a pecsétet és elolvasta a levelet. Az arca egyre jobban megnyúlt. Hát ez volna az ajánlás olyan költő részére, mint ő, a nagy Balzac?! Ez a néhány hideg, konvencionális szó?! Nem, ezt csak tartsa meg magának az ő kitűnő Rotschild barátja! Amikor aztán visszatért Párizsba, visszaadta az ajánlólevelet is.

— Nem adtad oda?... Milyen kár! — mosolygott Rotschild. — Nézd ezt a kis vonalat itt, a névaláírásom alatt! Ez tulajdonképpen egy titkos jel, amelynek alapján a levél átadója huszonötezer frank kölcsönben részesül...

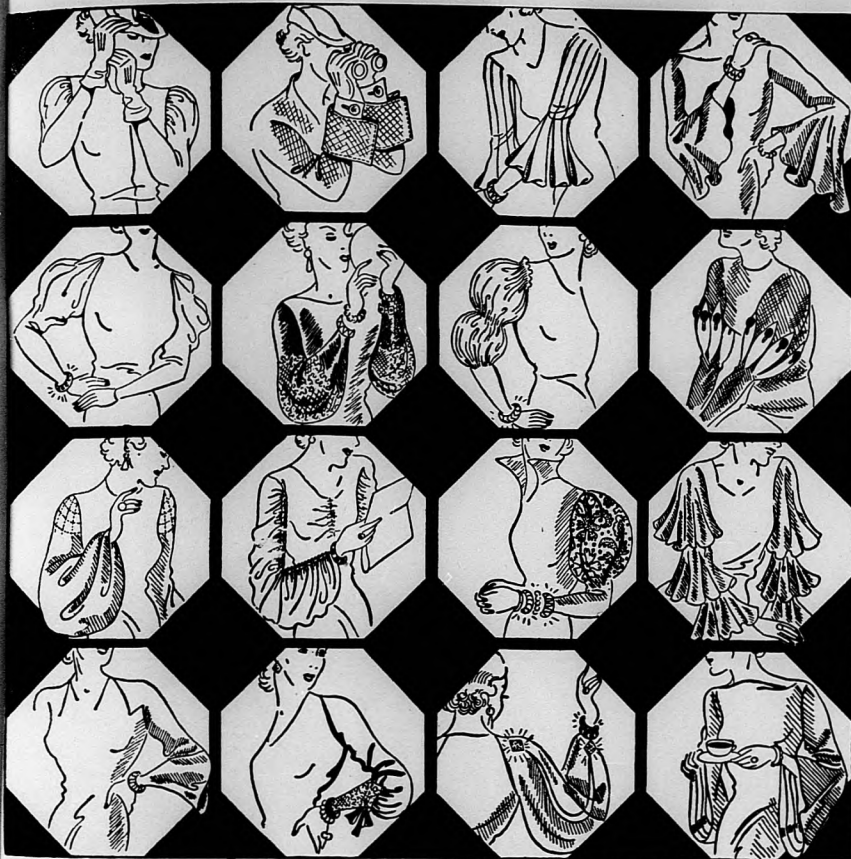
3

A műremek

Ötörái tea egy úgynevezett «újgazdag» palotájában. A vendégek között van Gandolin, a rettegett olasz satirikus. Egy drága keretben levő képet mutatnak neki, amelynek «Naplemente» a címe és amit a házikisasszony «sajátkezűleg» festett.

— Mit szól ön, mélyen tisztelt uram, az én leányom tehetőségéhez? — kérdezi a büszkeségben úszó házigazda Gandolintól. — Az én drága kisleányom külföldön tanult festeni...

— Rőgtön észrevettem, — felelte Gandolin. — Mert ilyen naplementét, mint ez, nálunk soha nem látni...

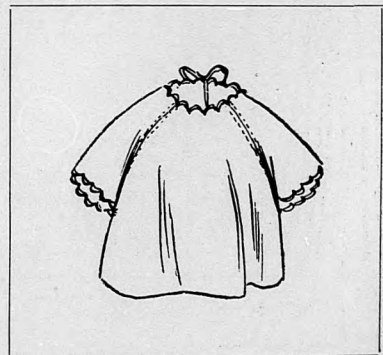
hogy sürgösen szedjék elő intézkedő, kormányzó férfi-fölényüket, mert ősi s minduntalan megkövetelt működésünk a csőd szelén áll. Mi nem tudjuk, hogy mit lehet itt tenni: tessék talán emelni a fizetések vagy megállítani az árakat. Sőt leszállítani. De lehet, hogy mi ehhez nem értünk. Aki azonban kiállt a porondra, köteles bírkozni tudni. Képviselő úr! — az ön dolga!

Nem vagyunk hajlandók itt kínlódni a konyhában — millió es millió nő, millió és millió konyhában — a fejünket törni és számolni, számolni, mint valami pénzügyminiszter és gazdasági okokat kutatni, mint valami népjóléti vagy kereskedelmi miniszter. A mi állásunk nem eléggé díszes ehhez, minket nem ünnepelnek, koszt és kvártély az, amit keresünk és egy-két ruha. (Ez sem igen lesz, ha nem lehet majd spórolni kicsit a konyhapénzből s oly sok kereső nő a megmondhatója, hogy még rá is fizet erre a főzőcskére.) De ez a rendeltetésünk, ez a hivatásunk. Ez a kötelességünk. Viszont talán megkövetelhetjük, hogy legyen mit főznünk, s hogy legyen miből. Mert egy hatásos szónoklatot esetleg ki lehet vágni a semmiből — de semmiből —, de tápláló ebédet főzni csak megfelelő nyersanyagból lehet. S bevásárolni csak készpénzből, képviselő úr! Sajnos, nem vagyunk már vad-nők s nem nyomhatjuk férjeink kezébe a nyilat vagy a husángot, hogy üssön le hamar egy mamutot, vagy lőjjön egy-két paradicsomadarat — pedig a toll is divatos, — a fejlődés megemmisztette a szabad vadászterületeket s az állam és a társadalom megteremtette a piacot és a pénzt. (Egyensúlyban tartani azonban csak néha-néha tudja.)

Egyszóval, nem mondhatjuk családunk férfi tagjainak könnyedén: «Nem vadásztatok... nincs ebéd...» Ma már nem ők a felelősek. Vagy legalább is nem mindig ők, s nem tisztán és nem közvetlenül. Hiszen úgyis egyre azt halljuk, hogy «folytonos hajsza az élete...» s nem értjük, mit hajszol, mikor már rég nem vadászik. S ha már hajszol, mért üres a konyhánk?

S amit nem is kell főzni — az is mi főzzük.

Mi itt a konyhán nem tudhatjuk, mi az a kartel, de meg kell vennünk az egy pengős almát a gyerekünknek — mindenütt azt tanítják, oktatják, hogy milyen egészséges... És a narancs is. De az olcsó narancs letörné a drága alma árát s ezért illetékesek máris mozognak, hogy mire beérik, az is drága legyen, vagy legalább is ne áradjon be bőségesen. Dehát ez nem a mi dolgunk. Nem érthetünk hozzá, nem szólhatunk bele. Még közbe se, úgye, képviselő úr! G. M.

Képviselő úr, menjen a csarnokba!

Pontosan azt a tisztelt honatyát kérjük fel erre, aki multkoriban egy parlamenti vita során így kiáltott közbe: «A nők menjenek a konyhába!»

Helyes, képviselő úr, ott a helyünk. Régen túl vagyunk már rajta, hogy megsértődjünk, ha a főzőkanálhoz utasítanak minket. Akadt egy kis átmeneti idő, az önállósodás első lábában, amikor divat volt kicsit lenézni a tűzhelyet és a konyhát. Szégyeltük, mert annyit csúfoltak bennünket vele. De mióta komoly, tanulni, eszes nők, hogy úgy mondjuk, társadalomtudományi alapon bukkantak rá az ősi őstönös vonzódás után a konyha őriási fontosságára, a legkülönb asszony se talál már az effajta működésben semmi restellnivalót. Azok, akik a főzőkanalat forgatják, nem kisebb dolgot cselekednek, minthogy az emberiséget táplálják, s bár igaz, hogy nem csak kenyérről él az ember, fizikai létalapunk legelsősorban mégis csak a táplálkozás. Az a háziasszony, aki megfelelően látja el az övét, az a vendéglő vagy étkezőüzem, amelyik egészséget adón szolgálja ki a vendégeit, végez olyan fontos munkát, mint bármelyik parlament s egy jó ebédet elkészíteni van olyan hőstett, mint közbeszólni.

Sőt, többet mondok: főzni ma már divat. Tessék átnézni a lapokat: mindenütt recept... receptverseny. A rókaprémek és bunda-csodák mögött torta-remek és őzgerincek színeskednek a magazinokban, s a doktorhölgy vagy színművésznő

ott látható kedvelt villany- vagy gáztűzhelye mellett a fényképeken. Hajdani barlang-kemencék, nomád szabad-tűzek ősszasszonyától a cocktailt keverő mondani damáig töretlen a vonal. Itt nem volna baj. A mi részünkről nem volna.

A, sajnos, egyre komolyodó része a dolognak más lapra tartozik. S ez az: hogy maholnap nem tudunk mit főzni. Még mi magyar nők sem, akik itt élünk egy Kánaán közepén — s vajjon mit csinálhatnak az élelemben szegény, ipari-országok asszonyai? Mikor még a mi helyzetünk is egyre nehezebb. Rohamlépésben drágulnak az élelmiszerek. Alig pár hét alatt a zsir 56, a kenyér 24, a burgonya 166, a gabona ára 120 százalékkal emelkedett. Egy család konyhájának tizenegy és fél százalékkal több pénzre van szüksége, mint tavaly. Egy konyha háziasszonyának.

Kérjük szépen, mi olyan jól megvolnánk a konyhában és főzőcskéznénk, ha ez csak úgy magától menne... De az ebédfőzéshez tudvalevően előbb be is kell az üzletben, piacon, csarnokban vásárolni, sőt férj- vagy atyámuramtól pénzt is kell kérni, tizenegy és fél százalékkal többet, mint tavaly ilyenkor. De honnan adja, amikor egy fél százalékkal sincs több fizetése, mint tavaly volt? (Legfeljebb állása nincs azóta.) Na, képviselő úr! A nőnek hallgatnia illik a gyülekezetben és el kell vonulnia a konyhába. Kérjük ezért fenntisztelt honatyánkat, sőt nem csak őt, hanem mindenkit, akit illet,

LÉLEKPALOTA

*Lélek palotám épitem csendben, halkan.
Színes álomvirág nyílik az ablakban.
Reménység zöld folyondára körülveszi,
Hitem lángja aransugárral üdvözli.*

*Rózsaszírom pamlagon a vágó elpihen.
A boldogság két tündére is belibben.
Megszólat a lelkem fehér orgonája,
Játszani kezd rajta az ihlet múzsája.*

*Halkan, csendben, reménykedve, imádkozva,
Épül a lélek-palota.*

PÖCZE ERZSEBET, Szabadszállás.

A házasságról és a boldogságról

A házasság nem olyan valami, amit föl kell építeni, hanem igenis olyan, amit mindig és újra föl kell építeni. A házastársak soha nem helyezkedhetnek a nyugalmas kedélyállapot kényelmes pamlagára és nem mondhatják azt: «A játszmát megnyertük, lustálkodjunk». Vigyázat, ez a játék soha nem ér véget és az élet véletlenjei könnyen szolgálhatnak előre nem látott kalandokkal. Gondoljunk csak arra, a világháború hány olyan házasságot zúzott össze, amelyek minden véletlennel szemben védettnak látszottak. Gondoljunk arra is, mit jelent mindkét nem életében a közeledő öregség és a páni félelem attól, hogy nemsokára «mindennek vége». Ezért merem állítani, hogy még a legjobban sikerült házasságokat is mindennap újra és újra fel kell építeni. Természetes, hogy az a művelet nem állhat szakadatlan felvilágosításból, lélekanalízisekből vagy gyónásokból. Egy híres és okos angol író szerint: «a mindkét oldali, mélyen megrendítő lélekanalízis véget nem érő ellenségeskedésekhez vezet». A dolog ennél sokkal egyszerűbb, de sokkal titokzatosabb is. Az igazi asszony ösztönösen megérzi az ingadozásokat, a fenyegető tüneteket, a házasság unalomba fulladását. A férj is sokszor egyetlen pillantással vagy mosollyal meg tudja előzni a már kitörni készülő, veszedelmes vihart. Semmiféle apróságot, mégha ruháról, szórakozásról, barátság-ról van is szó, nem szabad lekcisinyelni, hanem föl kell ismerni valódi erejüket és tartósságukat. A házasság épületének tetőtégláit úgyszólván mindennap meg kell erősíteni, valami zavaró momentumot kiküszöbölni és a félreértést eloszlatni. Máskülönben minden érzés, amely a házastársak szívének legmélyén szunynyad, könnyen vad lángra kaphat és egész

életüket megsemmisítheti. Ilyenkor következik be az, hogy egy szomorú napon mindketten borzadva állanak meg a kép előtt, amit saját lelkük festett a másíkról, tulajdon lelkükben.

Életünk kezdetén kérdéseket adunk fel önmagunknak olyan formában, amire képtelenség megfelelni: «Hol találok minden tekintetben tökéletes férfit, vagy minden tekintetben tökéletes nőt, aki méltó az én szerelmemre? Melyek azok az eszményi törvények, amik földi boldogságot feltétlenül biztosítják? Hol és milyen hivatás mellett leszek igazán boldog?» Nincs olyan bölcs, aki ezekre az életkérdésekre válaszolni tudna. De hát akkor hogyan kellene feltenni ezeket a kérdéseket? Ilyenformán: «Hol találok én egy magamhoz hasonlóan tökéletlen lényt, aki azonban a kétoldali jószándék erejével felépíti azt a menedékházat, ahol a természet és az élet viharai elől meghúzódhatunk? Melyek azok a nehezen elérhető, de mégis szükséges jótulajdonosságok, amikre felépíthetjük a jövődő nemzedék életét? Milyen munka felel meg erőmnek és képességeimnek, hogy a szabályos munka jólvégzettségének érzésével elnyomhassam magamban az unalmat és félelmet?» Nem szükséges, hogy tovább folytassam a kérdés variációit. Aki ennyiből nem érti meg a lényegét, az a boldogságot úgysem fogja megtalálni. Mert amiképpen a legcsodásabb szerelem, ha felbontjuk pillanataira, számtalan jelentéktelen konfliktusból áll, amiket az állandóság és a hűség egyenlít ki: a boldogság is, végső elemre bontva nem más, mint a harcok és kínok sorozata, amikből az embert azonban mindig és újra fölemeli az örök, szent reménység.

A. Maurois

MOSOLYOGJUNK...

A dúsgazdag bárócsaládnak a legkisebbik lánya egy napon azzal lepte meg méltóságos mamáját, hogy bejelentette, eljegyezte magát egy egyszerű polgári családból származó fiatal orrossal. A méltóságos asszony bizony zavarba jött, hogy ezt a hírt hogy mondja el férjének, a báró úrnak, aki bár rövid ideje viselte a báró címet, de rendkívül büszke volt rá. A papája még tekintetes volt és költött-szöböttáruval kereskedett, de később felvitte az Isten a dolgát, egészen a bárosáig.

A báró úr nem nagyon örült a házassági hírnék. De a fiatalok halálosan szerelmesekek voltak és bizony kitarítottak egymás mellett. Végül is a gögös báró beadta a derekát. Inkább egy egyszerű házasság, mint valami botrány, amiről még a lapok is írhatnak.

Az esküvőt a legszűkebb családi körben tartották meg, ezen megjelent a vőlegény édesanyja is. A báró úr már-már felmelegedett s vacsora után egy alkalmas pillanatban félrevonta a vőlegény papáját. Bizalmasan így szólt hozzá:

— Nézze, kedves Kovács úr, ami megtörtént, megtörtént. En ugyan nem nagyon bízom benne, de ha a fiatalok három hónapnál tovább együttmaradnak, hát Isten neki, én magát tegezni fogom.

A nagy hírű jogászprofesszor, amikor szigorlatok vannak, hogy az egyéni intelligenciát is vizsgálja, a legváratlanabb kérdésekkel fordul a jelöltekhez. A jogászok ismerik már a professzornak ezt a szokását s az ilyen váratlan kérdésektől bizony jobban drukkolnak, mint a legnyolujtobb jogi kérdéstől. Az egyik szigorlaton a professzor elé egy szőke, kékszemű fiatal jogászygyerek került. A professzor ránézett, aztán tettetett szigorúsággal kérdezte:

— Mit csinálna ön, ha váratlanul egy nagy örökséghez jutna?
A fiú egy darabig hallgatott, aztán mosolyogva válaszolt:
— Az első évben, professzor úr, a világon semmit.
Átment a vizsgán.

Marconiról beszélnek ezt a kedves történetet. Az olaszok nagy elektrotechnikus-zsenijéről, akinek háza valóságos csoda Rómában és firenzei kastélya olyan, mint egy álompalota. Marconit legutóbb néhány tisztelője kereste fel Firenzében, akik nem győzték csodálni a villa természetű szépségei mellett a technikának minden csodáját, amellyel a palotát felszerelte. Marconi levezette őket a kertbe is, ahová csak egy igen nehezen nyúló vasajtón lehetett bejutni.

Az egyik tisztelője megkérdezte:
— Hogy lehet az, mester, hogy ezek a kertajtók ilyen rettenetesen nehezen nyílnak? Ez a ház az elektromosság csodája, ezt a munkát néhány lóerő igazán könnyen elvégezhetné.

Marconi mosolygott:
— Pedig, kérem, ez a legszebb találmányom.

— Hogyan? — kérdezték a vendégek.

Marconi mosolygott:
— Ez úgy van, kérem, valahányszor egy látogatóm a kertbe megy, s nagynehezen kinyitja az ajtót, minden alkalommal ötven liter vizet visz fel nekem a kerti zerveoárba.

Egy előkelő belvárosi divatüzlet új segédet vett fel, de a főnök, mielőtt a szerződést megkötne vele, hogy megtudja, milyen munkaerő, elméleti kérdéseket ad fel:

— Nézze, segéd úr, nálam kétféle crep de chine van. Egy jó és egy rossz minőség. Ha hozzánk bejön egy hölgy és crep de chinet kér, ön melyiket fogja eladni neki: a jót, vagy a rosszat?

A segéd habozás nélkül válaszolja:

— Természetesen a rosszat.

A főnök úr mosolyog:

— Téved, barátom, a jóra kell rábeszélni, mert másnap ügyis kicseréli, akkor odaadhatja neki a rosszat.

A csodák városából kaptuk ezt az aranyos és izig-vérig magyar históriát, — a pálmáigetekben gazdag ezerszínvirágos, napsütötte Monte Carloból.

A történet hőse egy debrecenvidéki magyar gazda, nagybirtokos, aki még ma is csizmát, zsinóros nadrágot és pörgekalapot hord. Gallért nem, mert az szorítja a debreceni vastag nyakat. Így télidőben, amikor már bevégeződött az őszi munka, fogta magát a mi magyarunk és ellátogatott Monte Carloba. Este szmokingba vágta magát s csupa ezerfrankossal a zsebében meglátogatta a híres kaszinót. Bőségesen vacsorázott, tokajit rendelt, a palackból aranyosan csordogáló hegyaljai nektárt, mert hát külföldön is ez az egyetlen íható valami.

A tokaji bizony megtette a hatást. Virágos jókedvvel tartott, a bőséges vacsora után, a játéktérrel felé. Megállt a rulett zöldasztala előtt, aztán csak úgy zsebből elővett egy ezerfrankost s odatette a 28-as számra. Pörgött a golyó.

Az emberek az asztalnál kigyulladt szemekkel figyelték, ahogy forog, mert hiszen nem csak pénz, néha életet is jelent, hogy hol áll meg.

A kerék még szaladt, de a golyóbis már megakadt egyik rovátkában. Az bizony, a 28-as volt.

Azok, akik a számrtevő magyarokon az előbb még csak mosolyogtak, most egyszerre felfigyeltek, de már újra felhangzott a játékmester szava, éppen akkor, amikor a debreceni úr a zsebébe gyűrta a harmincöt darab ezret. Egyet újra kihalászott, gyorsan letette a 17-es számra. A golyó újra pörgött, mégpedig a 17-es rovátkába.

Néhány hisztériás öreg dáma felsikoltott. Gyorsan odasiettek a magyar úrhoz, hogy megsimogathassák a szmoking selyem kihajtóját. A krupié pedig faarccal újra leszámolt 35 darab ezrest. A magyar úr mosolygott, mindkét kezét zsebre vágta, aztán sarkon fordult. A nagy terem ajtajából még visszazólt a foga közül jó debreceni magyarsággal:

— Velem akarsz te játszani, komám?! ...

Két vásott, rongyos suhanc találkozik a ligetben. Egy pad előtt megállnak beszélgetni. Az egyik szomorúan mondja:
— Már dolgozni sincs kedve az embernek.

A másik feljegy.

— Na miért?

A suhanc lehúzza a szemébe a sapkáját, mint aki szégyenli magát s úgy mondja:
— Este felé egy jóltőlözött úr sétált erre. Benyúltam a zsebébe a tárczáért. Nem találtam. De ez még nem baj. De az a bitang pasas nem lehúzta az ujjamról a gyűrűmet?

A textilnagykereskedő irodájában üldögél, amikor egyszerre csak rémült arccal beállit hozzá a könyvelője.

— Bocssáson meg főnök úr, — mondja zavartan, — a méltóságos asszony operációs költségeit milyen számlára könyveljem el?

A textilnagykereskedő gondolkodik, aztán egyszerre felderül az arca:

— Irja be, öregem, mint renoválást.

Az ismert, kitűnő egyetemi tanár a napokban előadást tartott az ismeretlen Afrikáról. A francia Kongóról beszélt s megállapította azt, hogy a statisztika szerint az egész világban itt van a legjobb dolga a nőknek.

— El lehet képzelni — mondotta —, hiszen minden száz férfira csak negyven nő esik, a nők szinte egyeduralkodók, azt érik el, amit akarnak.

A professzor végigsimított ezüstös szakállán, megigazította aranykeretes szemüvegét s mosolygós kék szemekkel kedvesen mondotta:

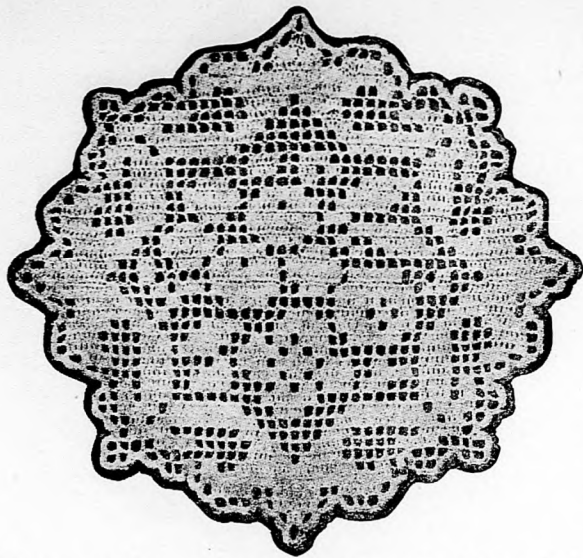
— Bizony, nagyon jól járnak azok a hölgyek, akik odavándorolnak.

A kedves vidám emlésséget egy hölgy a hallgatóság soraiból, úgy látszik, félreértette. Tüntetőleg felállt, hangosan felcsapta a székét s a kijárat felé indult.

A község feszengett, láthatólag kellemtlenül érintette az embereket ez a durva inzultus, a finom egyetemi tanár szemben. Csak a professzor nem jött zavarba. A méltalankodó hölgy után szólt vidáman:

— Na, azért nem kell úgy sietni...

H o r g o l t v i t r i n t e r i t ő c s k e

NÉZZÜK EGYMÁST

Írta: Endródi Béla

Sehol a világon nem tudnak úgy «nézni» az emberek, mint Budapesten.

Nemrég egy előkelő étterem-tulajdonos egy tervrajzot mutatott nekem arról a nyári vendéglőről, amit jövőre meg akar építtetni Budán. A pompás és díszes restaurant-kertben sehol nincs egy rejtettebb, meghittebb zug, az asztalokkal zsúfolt terület és a középre illesztett tánchely olyan raffinált beosztású, hogy mindenhonnan el lehet látni mindenüvé. Azt mondtam az étterem-tulajdonosnak, hogy mégis csak kellene valami sövényvel, vagy lugassal egy-két asztalt elkeríteni, hogy aki egyedül akar lenni, vagy aki nem akarja, hogy lássák: elvonulhasson. Az étterem-tulajdonos, aki legfőbb specialitája a pesti szokásoknak, azt válaszolta:

— Ez egyáltalán nem fontos. A közönség szereti látni és nézni egymást. Ez fontosabb ma az étteremben, mint az étel és a zene.

Szerintem ugyan egy pompás, ropogós idei kacsán kívül nem látni semmi mást a nyári vendéglőben: fontosabb, mint rossz borjúpörkölt mellől nézni a legszebb asszonyokat, de hát úgy látszik, nincs igazam s ma Pesten inkább nézni, mint enni mennek az emberek az éttermekbe.

És tényleg: nézzünk csak mi is. Az ember belép az étterembe, komoly, sötét ruhában van, semmi feltűnő nincs rajta, szerény és a legjobban azt szeretné, ha senki nem venné észre. Ugyanakkor azonban az egész étterem feléje fordul egy pillanatra, mikor zavartan végigmegegy az asztalok között és félszegen meghajlik egy-egy ismerős előtt, mindenki nézi és az ismeretlenek különböző megjegyzései úgy kopognak a nyomába, mint a jégeső. Pesten ugyanis az ismeretlenek is ismerik egymást és mialatt a szánandó áldozat végre-valahára leereszkehetnek az asztala mellé, azalatt a háta mögött a többiek már elmondták egymásnak az életrajzát, a vagyoni viszonyait, megállapították, hogy fejletlenes van ellene a rendőrség és hogy szerelmes egy színésznőbe. Mindez pillanatok alatt történik, azután már csak nézés következik; nézik, hogy a pincér hogy hajol meg előtte; nézik, nem fényes-e a ruhája könyöke és ez a nézés a paroxizmusig fejlődik, ha ismertebb emberről, divathölgyről, vagy színésznőről van szó. Rettenetes ez a pesti nézés, valóságos vesszőfutás az ideges és érzékeny ember számára.

No, de maradjunk csak még egy kicsit a helyünkön és nézzünk tovább. Nini, ott ül egy házaspár és bajlódik a bécsi szelettel, mialatt a mellékasztalnál ülő három fiatalur közül az egyik nézni kezdi a szomszédasszonyt. Nem érdekli tulajdonképpen, sőt nem is tetszik neki, de unja a két barátja

fecsegését és imponálni is akar nekik, hogy lám, ő milyen fenegyerek! Néha odacsíptet feléjük, hogy azért nem figyel rájuk, mert lám, mással van elfoglalva és merőn nézi tovább az asszonyt, aki természetesen egyszerre csak megérfi az állandóan rajta pihenő tekintetet és odanéz, hogy ki nézi. A férj ugyanebben a pillanatban felnéz a feleségére a bécsi szeletről, látja, hogy az asszony valakit néz, odanéz, megállapítja, hogy kit néz, mire azt kérdi tőle keserű gúnnyal:

— Mondja, édes Janka, mit néz?

Az asszony igen jól tudja, hogy nem hibás, de bosszantja a férfi féltékenysége s ezért ahelyett, hogy azt mondaná: «ez a tacska már félórója kokettálni akar velem, most hát úgy ránéztem, hogy benne maradt a lélegzet» — inkább azt válaszolja:

— Hát már nézni sem szabad?!

Ezt, hogy «valahová csak nézni kell» és azt, hogy «hát már nézni sem szabad», természetesen — mint a legtöbb bölcs mondat — a nők találták ki. Mi átvettük tőlük az igazságot és azóta nézünk, nézünk, mindenkit, sőt még az utcán is utánanézőnk azoknak, akik számunkra érdekesebbek.

A magyarországi, vagyis a pesti férfiről pedig csak külföldön derül ki igazán, hogy tud nézni, lévén odakünn az egymás mustrálása nem divatos. Egyszer egy barátom véletlen ösztinteségi rohamában elmesélte a következő németországi kalandját. Az Északi-tenger valamelyik szigetére utazott hajón, a tenger szörnyű góromba volt s a fiatalúr a kabinja keskeny fekvőhelyén ismételtelen megadta a tengernek, ami a tengeré. Azután a hajó megérkezett rendeltetési helyére, a magyar ifjú halászápadtan kitámolygott a mólóra s mentül szilárdabb talajt érzett lábai alatt, annál vidámabb lett. Közben már ahhoz is kedve jött, hogy egy szembejövő szépaszszonyt amúgy pestiesen «megnézzen». Most már még vidámabban sietett tovább, de egyszerre egy harsány hang azt kiáltotta a háta mögött:

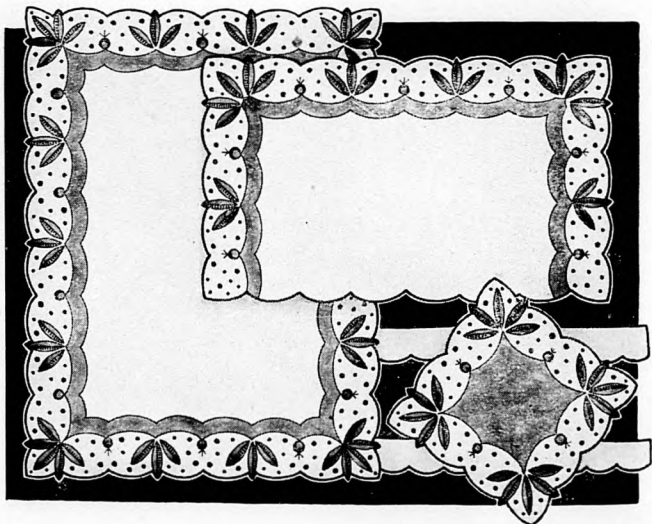
— Sie!

A fiatalúr hátrafordult és megállt. A hölgy férfikísérője állt mögötte, ki se szó, se magyarázat — rettenetesen nyakonteremtette, aztán egy névjegyet nyomva a markába, utána-sietett a hölgynek. Az ifjú tudta jól, hogy a hajó, amellyikkel néhány perccel előbb megérkezett a szigetre, egy óra mulva indul vissza Hamburgba. Odapillantott a harsogó tengerre, amely vad és komor hullámokkal csapkodott a part felé. A látvány ijesztő volt és a tengeri betegség biztos, de a fiatalúr két rossz közül a kevésbé rosszat választotta és egy óra mulva már hányta a hab és mi tagadás benne: ő is hányta a habot. Ezekután megérkezett Hamburgba, ahonnan az első vonattal távozott jobb hazájába, felháborodva ismételve magában:

— Hát már nézni sem szabad!

No, a fenti kaland tanulságaként, legalább is — nem tanácsos. És sokszor eszembe jut, hogy ha annyira szeretnők egymást, mint amennyire nézzük egymást: akkor csupa boldog, mosolygó és ölelkező ember sétálgatna Budapesten. Ezt aztán érdemes is lenne nézni. De így?!...

Konyhagarnitúra. Beszerezhető Wieg Testv. kézimunkaházában

Nem is olyan kis dolog a jó reggeli kávé!

Egy jogszigorló — vizsgálja előtt — ezt mondta barátainak:

— Ma délután a professzorom feleségének rózsacsokrot küldtem és szép levélben arra kértem, hogy kedves férjének holnap reggelire pompás kávé készítsen, hogy a tanár úr jókedvű legyen. Ezen a vicen a jogszigorló barátai nevettek, hogy bátorságot öntsenek a vizsgára készülő lelkébe.

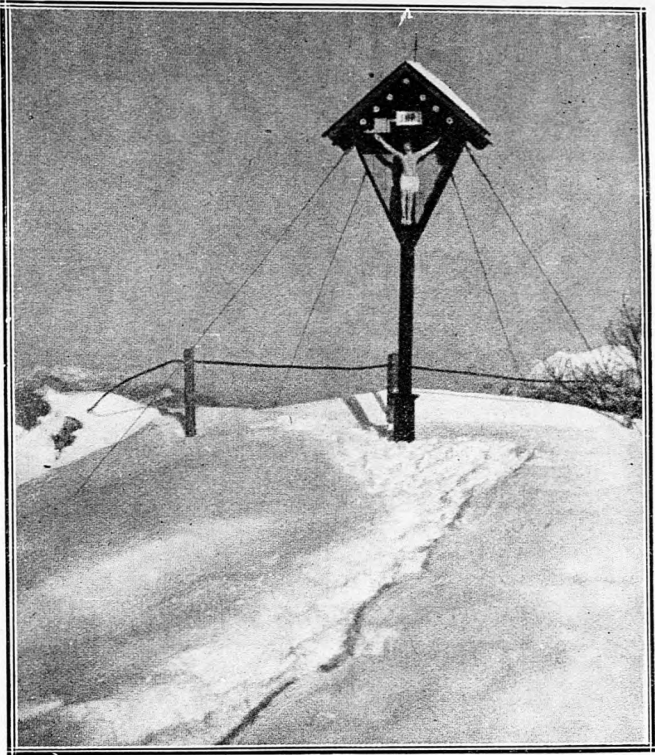
Az ember nem is hinné, hogy mekkora bölcsesség rejlik ennek a jogszigorlónak levelében és cselekedetében! Ebben a kérdésben csak az ítéhet, aki néha — ritkábban, vagy mindig — rossz kávé kap reggelire. Ki tudná kitalálni, hogy a főnök úr miért olyan rosszkedvű? A hivatalbeli előjáró mért zsörtölődik egész délelőtt? Mért nincs megelégedve a kisasszony gyorsírásának — gyorsaságával és mért idegesíti az írógép kattogása?

Természetesen olyan férfiak is vannak, akik önmaguk az okai, ha olyan soká alszanak, hogy nincs elég idejük a rendes reggelizésre. De nagyon sokszor a — másik fél a hibás. Itt van például az olyan fiatalember, aki «bútorozott szobát vesz ki, reggelivel.» Nyáron rendszeren kávé nélkül kell otthonából elsietnie, mert az a barna lötyy olyan forró, hogy képtelen meginni. Télen pedig egészen hideg a kávéja, hogy sem fel nem melegíti fázós testét, sem pedig fel nem frissíti. Ha szobaasszonya rászánna magát, hogy nyáron tíz percel korábban teszi asztalára, télen pedig a jéghideg ablak helyett a resóban hagyóna: a bútorozott szoba bérlője frissebb, tevékenyebb és sokkal jobbkedvű volna hivatalában. Minthogy azonban ezt a kis fáradságot, amely szóra sem érdemes, sajnálja: a fiatalember félmunkaerőben és rosszkedvűen tölti délelőttjét.

Vagy itt van a «körülbelül tíz év óta házas férfit.» Neki ugyan minden reggel jó kávéja van, mert hisz a konyhát is ő bérl. Maga készíti el a reggelijét, mert az asszonykája nem akarja belátni, hogy ilyen kicsiség miatt már 6-kor felkeljen ágyából. Az asszonyka egyébként gondos és szorgalmas háziasszony, még este is a varrógép mellett dolgozik és reggel fáradt. Egyetlen bánata és szomorúsága, hogy az ura — mint minden férj! — nem akarja értékelni a házimunkát és lebecsüli az ő tevékenységét. Ez természetesen, nagyon csúnya tőle, de tény, hogy uraszkája — mivel egész nap nincs otthon — nem látja, hogy szegény felesége mennyire agyondolgozza magát. Egyetlen alkalom, amikor bebizonyíthatná: «nézd, mennyire gondoskodik rólad a te feleséged», a reggel volna, amikor a szépen felterített asztalra tenné a frissen főzött — és nem felmelegített — kávé. Így azonban a férj elhanyagoltnak, az asszonyka pedig meg-nem-értettnek éri magát — és ha aztán a dolog egészen a válásig talál rosszabbodni, egyik sem sejtí, hogy a feleség, kevés jóakarattal és kis energiátöbblettel, mindent meggátolhatott volna.

Mert bizony nemcsak a nagy, de nagyon sok tragikus és nagyon sok boldog esemény is a — reggeli kávéval kezdődik. Milyen derűs annak a családnak az egész napja, még este is a varrógép mellett kellemes együttélésben reggeliznek a szépen megterített asztal mellett. És milyen keserű az egész napja annak a férjnek, aki hivatalba való eltávózása előtt a konyhában minden szükséges holmit sajátmaga kénytelen összekeresgélni.

Asszonyok, feleségek, ha meg akarjátok őrizni a házaset boldogságát, ha a kis kellemenségeket el akarjátok osztalni, az elhidegülést megakadályozni, a rossz kedvet eltűzni, az elégedetlenséget elkergetni: — főzettek minden reggel friss, illatos kávé urasjátoknak!

Tüskék, amik nem szúrnak

Az a szerelem, amely hazugságból él, meghal az első igazságtól.

*

Az Utolsó Ítélet előtt felharsannak az arkangyal trombitái. A lusta azonban még akkor is így fog sóhajítani: — Hagyjatok tovább aludni engem...!

*

Sok embert csak a láncok — láncoknak az élethez.

*

A gyűlölet sokszor súlyosabb teher azok számára, akik érzik, mint azoknak, akik ellen irányul.

*

Vannak emberek, akik csupán szélszélyből viselkednek nemesen.

*

A semmiségek fontossága és a fontosságok semmisége: ezekből alakul ki a társaságok beszélgetéseinek témaköre.

*

A legszebb és legemberibb álmok azok, amiket ébredés után is tovább álmodunk.

*

Sok ember úgy hal meg, mintha csupán azért élt volna, hogy alkalma legyen meghalnia.

Sok embernel a kalap csak arra való, hogy ne lehessen kétségünk, hol viseli a fejét.

*

Vannak érzések, amelyek erősebbek a halálnál is: mondják a költők és a szerelmek. Mégis az történik, hogy ezek az érzések mindig meghalnak, néhány év után.

*

A hétköznapi arra való, hogy örülni tudjunk az ünnepeknek: ez a boldog és megelégedett élet titka.

*

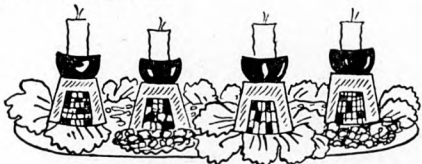
A virág szimbólum: szép és illatos, mint a szív tiszta érzése, de épp oly gyorsan hervad is el.

*

Aki úgy öltözködik, hogy túllépi vagyoni és társadalmi helyzetét, annak meghódnak az emberek. Aki rangján alul öltözködik, az számíthat embertársai jószívűségére. Aki azonban ragaszkodik adottságaihoz, azt semmibe sem veszik a többiek.

*

Akinek életét teljesen betölti a pénz utáni hajsza, nem fogja észrevenni a virágokat és a természet többi csodáját, amik pedig az ő számára is vannak a földön.

Gobelin-karszék Wieg Testvérek terve

Kis történetek nagy tudósokról

Röntgen professzor, a nagy német fizikus, aki találmányával döntő fordulatot adott az orvostudomány fejlődésének, közismert volt szerénységéről. Róla mesélik ezt a kis történetet, amelynek másik hőse egy fiatal pesti orvos.

A fiatal pesti gyakorló orvos Berlinbe utazott egy orvoskongresszusra. Valamelyik kis német városkában felszállt a vonatra egy idősebb úr, aki a pesti orvos kupéjában foglalt helyet. Rövidesen élénk beszélgetés fejlődött ki közöttük, már ahogy ez utitársak között szokás a vonaton. Az idősebb úr megtudta, hogy a fiatal pesti orvos a berlini orvoskongresszusra utazik.

— Á, van ott nekem egy kedves ismerősöm Berlinben — és itt megnevezett egy ismertnevű orvosprofesszort. — Kérem, ha találkozik vele, adja át üdvözlőmet. Röntgen a nevem.

A fiatal orvos megilletődötten ült a helyén és elfogódottan beszélgetett tovább a nagy tudóssal. Röntgen azonban a következő állomáson már kiszállt. Ekkor fiatal utitársához fordult:

— Ugyebár, nem fogja elfelejteni átadni az üzenetet? Talán jegyezze fel a nevemet... Röntgen... Wilhelm Röntgen... nehogy elfelejtse, kérem...

Koch Róbert, a modern bakteriológia úttörője, ugyancsak szerénységéről volt híres. A nagy orvos fiatal korában egy kis német mezővároskában folytatott praxist. A gyenge orvosi gyakorlat időt engedett a kísérletezésekre. Ebben az időben Kochot két betegség érdekelte: a tüdővész és a lépfene.

Egy délután szegényes kis laboratóriumában ült és egy preparátumot vizsgált a mikroszkóp alatt. Hirtelen felkapta a fejét és szemét dörzsölte.

— Az lehetetlen — mormogta álmélkodva.

A mikroszkóp alatt valami csillagalakú piszokfolt mutatkozott. Koch nem akart hinni a szemének. Szétszedte a mikroszkópot, újból összeállította és alája tőlt a preparátumot. A piszokfolt ismét mutatkozott. Koch a felfedezés lázában égett, még mindig nem akart hinni. Újból szétszedte a mikroszkópot, megmosta a lencsét, majd kifőzte az egész szerkezetet és összeállította. Mikor a preparátumot a lencse alá helyezte, a piszokfolt ismét makacsul megjelent.

— Reggel utazom Berlinbe — mondta izgatottan a feleségének. Másnap elutazott és a berlini egyetem bakteriológiai tanáránál jelentkezett. A professzor alaposan megvizsgálta a preparátumot, aztán megdöbbenve kiáltott fel:
— Ember! Tudja maga, mit fedezett fel?
— Tudom, — felelte csendesen Koch — csak nem akartam hinni a szememnek.
Tudniillik, a piszokfolt — a lépfene bacillusa volt.

Billroth professzor, a világhírű bécsi sebész minden egyetemi előadását így kezdte:

— Uram, nem mi gyógyítunk, hanem a természet. A mi kötelességünk csak az, hogy elgördítsük a természet útjából az akadályokat. Volt Billrothnak a tudományos világban egy ellenfele, akivel évtizedeken keresztül kemény, makacs harcot vívott. Billroth nem volt nagy véleménnyel az illető orvos képességeiről. Egy orvoskongresszus alkalmával heves támadást is intézett ellene, mire a szóbanforgó orvos a kongresszus egykori jegyzőkönyve szerint a következő mondattal védekezett:

— Nem törődöm az ilyen kollégialis rosszindulattal, mert tudományos érényeimbe burkolódom. (Ich hütle mich in meine wissenschaftliche Tugenden.)

Néhány nap múlva az orvos váratlanul meghalt. Kezelőorvosa mesélte, hogy meghülestől kétoldali tüdőgyulladást kapott, amely gyorsan végzett vele.

— Hja — jegyezte meg Billroth —, így jár az, aki túl könnyen jár öltözve.

Irónikus célzás a kolléga „tudományos érényeire“, amelyekbe beburkolódzott.

Jenner, aki különösen a himlőoltásokkal tette ismertté nevét az orvosi irodalomban, egy kis angol vidéki városkában élt, amikor legnagyobb tudományos sikereit érte el.

Édesapja anglikán lelkész volt és a fiatal Jenner gyakran kísérte el apját, amikor a lelkész haldoklóhoz hűták az utolsó kenetet feladni. Abban az időben himlőjárvány dühöngött egész Angliában. A kis városkában élt egy tízenkét tagú család, amelyet csaknem tökéletesen elpusztított a gyilkos járvány. A nagy családból csak egyetlen gyermek, a tízenkét éves Angelika maradt élve. Jenner, akit izgatott az orvosi probléma, hogy milyen körülménynek köszönheti Angelika szerencsés élethenmaradását, alaposan kikérdezte a kislányt, de nem tudott semmilyen eredményre jutni. Végül távozáskor kezét fogott és észrevette, hogy a kislány tenyere hólyagos.

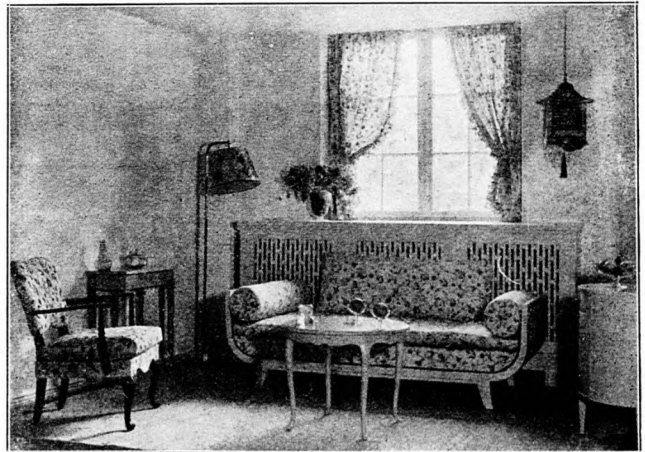
— Mitől hólyagos a tenyered, kislányom? — kérdezte érdeklődve.

— Nem tudom, doktor úr. A tehén tygán is ilyen hólyagok vannak... Jenner agyában megvillant és kibontakozott a felfedezés első csírája. Kiment az istállóba, a tehén tygéről kis vakarékot vett, majd a következő napokon ezzel a vakarékkal beoltott húsz embert a faluban.

Egy délután feldühödött tömeg közeledett az orvos háza felé. A beoltottakon ugyanis jelentkeztek a himlőbetegség jellegzetes tünetei.

— Átkozott kuruzsló! — ordították dühöngve — lögni fogsz ezért! Bizony, majdnem agyonverték szegényt és a felingerelt tömeg dühe elől csak a rendőrség tudta megvédeni az orvost. Szerencsére rövidesen kiderült, hogy Jenner fölfedezése megállja a helyét. Ugyanis a kis városka lakosságának nyolcvan százaléka elpusztult a himlőjárvány következtében, de azok, akiket Jenner himlőbacillusával beoltott, élethen maradtak.

Végeleményben tehát az emberiség egy tehénnek köszönheti, hogy megszabadult egy szörnyű pusztító járványos betegségtől.

Müller bútorgyár (Újpest, Erzsébet-u. 8) terve

INGYEN KÖLNI

HÉTFŐ:

Ragyogó arccal jött ma haza a feleségem:

— Képzeld, Pucikám, találtam egy nagyszerű drogériát. Véletlenül bementem húszért tejrémét venni és amikor fizeltem, a drogista átadott egy bevásárlási könyvecskét azzal, hogy ha harminc pengő értékű bevásárlás összegyűlik, ingyen ad egy üveg kölnit.

KEDD.

Feleségem csak úgy mellékesen jegyezte meg ebéd után:

— Voltam abban a drogériában, vásároltam egyet-mást. Igaz, hogy pillanatnyilag mindennel el vagyok látva, de mindig jó, ha van otthon mindenképp egy kis tartalék. Vettem néhány gumiszivacsot és szalmapapucsot, huszonöt kókusz szappant, három liter benzint, húsz ív angoltapaszt és két tucajt tyükszemgyűrűt.

— Tyükszemgyűrűt? — kérdeztem csodálkozva, — hisz nekünk nincs is tyükszemünk!
— De még lehet, — felelte nőm. — Tíz pengőt már levásároltam, még csak húsz hiányzik és megkapom az ingyen kölnit.

SZERDA.

Ma pacal volt ebédre. A pacal állítólag remek étel, de én utálom. Kérdeztem a feleségemet:

— Miért van ma pacal?
— Nemcsak ma van, Pucikám — csicseregte — hanem most néhány napig mindig pacal lesz. Ha pacal van, megtakaríthatok egy kis pénzt és erre most sürgős szükségem van, mert már elfogyott a kölnim. Ma vettem néhány fogkefét és fürdőkesztyűt, öt üveg körömlakkot, tíz doboz kamillateaát, hat téglya vazelint és másfél kiló svábbogárport.
— Svábbogárport? — kérdeztem csodálkozva — hiszen nekünk nincs is svábbogarunk.
— De még lehet, — felelte nőm. — Tizenkilenc pengő együtt van, most már hamarosan meglesz az ingyen kölni. Tanulhatsz tőlem, Pucikám!

CŠTÖRTÖK.

Ma reggel kávé helyett három gram amerikai mogyorót kaptam reggelire, ebédre pedig megint pacal volt, de sokkal kisebb adag, mint tegnap, vacsorára pedig a megszokott sültkrumpli helyett csupán egy fél zöldpaprika.

Feleségem nagyobb csomaggal tért haza a drogériából és boldogan újságolta, hogy ezúttal különösen hasznos cikkeket szerzett be, úgymint: tizenkét körömféfé, öt tucajt szobafüstölő rudaeszkát, fél kiló hintőport, tíz tubus szunyogcsípés elleni krémét és öt téglya hajdusági bajuszpedrőt.

— Bajuszpedrőt? — csodálkoztam — hiszen nekünk nincs is bajuszunk!
— De még lehet — vágott szavamba nőm. — Most már csak három pengő hiányzik és megkapom az ingyen kölnit. Na, Pucikám, mit szólsz a te ügyes kis feleségedhez?

PÉNTEK.

Amikor reggelire megkaptam a tíz szem pattogatott kukoricám, azt mondta a feleségem:

— Nincs értelme, Pucikám, hogy a szájunktól spóroljuk el a falatot. Legjobb lesz, ha azt a hiányzó három pengőt inkább ideadod nekem, nem akárom tovább húzni a dolgot. Most mindjárt lemegek a drogériába, veszek negyven csomag fogvájót, két liter desztilláltvizet, egy fél kiló timsót és végre megkapom azt az ingyen kölnit.

Átadtam neki a három pengőt, nőm szívrepesve távozott, de csakhamar lógó orral tért vissza.

— Nem értem ezt a dolgot, — mondta leverten — úgy látszik, az a drogéria megszűnt.

— Miből gondold?

— Mert le van eresztve a redőny és ki van írva: „Ezen bolthelyiség azonnal kiadó”.

— Látod, látod, — mondtam neki szemrehányólag — így spórolsz te nekem!

Négy nap alatt kiadtál huszonhét pengőt és még mindig nincs kölnid.

— Dehogynincs, Pucikám, ne féltse engem! Néhány lépéssel odébb találtam egy nagyszerű drogériát, ahol a három pengőért vettem egy üveg kölnit, de tulajdonképpen ingyen kaptam.

— Ingyen?

— Igen, mert adtak a három pengőről egy blokkot és ha ötven pengő értékű blokkot összegyűjtök, ingyen kapok egy nagy doboz pútert. Epp jól jön ez nekem, néhány nap mulva úgyis elfogy a púderem...

A „JÖVŐ EMBERE”

Az emberek nagyon szeretnek foglalkozni a messzi jövő elképzelésével. Mennyi furcsa, de mennyi ostoba és neveléses jóvendölés jelenik meg nap-nap után. Még ma is jóízűen nevetünk a múlt század harmadik évtizede orvosainak bölcs megállapításán, amely szerint az akkor feltalált és szintén csiga-lassúságú gőzvasút egyenesen lehetetlenség, mert „ilyen veszedelmes sebesség az emberi agy: meg fogja őrjíteni”. Jules Verne egykori regényei felizgatták az ifjúság kíváncsiságát a jövő iránt, az őregek azonban bölcsen kikacagták ezeket a «képtelenségeket». És mégis Jules Verne-nek volt igaza! (És a mi nagyszerű Jókainknak!) Szinte azt mondhatnók, hogy a zenik előre megálmodták mindazt, amit később a technikusok váltottak valóra.

Manapság a tudósok nagyrésze foglalkozik azzal, hogy az eddigi fejlődés alapján megrajzolja az eljövendő világ képét, az emberek és állatok formáját. Hrdlicka, a híres antropológus a következőket írja:

— A fej az egyre fokozott agytevékenység következtében nagy és széles lesz. Férfi és nő külsőleg nagyon fog egymáshoz hasonlítani. Az agy nagy, a száj kicsi, a 10.000. év emberének már alig lesz foga és hosszú lesz a nyaka. Valószínűbb, hogy a férfi arca fog a nőéhez hasonlóvá átalakulni, mint megfordítva. Az embernek egy lábujjal kevesebbje lesz, a kis ujj teljesen elszorvad. Az arc, a többi rész nagyobbodásához mérten, kicsi lesz. Valljuk be, ez a megállapítás, illetve jóvendölés nem valami vígasztaló. Késő ivadéinkaink határozottan nagyon csúnyák lesznek.

Bizonyos, hogy az emberi külső nagy átalakulásokon megy keresztül, amit a «történelemelőtti» ember kiadott maradványai is igazolnak. Valamikor az embernek óriási szája volt, hatalmas állkapcsa, tömpe orra, mélyfekvésű szeme, kis homloka, nagy fogai, (a neandervölgyinél valóságos agyarak). Az ősembernek minden gondja és minden tevékenysége a táplálék megszerzése és a vadállatokkal szemben való védekezés volt. Azóta az élet nagyon megváltozott. A táplálék megszerzése már rég nem a testi erő problémája; egyúttal a táplálkozás maga sem a legnagyobb emberi élvezet. Éppen a mi időnk tudományos eredménye, hogy a túlságos táplálkozás nemcsak felesleges, hanem egyenesen káros. Eszrevéjlenül, de lassan mégis «növényevőké» alakulunk át, akármennyire rúgkapálózunk is ellene. Ezzel egyidejűleg természetesen az emberi szervezet is újabb átalakuláson fog keresztül menni. A száj és az arc feltétlenül kisebb lesz. Érna Engel-Baiersdorf, a bécsi szobrászművészről az amerikai tudósok kutatásai alapján megintázta a «jövő emberét».

Szinte háborzongató látvány az a szobor, amely egy tőlünk teljesen idegen emberi lény képmása. Különös és dekeség, hogy épp egy asszony volt az, aki ezt a fantasztikus tudományos szobrot megalkotta.

Horgolt ruhácska horgolási mintával

AZ ELSŐ AJÁNDÉK

Az ékszerüzlet kirakatában kígyókból font gyűrűt látott. Huszonöt pengőre tartották, de neki még öt pengője se volt. Félretett minden nélkülözhető fillért és két hónap mulva együtt volt a huszonöt pengő. Az első útja az ékszerészhez vitte: megvette a gyűrűt és a leányhoz sietett vele.

— Hoztam valamit — mondotta sokat jelentő arccal.

A leány szemei kerekre tágultak az izgalomtól. Még sose kapott senkitől sem ajándékot s mikor az ifjú kihámozta a selyempapírosból az aranygyűrűt, a leány nagyot sikoltott örömben. Gyönyörrel forgatta ujján a gyűrűt, arca kipirult, szemei ragyogtak a boldogságtól. Csak a gyűrűt nézte, az volt most egész világa, minden egyébről megfeledkezett.

Az ifjú némán nézte ezt a mámoros őrgöngést s minél tovább nézte, annál szomorúbb és sötétebb lett az arca. A leány észrevette ezt és félénken megkérdezte szerelmesét:

— Mi bajod?

Az ifjú komoran nézett maga elé és hallgatott.

— Beszélj hát... Megbántottalak?

— Nem.

— Miért kínozol hát a szomorúságoddal?

— Láttam a jövőmet.

— Nem értelek.

— Te megmutattad a tragédiámat.

— A tragédiádat? Mi az a tragédia?

— Megismertettelek az ajándék örömeivel és már az öröm első pillanatában megfélejtkeztlél rólam... Most már tudod, micsoda örömmel jár az ajándék... És holnap jön valaki, elkápráztat arannyal, ékszerekkel és te nem tudsz ellentállni, mert már tudod, hogy micsoda öröm az ajándék. Megízlelled az én kezemből és semmi sem lesz már oly kívánatos, mint az ajándék és minden ember diadalmaskodni fog, aki ajándékokat hoz. Látod, ez az én tragédiám. Ha szeretsz, dobd ki a gyűrűt az ablakon.

A leány szomorúan és mozdulatlanul állt, az ifjú pedig halkán ismételtette:

— Dobd ki a gyűrűt az ablakon... ha szeretsz... A leány lehúzta ujjáról a gyűrűt, az ablakhoz ment és már hajításra emelte karját, amikor az ifjú egyetlen ugrással mellette termett és megragadta a kezét.

— Ne dobd ki. Boldoggá tettél az áldozatkészségeddel és ez nekem annyi, mintha kidobtat volna.

Gyöngéden szétfejtette a leány ujjait, hogy kivegye kezéből és visszategyje ujjára a gyűrűt. De a gyűrű nem volt a leány kezében. Az ifjú értetlenül nézte a leányt, aki lesújtva és magába rogyva állt előtte.

— Hol a gyűrű? — kérdezte halálos rémülettel az ifjú.

— Mikor az ablakhoz mentem, a ruhám nyakkivágása alá csúsztattam.

Az ifjú arca eltorzult. A kalapja után nyult és elköszönt.

— Lásd, ez a tragédiám... Most kaptad a gyűrűt és máris becsaptál...

Tanácsok

kezdő háziasszonyok részére

1. A rizst használat előtt le szokták mosni, ezzel azonban jóízéből is veszít. Eppen ezért csak szemeljük ki, öntsük egy kendőre és töröljük meg.

2. Minden olyan főzeléket, amit sós vízben főzünk, hideg vízzel kell felönteni.

3. Mindenféle tengeri halat úgy főzünk, hogy néhány csepp tejet öntünk a vízbe. Ennek következtében a hal sokkal fehérebb lesz. A kelbimbó is sokkal jobbízú, ha a vízbe kevés tejet öntünk.

4. A gelatint használat előtt öt perccel hideg vízbe tesszük, hogy megpuhuljon. A vizet aztán leöntjük róla és felmelegítjük, amíg újból fényes lesz.

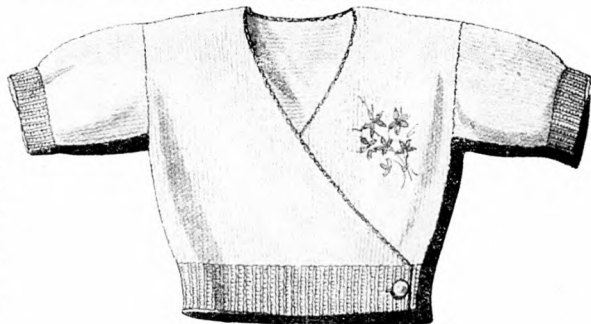
5. A mandulát forró vízbe szokták leforrázni és úgy meghámozni. Sokkal fehérebb marad, ha 24 óra hozsztat hideg vízben hagyjuk állni.

6. Kocsonyafőzésnél gyakran tapasztaljuk, hogy a húsdarabok alul maradnak, a kocsonya pedig felül úszik. Könnyen elkerülhetjük ezt, ha a kocsonyát egy edényben kihűlni hagyjuk, aztán ismétetlen felkavarjuk, amíg újra sűrű lesz. Az egészet összekeverjük és egy hideg vízben öblített formába öntjük. A kihűlés után még a felszínen mutatkozó zsiradékot késsel óvatosan eltávolítjuk.

7. Ha valamilyen ételt a tányér közepére akarunk tonyozni, a tányért előbb hideg vízzel leöblítjük.

Hogyan őrzük meg a valódi ezüstkanál csillogását

A valódi ezüstkanál minden különösebb pucolás nélkül fényes lesz, ha körülbelül tíz percig forró krumplisvízben áztatjuk. A külön fogóval ellátott késeket és villákat nem kezeljük így, csak azokat, amelyek egy daraból vannak, tehát a kanalat és villákat, amelyeknek rendszerint nincs külön fogójuk. Amint aztán a krumplisvízből kivesszük az ezüst evőeszközt, nem szükséges egyéb, minthogy puha ronggyal szárazra töröljük.

Egy lány, aki eltűnik

Történet egy szenzációs bűnügyről • Fordította: Hevessy Endre

VI.

Bármennyire megőrizte látszatra Nelson a hidegvérét, a délutáni merénylet rendkívül nagy hatással volt rá. Sokkal tapasztaltabb detektív volt, semhogy ne ismerte volna fel a halálos veszedelmet, amelyben forgott. Tisztában volt azzal, hogy ha józan észre hallgat, úgy csak egyet tehet: azonnal vonatra, vagy hajóra száll és elhagyja New-Yorkot. Nelson ismerte a szervezett gangster-bandák szívs és könyörtelen harcát, amellyel kiszemelt áldozataik elpusztítását tűzzel-vasal kereszttűlviszik. Tudta, hogy halálra van ítélve és örültsegek kockáztatnia az életét. De Nelson éppen ezeket az örültsegeket szerette. Imádtá az élet-halál harcokat és fanatikusan bízott hagyományos szerencséjében. Mindenki mást leterített volna a délutáni merénylet golyója — a gangsterek kitudó lövők —, ő még csak meg sem sebesült. Az igaz, hogy Youngnak sem történt semmi baja. És éppen ezen tűnődött Nelson. Határozottan az volt a benyomása, hogy a gangsterek nem is Younggal, kizárólag őt akarták láb alól eltenni. De hát miért kímélték Youngot? Miért kegyelmeztek meg neki? Szánalomból? Nem valószínű. Az alvilágban ezt a szót nem ismerik. Sokkal valószínűbb, hogy Young halála számukra nem kívánatos. Több hasznot remélnek abból, ha életben marad. De mi-féle hasznót? Mi-féle céljaik lehetnek még a dollármilliomossal, akit már kétszeresen is kifosztottak?

Nelson egyáltalában nem látott tisztán. Sejtette, hogy a rejtélyes ál-Nancy Corynak valami döntő szerepe van, vagy lesz még az eseményekben, de fogalma sem volt, hogy ez hogyan fog kialakulni?

Mikor hazaért, meglehetősen ideges hangulatban fogyasztotta el vacsoráját, melyet gazdasszonya asztalára készített. Azután bezárkózott könyvtárszobájába és különböző könyveket szedett elő. Lexikonok és művészettörténeti munkák voltak. Közöttük volt az a bizonyos vaskos kötet is, melynek címe: Ki-kicsoda? és amelyben részletesen fel van sorolva minden ismert közéleti szereplő életrajza. Nelson szeretett alaposan felkészülni minden vállalkozására. Megkereste Thompson nevét és olvasni kezdte:

„Thompson Frank műgyűjtő. Született 1890-ben Chicagóban. Apja Alfréd Thompson, dúsgazdag húsnagyvágó. A fiatal Thompson húsz éves korában Európába utazott és Cambridgeben végezte egyetemi tanulmányait, ugyanitt szerzett doktorátust is. Kora fiatalágától kezdve szenvedélyes műgyűjtő. Gyűjteményének nevezetes darabjai: Rubens: Kacagó lányok, Goya: Spanyol táncosnők, Velasquez: Madonna, Rodin: Fiatal munkás szobra, Canova: Vénus, Theodor bizánci császár koronázási ékszerai, Borgia Sándor pápa híres smaragd gyűrűje. Thompson nőlen, palotája 160 West Str. 46, New-York City, alatt van. Frank Thompson szenvedélyes utazó, aki műkincseinek nagy részét, főleg híres indiai gyűjteményét, utazásai során szerezte meg. Legutóbb 1934 elején tett hosszabb utat Japánban és Indiában, ahonnan 1934 májusában tért haza...”

A könyvből nem állt több adat, de Nelson azt is tudta, hogy utolsó útjáról való visszafordulása óta Thompson teljesen megváltozott. Valami lelki megrázó és átforogató élménye lehetett Indiában, mert a régebben mindig vidám és nyílt házat vezető úriember, teljesen visszavonult a társaságtól és még a hivatalos ünnepelések elől is elzárkózott. Senkinek sem tudta megérteni, hogy mi történhetett vele. Senkit sem fogadott. Legjobb barátai is hiába kísérleteztek, nem fogadta őket. Idegességére és tanulmányaira hivatkozott. Voltak, akik azt beszélték, hogy valamilyen buddhista szerzetbe vétette fel magát és új életfelfogásával nem tartja összeegyeztethetőnek régi társasági életét. Szűkebb háztartásában is gyökeres változások váltak ki. Még mielőtt hazaérkezett, előre küldte titkárait és elbocsátotta egész személyzetét. Gavalléros, nagy végkielégítéseket fizetett. Új személyzetét Indiából hozta magával. Halk, olajbarna képű fickók voltak, alázatosak, szolgálatkészek és bámulatosan szívósak. Mindez megerősítette azt a látszatot, hogy Thompson csakugyan áldozata lett annak a különös indiai varázsnak, amely kitorolhatatlanul nyomja bélyegét az érzékenyebb lelkekre. Nagyon sok Indiát járt férfi és nő temetkezik a buddhizmus misztikumába és nemcsak lelki, hanem külvilági életében is hű marad az Indiában látottakhoz.

Egészen azért mégsem vonulhatott vissza Thompson a társasági élettel. Főleg külföldiek fogadott fejedelmi palotájában, akik messze földről nem egyszer csak azért jöttek New-Yorkba, hogy Thompson legendás gyűjteményét megtekintsék. Időnkint megjelent néhány előkelő mulató páholyában is, mindig inkognitó, egyedül és ilyenkor egyedül is ült páholyában. Nyilvánosan sohasem mutatkozott női társaságban, de sokat suttogtak arról, hogy éjszakánként lefűg-

Tudományos apróságok

Hétjő: a meghülések napja. — Tudományos megállapítást nyert, hogy a legtöbb meghülés hétfőn és az ünnepek utáni hétköznapokon konstátálható. Egy orvos, aki ennek a feltűnő jelenségnek az okát kutatta, a következő teóriát állította fel: vasárnap az emberek többit és bővebben esznek. Ennek következtében a test természetes ellenálló ereje jelentékeny mértékben csökken és fegyvertelenül ki van téve a meghülés káros behatásának, mert az elrontott gyomor, a gyöngyben dolgozó bélrendszer és a túlzott izomzat a test ellenálló erejének nagymértékű lecsökkenését vonja maga után.

*

Idegenvezetés a madárvilágban. — A költöző madarak minden ősszel a Dél melegebb országaiba repülnek. Az erős, nagyobb madarak úgyszólván egy iramban átmennek a földgömb másik felére, a kis madárkák azonban kerüütoakat tesznek, mert nincs elegendő erükük, hogy a Földközi-tengert keresztülrepüljék. A hosszú úton azonban mindenütt titkos jelzések vannak, amelyek a költözőmadarakat helyes útra igazítják. Valóságilag lírai fejezet ez az állatvilágban uralkodó „közönséges segítés”-ről. *Petermann* útinaplójában van egy feljegyzés, amikor Rhodos szigetére megérkeznek a golyók, nagyon sok kis madár énekét hallani, de látni nem lehet őket. *Dr. van Lennep*, aki sok évet töltött Keleten, a darvakról ezt írja: „Ősszel, amikor az első hideg szél fúj, óriási csapatokban érkeznek északról. Alacsonyban repülnek és amikor síkságra föltött húznak el, olyan különös hangot hallatnak, amely riadójelzéshez hasonlítható. Ekkor hirtelen rengeteg kis madár jelenik meg, amelyek közül azok, akik már a darvak hátán kaptak helyet, vidáman csi-cserengnek. Tavasszal viszont magasan repülnek ugyanígy a darvak, mert tudják, hogy apró utasik az utat a hegyről le a síkságra, könnyen megtalálják.” Az amerikai úgynevezett „kanadai lúd” hasonlóképpen vállalja és teljesíti az „idegenvezetés”-t apró és gyámoltalan madártársával szemben.

*

Úgy tessék viselkedni! — Úgy látszik, a 17. században a brandenburgi előkelőségeknek sejtelmük sem volt az udvari viselkedésről, miért is ennek szabályozása vált szükségessé. 1624-ben jelent meg a nagyhercegi parancs, amely öt paragrafusban írja elő a férfiak köteles viselkedését: 1. Tiszta kabátban és tiszta csizmában tessék megjelenni és nem szabad ittasan lenni a fenség üdvözlésekor. 2. Nem szabad minden falat után inni, mert akkor rosszul lesz. 3. Ne tessék közel nyúlni a tányérba evés közben és nem szabad a csontokat a hát mögé, vagy az asztal alá hajigálni. 4. Nem szabad az ujjakat lenyalni és az asztalkendőt orrvádra használni. 5. Ne tessék úgy nyelni az italt, mint az állat, hogy aztán lefordulj a székről, vagy képtelen légy arra, hogy egyenesen járj.

Gondolatgyöngyök

Nem lehet oly magas a legmagasabb hegy, hogy a kis madár el ne érje és nem lehet olyan mély a legmélyebb völgy, hogy ne hatoljon belé a nap sugára.

★

Az igazi nyugalomhoz vezető út a mindenre kiterjedő tevékenység országán vezet keresztül!

★

Nagy gondolatok és tiszta szív: ez a kettő, amit az ember kérhet az Istentől.

★

A gonosz csillogása homályosítja el a jószág fényét: pusztítsd ki szívedből a gonoszt, hogy jónak és szépnek lásd a világot.

★

A barátság házát könnyebb lerombolni, mint igazán lakályossá tenni.

★

Ne így gondolkozzál: soha nem lesz jobb, hanem mindig rosszabb! Inkább azt mondd sajátmagadnak: ne győtrődj és kínlódj, hiszen minden elmúlik egyszer! Láthatod, hogy borúra derű, esőre napfény következik: miért ne lehetne így az életedben is?

★

Ne éreztesd mással, ami neked fáj: nem lesz könnyebb a terhed, ha más vállára akarod is vetni.

★

Egyetlen fillérrel is túlfizetted, amire nincs igazán szükséged.

★

Aki embertársai közt nem akar unatkozni: — igyekezzék magát távortartani társaságtuktól.

★

Számító és kiszámíthatatlan: minden igazi asszony.

★

Az igazság fanatikusa! esnek leginkább áldozatul a — hazugságoknak.

★

A zseni átvilágítja a legsötétebb éjszakát, a tehetség pedig megtalálja benne a célhoz vezető, keskeny utat.

gönyyözött autók surrannak be a jelszóra nyíló palota kapuján és ezekből a gyönyörű autók közül gyönyörű nők szállnak ki...

Nelson mindezekről hallott suttogni és most, hogy nyugodtabban gondolkozott, már nem lepte meg, hogy Nancy Cory a Thompson-palotába jár és műtörténelmi órákat ad a milliomos unokaöccsének. Ellenkezőleg: igen természetes, hogy a nagybácsi súlyt helyez arra, hogy unokaöccse — aki talán a Thompson-vagyon örököse lesz — értsen a műtárgyakhoz és tisztában legyen várható örökségének értékével. Mindezt tudta Nelson, csak éppen arról nem lehetett halvány fogalma sem, hogy milyen különös dolgok történnek a Thompson-palotában éjszaka, mikor legördülnek a nehéz, átláthatatlan vasredőnyök az ablakokra, melyeken semmiféle fény nem szűrődik át és az utcán sétálók azt hiszik, hogy a palota mély álomba merült. Holott akkor kezdődött ott az igazi, furcsa és megdöbbentő élet.

A gyanuttal látogató ugyancsak elképedt volna, ha a szalonba lépve, azt látja, hogy Thompson egy karosszékre süppedve ül és körülötte kedélyesen pipálva, szivarozva, előttük whiskys poharakkal az unokaöccse, a portás, kertész, inas, a szakács foglal helyet.

— Halló, Tom — kezdte az unokaöccse, aki lovaglósizmás lábát az asztalra rakva, dőlt hátra székében, — hát mit szoltok a hírekhez? A fiúk nagyszerűen dolgoznak. George Murphi egyike a legtehetségesebb ügynökeinknek. En mindjárt mondtam, hogy alkalmazzuk a fickót. Neked volt ellene kifogásod, Tom... Thompson kiköpte a rágógumit és megvetően dűnyögött:

— Jó... jó... de az én ötletem volt, hogy Young gyémántjait megszerezzük... És én küldtem Bettyt Nancy Cory néven Murphihoz Johannesburgba...

— Erről még lehet beszélni! — szolt közbe a kertész. — En általában nem szeretem komoly dolgokban a nőket. Fecsegők... megbízhatatlanok...

— Hülye vagy! — vélte Thompson. — A nő a legjobb figyelemelővonó. Olyan, mint operációnál a bódítószert. Betty nélkül sohasem tudtuk volna Youngot ilyen alaposan kikészíteni...

A kertész nagyot nyelt a whiskyjéből:

— Hm... nagyon gyanús a dolog... Úgy látszik, neked is túlságosan tetszik Betty. Jó lesz vigyázni... Nincs ennek értelme, Tom...

— Fogd be a szád és ne törődj a dolgommal!

— Ohó, az nem úgy van! Mindnyájunk érdeke, hogy a „társulat“ kitűnően működjön!

Ezen azután mindnyájan röhögtek. Thompson ugyanis társulatnak nevezte remekül összeválogatott bandáját, melynek egyes tagjait a világ legkülönbözőbb városaiban helyezte el és egységes terv szerint dolgoztak.

— A modern világban — mondotta Thompson — csak nagy üzemmel és pontos szervezettel lehet boldogulni. Egy ember nem veheti fel a harcot a rendőrség bonyolult láncolatával és működési tere igen szűkre van korlátozva. A jól megszervezett társulat emberei ellenben kiegészítik egymást, alibit igazolnak, összeműködnek...

Harding kicsinylő mozdulatot tett:

— Mindez mégsem ért volna semmit ama indiai éjszaka nélkül, melynek eredményét kizárólag nekem köszönhetitek... Enélkül, kedves Tomi komám, ma is ópiumot csempészhetnél Kalkuttában és a bőrödöt kockáztathatnád naponta néhány font nyereség reményében...

Thompson elismerően bólintott:

— Igaz! Ez volt a huszadik századnak legzseniálisabb ötlete!

Harding elégedetten vigyorgott. Tetszett neki a hízelgő elismerés. És szeme előtt megvisszhangzott az elmúlt hónapok bizarr története, a kínos adósságok és botrányok között telt londoni napok, az apró, piszkos csalások, amelyekből életét tengette, kellemetlen nőügyek, szerencsejátékon elvesztett utolsó fontok...

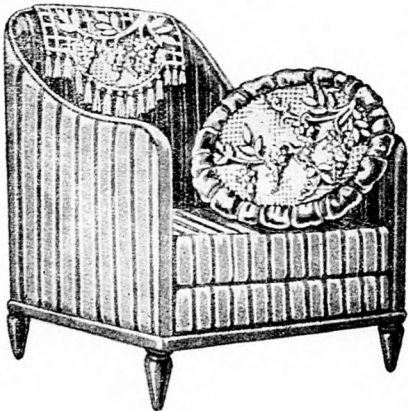
És ebben a reménytelen helyzetben kapta meg nagybátyjának — Thompsonnak — levelét, melyben meghívta indiai útjára. A levélhez hajójegy és egy csekk is volt mellékelve. Harding a magasba ugrott örömeiben. Ez a pénz és meghívás éppen jókor érkezett. A rendőrség előtt sok apróbb, kellemetlen feljelentés feküdt, igen üdvösnek látszott a kellő időben való meglógás.

Thompson nagybácsiról Harding már régen megfeledkezett. Régebben több levelet írt ugyan neki, de azokra sohasem kapott választ és így, mint teljesen reménytelen dolgot, abba is hagyta az egyoldalú levelezést. Bele kellett nyugodnia, hogy a külön milliomosra nem számíthat. És most egyszerre itt volt a meghívás... Harding Alfréd röpült New-Yorkba. Jóképű, csinos, szőke fiatalember volt, akin nagyon jól festett az elegáns útiruha. A nagybácsi elégedetten veregette meg a vállát.

— Brávó Alfréd, látom, szorgalmasan sportoltál... viszont annál szomorúbb, hogy még semmire sem vitted. Tudom, hogy egy filléred sincsen és bizonyára ezerszer pokolba kívántál már, amiért leveleidet figyelmen kívül hagytam. De én már ilyen vagyok. Nekem az az elvem, hogy csak olyan emberből lesz valaki, aki maga keresi meg az első ezer fontot. En is fillér nélkül indultam a világnak, engem sem támogatott az apám, pedig gazdag ember volt... Küzdeni kell, a küzdelem erősíti a jellemet...

Alfréd legszívesebben öklével a bácsi arcába csapott volna. Könnyű ilyen nagyképű prédikációkat tartani annak, aki tele van dollárral.

— Tulajdonképpen mihez értesz te? — kérdezte a bácsi. — Azt hiszem, semmihez. Bevallom, azért hívtalak meg, mert tanulmányozni akarlak egy kissé. Mert

ha nem is kaptál tőlem egy centet sem, azért lehet, hogy te fogod előbb-utóbb örökölni a vagyonomat... No, csak ne örülj előre! Láttam, hogy felvillant a szemed. Ettől még messze vagyunk...

— De kedves bácsi, hogy mondhat ilyet? Én nem kívánom a halálát!

— De kívánod. Ostoba lennél, ha nem kívánnád. De ez engem nem bánt. Másra akarlak figyelmeztetni. Még egyáltalában nem bizonyos, hogy te leszel az örökösöm. Ohó, én nem azért fáradtam egész életemben, hogy az összehordott mükin-cseimet elherdálj. Mit értesz te képekhez? Ugy-e, semmit? Műveletlen tökfilkó vagy. Az államra hagyok mindent. Nemzeti kincs lesz a gyűjteményem. Érted?

— A bácsi azt teheti vagyonaival, amit akar!

— Arra se számíts, hogy az utazás alatt majd úgy élsz, mint valami nábob. Zsebpénzt kapsz, heti huszonöt dollárt, ebből ki kell jönnöd. Ez igen csinos összeg. És természetesen, ezt sem kapod ingyen. Minden tekintetben rendelkezésemre keil állanod.

Hogy mit értett Thompson a rendelkezésre állás alatt, az hamarosan kiderült. Hardingnak kellett a nagybátyja ruháit rendben tartania, fürdőjéről gondoskodnia, ügyelnie arra, hogy minden csomagja rendben legyen, szóval Harding hamarosan tisztában volt azzal, hogy a bácsi tulajdonképpen inasának szerződtette. Harding fuldoklott a dühtől. Szíve mélyéből utálta az undok uszorást — ahogyan magában nevezte, — aki ilyen megalázó módon használja ki az ő pénztelenségét.

— Tudom, hogy haragszol rám és gyűlölsz — mondotta egyszer Thompson, mikor unokaöccse sötét arcát látta —, de téged meg akarlak törni. Munkára és aláztatásra szoktatlak. Ne gondold, hogy nem vagyok értesülve londoni dolgaiddal. Figyeltettelek. Pontos értesülésem van arról, hogyan szélhámoskodtad végig az életedet. Ismerem botránysaidat, tudom, hogy vagy féltucat feljelentés fekszik ellened a londoni rendőrségen... Hát ez is egyik oka volt, amiért nem küldtem neked pénzt. Most is csak azért hozattalak el, mert meg akartalak menteni a börtöntől...

— És a rendőrség helyett ön méri rám a kényszermunkát! — tört ki Hardingból az elkeseredés.

A bácsi nyugodtan végigmérete.

— Ha nem tetszik, bármely pillanatban továbbállhatsz!

Ezt nem tette Harding. Ellenkezőleg: ettől kezdve óvatosabb lett. Simulékony és hízog modorral igyekezett megkedvelteni magát. De Thompson következetesnek bizonyult. Ő maga úgy élt, mint egy fejedelem, viszont unokaöccsének semmivel több kényelmet nem engedett, mint amennyi egy jobbfejta urasági inasnak kijár. Előkelő társaságának sem mutatta be.

Kalkuttában Thompson az Éden-szállodában szállt meg. Az első emeleten bérelt két pazarul berendezett szalont, míg Harding egy ötödik emeleti udvari szobában volt kénytelen meghúzódni. Thompsonnak a legelőkelőbb körökkel volt összeköttetése, tudósokkal, gazdag műkereskedőkkel, a kormányzósággal, a városban megfordult maharadzsaikkal...

Hardingnak tehát volt bőven ideje arra, hogy kedvére csavaroghasson Kalkutta utcáin és kikötőjében, mert Thompson sehová sem vitte magával. Egy ilyen magányos sétája alkalmával találkozott Tom Harrisonnal abban a kikötői szapszékben, ahová egy pohár jeges whiskeyre tért be. Egy harmincöt év körüli, elég jól öltözött férfi telepedett melléje, aki úgy festett, mintha most szállt le volna valamelyik hajóról. Kezében kis bördödöt és esőköpenyt tartott. A jövevény reggelit rendelt, egy pillantást vetett Harding poharára és azt mondta:

— Uram. látom, hogy idegen. Kalkuttában nem whiskeyt iszik az ember az ilyen bennszülött-koremszékben. Ha megengedi, különb italt rendelék magának... Van itt egy zöldsínű pálinka. A készitési módját csak az indusok ismerik. Sajátságos növényárlatból készül. Isteni íze és illata van. Magam is azért jöttem ide, mert megkívántam egy pohárkával...

A hindu pincér már hozta is a zöldesen foszforeszkáló italt. Harding megízlelte, csakugyan remek volt...

Tíz perccel utóbb Harding már tudta, hogy Tom Harrison üzleti ügyekben járja India különböző városait...

Harding érdeklődve hallgatta Harrison fecsegését. Még Londonban megtanulta ismerni azt a bizonyos nemzetközi kalandor-típust, amelynek éppen úgy megvan a sajátos titkos ismertetőjelei, akár a szabadkőműveseknek. Előadásának élénksége, a fantasztikus tóditások és az erőszakos, szuggesztív mód amellyel hallgatóját el akarta bűvölni, tökéletesen meggyőzték Hardingot arról, hogy kalandorral került össze. És azt is megérezte, hogy az idegen tulajdonképpen tapogatózik, szeretne tisztába jönni azzal, hogy megértő rokonlélekkel került-e össze, akinek érdemes volna egyet-mást elmondani.

Harding a segítségére sietett.

— Mindez, amiket mesél, nagyon érdekes... Bevallom, magam is azért jöttem Indiába, hogy bizonyos üzletek után nyomozzak... Mit gondol, van erre itt alkalom?

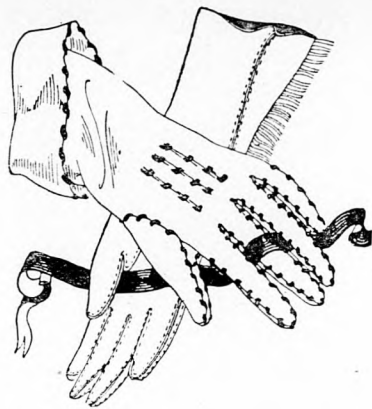
— Az a kérdés, hogy mennyi pénze van?

— Ahogy vesszük. Talán egy fontom sincsen. Az is lehet, hogy egy millióm van. Attól függ, milyen üzletről van szó!

Harrison óvatosan körülnézett.

— Indiában egyetlen nagy üzlet van: az ópium! — súgta. — Érdeklí?

Harding szeme felesillant. Ilyesfélére gondolt titokban már régén. Ez a neki való üzlet. Egy kicsit veszélyes, kalandos, de sokat lehet vele keresni...

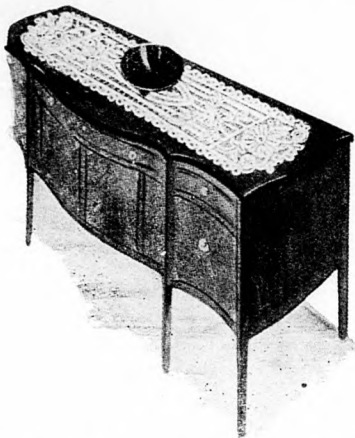
A jobbkezűség

Az emberek legnagyobb része «jobbkezü». Minden fontosabb műveletet a jobbkezzel végez el, azzal eszik, ír, sí-mogat, fog kezet, míg a balkezzel ugyanezt csak nagyon ügyetlenül, sőt egyáltalán nem is tudná megcselekedni. Ennek dacára a tudomány még nem ismeri a teljesen szimmetrikus test ilyen aszimmetrikus használatának alapját és magyarázatát. Egyes tudósok szerint az ősember mind a két kezét egyforma ügyesen tudta használni. Ennek a megállapításnak azonban ellentmondanak az ősrégi időkben fennmaradt képek és domborművek, amelyek a fej mindig balra néző profilban van, tehát úgy, mintha a jobbkezzel volna rajzolva. Más tudósok véleménye szerint: a test baloldalt, mint ahogy ott van a szív, pajzsos védtek és ennek következtében a fegyver a jobbkezzé került.

Georg Buschan, anthropológus, megkísérli a «jobbkezűség» tudományos megokolását. A szívből ugyanis a vér balfelé áramlik el az egész testben és az agyban. Az agy balfele tehát jobban van táplálva, amit csak a jobb kéz gyakoribb használatával lehet egyensúlyozni, mert csak ennek gyakori mozgatója juttat annyi vért az agy jobbfelébe, hogy a ballal egyensúlyba kerülhessen. A test egyik felének ilyen egyenlőtlenül túlzott használata azonban csak az első gyermekkorban kezdődik, mert korábban a kisdéd mind a két kezét egyformán használja. Ebből tehát az következik, hogy a jobbkezűség csak a későbbi nevelés eredménye és csak a felnőttek utánzása viszi rá a gyermeket arra, hogy egyik keze erősebben mozogtassa, mint a másikat.

Erre a jelentős kérdésre azonban az orvostudomány, bármily előrehaladott is, nagyon sok tekintetben még nem bírt kielégítő feleletet adni. Legvalószínűbbnek az látszik, hogy a jobbkezűség nem más, mint megszokás, ami ellen már képtelenek vagyunk védekezni.

Mert vannak «balkezes» emberek is, akik azt bizonyítják, hogy a jobbkezűségnek nincs feltétlen antropológiai oka.

Török parabolák

A borralól.

Hosszas betegeskedése után, amely alatt az ágyat kellett őriznie, Nasreddin, a híres török tréfamester, elment egy nyilvános fürdőbe, ahol olyan alkalmazottak voltak, akik őt nem ismerték. A személyzet látta, hogy nincs az előkelő férfiak ruházatába öltözve és nem valami udvarias bánásmódban részesítette a vendéget. Piszkos fürdőköpenyt és használt törülközőt adtak neki.

Amikor Nasreddin megfürdött és el akarta hagyni a helyiséget, a személyzet legnagyobb csodálkozására tíz «asper» borralólt telt a kiszolgálóasztalra: olyan nagyságú összeget, aminőt csak a rendkívül vagyonos emberek szoktak adni.

Néhány héttel később Nasreddin újból elment ugyanabba a fürdőbe. A személyzet, visszaemlékezve a múltkor borralóra, rendkívül figyelmes és szolgálatkész bánásmódban részesítette. Most sem szólt egy szót sem, de amikor távozott, csak egy «asper»-t tett a kiszolgálóasztalra.

Elcsudálkozva ezen, a fürdőmester megkérdezte:

— De uram, mit akar ez jelenteni?

— Mindennek megvan a maga oka és magyarázata, — felelte Nasreddin.

— Ez az egy «asper» a múltkor figyelmen kívül hagyott borralólt. A mai figyelmes kiszolgálás pedig már a múltkor kellőképpen honoráltam...

★

A hű szolgál.

Nasreddin-nek szüksége volt a rendszeres házimunkák elvégzéséhez egy szolgálóra. Megkérte tehát egyik ismerősét, hogy ajánljon neki egy ügyes szolgát. — Nagyon ajánlom neked Husseinnt, — felelte az illető. — Nagyon szorgalmas és ezidőszerűen állás nélküli van.

— Helyes... Küldd el hozzám! Kis idő múlva Nasreddin újra találkozik az ismerősével, aki megkérdi:

— Nos, hogy vagy Husseinnal megelegedve?

— Kissé sokba kerül nekem ez a fickó, — felelte Nasreddin. — Állandóan pénzt kér tőlem. Hétfőn, szerdán, pénteken, szóval mindennap ezzel a követeléssel áll elő.

— És mit csinál azzal a rengeteg pénzzel?

— Nem tudom. Eddig még egy garast se kapott tőlem!

— Nem rossz! — mondotta. — Persze, ha az ember ért hozzá...

— Nekem megvannak a megfelelő összeállításaim. Tudom, hogy kiktől lehet az árut megszerezni. Csak készpénz kellene. Tud szerezni?

— Azt hiszem... igen!

— Magának van?

— Nekem nincs. De titkárja vagyok egy amerikai milliomosnak...

Harrison égett az izgalomtól és kíváncsiságtól.

— És azt hiszi... ő adna?

— Ópiumra? Ördögöt! Másképpen kell megfogni a dolgot. Az illető műgyűjtő. Kutasson fel mindenféle régi rongyos szőnyeget, ékszerket, meg ehhez hasonló vacakokat... Nagy pénzért rá lehet szólni és akkor a pénzből megindíthatók a kereskedést...

Harrison gondolkodott.

— Mutasson be a gazdájának — mondotta kis vártatva. — Mondja azt, hogy ügynök vagyok, külföldi gyűjtők megbízottja, aki értékes régiségeket hajszolok Indiában. Most jöttem Benáresből. Remek elefántcsontjaim vannak...

— Nem rossz... De mutatnia is kellene valamit.

— Néhány fontom van és maga is járuljon a közös üzlethez. Feles haszonra dolgozunk. Ismerek egy pár ócskást itt Kalkuttában, akiknél egészen jó dolgokat lehet vásárolni. Azokat potom pénzért felkínálom majd a gazdájának. Nem baj, ha az első üzletekre rá is fizetünk. Ez kell a bizalom felkeltéséhez. Hadd lássa, hogy milyen olesón tudok vásárolni. Majd elmondom neki, hogy micsoda mesés vételeket lehet csinálni az ország belsejében, bizonyos régi törzseknel, akiknek főnökeit jól ismerem... Meg kell utaztatni a pasast...

Már egészen fesztelenül, jassz-nyelven kezdett beszélni. Felismerte Hardingban a cinkost. Harding pedig meg sem kérdezte, hogy miért kell megutaztatni Thompson-t. Sejténi kezdte a pokoli tervet.

Így történt, hogy Harding Thompsonnak egy elegáns idegen urat, bizonyos Peter Casilist jelentett be, aki műkincseket jött megmutatni. Thompson azonnal fogadta a bizalmat gerjesztő férfit, aki hihetetlen olesó áron kínált fel néhány nagyon értékes antik indiai selyemkendőt és elefántcsontfaragványt. Thompson el volt ragadtatva a pompás daraboktól és a jó vételtől. Casilis mosolyogva vallotta be, hogy az olesó eladási ár ellenére még mindig jó üzletet csinált, mert azoknak, akik igazán ismerik Indiát, hihetetlen alkalmuk nyílik felbecsülhetetlen értékű kincsek vásárlására. Tömegével lehetne például gyémántokkal, rubinokkal és más nemes ékkövekkel díszített istenszobrokat és templomi ékszereket, ébenfa- és elefántcsont-faragványokat, kétezereztdős szőnyegeteket és primitív szobrászmunkákat vásárolni, ha az embernek megfelelő tőkéje és olyan vezetője van, aki ismeri azokat az európaiak által sohasem látogatott helyeket, ahol még ősi primitívsegen él a nép...

Thompson fel volt villanyozva. Casilis mély hajlongások között ajánlott arra, hogy megbízás esetén két napon belül összeállít egy kis karavánt. Csupa megbízható, kitűnő fickóból. Ósvévekről, fegyvereikről, élelmiszerekről gondoskodik. Nézete szerint tökéletesen elegendő hat ember. A törzsek, amelyekhez készülődnek, teljesen jámborak, a fegyver inkább a vadállatok támadása ellen kell, ha áthatolnak egy-egy dzsungelen. Egyébként útközben mindenütt lehet elefánt-hajcsárokat fogadni és a veszedelmesebb útszakaszokat majd elefántháton teszik meg. Különösen az Allahabad és Agra között elterülő dzsungelen való átkelésnél fogják megerősíteni a karavánt.

Három héttel e beszélgetés után a karaván már el is indult. Thompson az öregedő emberek sajátságos hűségával szerette fitogtatni, hogy mennyire gyorsan határoz és hogy milyen fiatalos keménységgel vág neki a fáradságos vállalkozásnak. Az expedíció remekül startolt. Kiderült, hogy Casilis csakugyan kitűnően kezeli a bennszülötteket. Megvesztegetéssel, hűzgeléssel, agyafúrt ötletekkel valóban hozzájuttatta Thompson néhány ritka és nagyértékű faragványhoz és több ezer esztendősi istenszoborhoz. A szenvedélyes műgyűjtő el volt ragadtatva és vakon bízott a kitűnő modorú ügynökben, aki egy regényírórt meghazudtoló fantáziával csillogtatta meg előtte azokat a csodákat, amelyek majd csak ezután fognak előttük feltárulni.

Közben egyre vadabb vidékekre kerültek. Óserdőkön vágták keresztül magukat és ósergi indus telepítvényekre bukkantak, ahol Thompson néhány érdekes formájú, a primitív hindu népművészet remekeit képviselő agyagedényt vásárolt.

A vándorlás hetei alatt Harding és Harrison rengeteget beszélgettek a holdfényes éjszakákon, miatt Thompson gyanutlanul aludt sátrában. És ezek a beszélgetések egyre jobban egymáshoz forrasztották a két kalandort. Harding érdekes titkokat tudott meg új barátjáról, aki Szaigontól szökött fegyenc volt. Bangkok környékén dohányültetvényt vásárolt, de ez csak arra szolgált, hogy valódi mesterségét leplezze. Kínai és malajai bandákkal állott összeállításban, az orgazdják volt, elrejtette őket az üldöző gyarmati rendőrség elől és közvetítő volt az ópiumcsempészek között. Valami gyilkosságba is belekeveredett... A környéken eltűnt egy gazdag kereskedő, akit utóljára Harrison házában láttak. A házkutatás során megtalálták az eltűnt kereskedő monogrammos arany cigarettatárcáját. Harrison azt állította, hogy azt vagy a kereskedő felejtette ott, vagy a gyilkosok azért csempészték a lakására, hogy őrá tereljék a gyanut... Akkor életfogytiglani kényszermunkára ítélték és a hírhedt szaigoni fegyenc-telrepe küldték, ahol két évig mocsarok lecsapolásával foglalkozott, maláriás, átkozottul bűzös és nedves vidéken. Végül sikerült megszöknie, de azóta nem

tudott boldogulni. Régi ügyfelei ugyan hozzájuttatták némi ópiumcsempészéshez, de tőke hiányában reménytelennek látta a helyzetét...

Harding Alfréd nyelte a szavakat. Végre, ez volt a mindenre elszánt, az alvilági élet rejtelmeit tökéletesen ismerő kalauz, akinek vezetése mellett elindulhatott új útjára...

Akkor már halálosan gyűlölte nagybátyját.

— A vén uzorás — magyarázta Harrisonnak —, csak azért hívatott magához, hogy megalázzon és mindennap véresen éreztesse velem szegénységem megalázó voltát. Ő persze azt szeretné, ha két szája és négy keze volna, hogy még jobban habzsolhatná a gyönyörűséget és még több pénzt ragadozhatna magához, de nekem erkölcsi prédikációkat tart és komiszabbul bánik velem, mint egy kulival... A második hónap vége felé, amikor elhagyták Agrát és Delhi felé tartottak, egy napon Harrison kisebb vadászatot indítványozott. Ezen a tájékon ritka értékű majomfajták tanýáztak, melyeknek egy-egy példányáért boldogan fizetett volna nagy összeget bármelyik angol vagy amerikai múzeum. Thompson természetesen a vadászatnak nem az anyagi, hanem az erkölcsi része érdekelt. Büszke lett volna arra, hogy a ritka vadat, mint az ő zsákmányát, csodálják meg a múzeum látogatói.

A vadászatra csak hárman hatoltak az erdőbe: Thompson, Harding és Harrison. Nagyobb csoporttal indulni kockázatos lett volna, mert a finom szimatú majmok feltétlenül észrevették volna — amint ezt Harrison szakszerűen magyarázta. Az urak a hajnali órákban indultak, de dél felé csupán Thompson és Harding tért vissza. A két férfi rendkívül fel volt indulva. Csomagjaikat sem hozták magukkal, azt ott hagyták valahol az őserdőben. Borzadva mesélték, hogy boldogtalan társukat, Casilist (Thompson ezen a neven ismerte csak Harrison) kicsoda végzetes szerencsétlenség érte. Vadászat közben egy szakadékhöz értek, mely alatt széles, vízzel telt árok húzódtott. Casilis megsédült, az árokba zuhant, ahol pillanatok alatt felfalták a vízben hemzsező krokodilok...

Thompson vigasztalhatatlan volt. A hosszú út alatt rendkívül megszerette a kitűnő felhajtót, akinek számos értékes műkincset közölnhetett és természetesen az is bántotta, hogy utazását a nagyszerű vezető nélkül már nem folytathatta. Valóságos búskomor lett, visszavonult és a szavát sem lehetett venni. Harding az esetről a szabályoknak megfelelően jegyzőkönyvet vett fel, azt a karaván tagjaival aláíratta, illetve az emberek kézjegyeivel láttatta el és az így készült okiratot később, amikor Agrába visszaértek, az angol hatóságoknak bemutatták, akik az esetet tudomásul vették.

A karaván ezekután természetesen feloszlott és Thompson Harding társaságában visszatért Newyorkba...

Így vonult be Harrison a meggyilkolt Thompson maszkjában a milliomos műgyűjtő palotájába és ez volt a nagy titok, amiért egyszerre megváltozott „Thompson” élete. Érthető, hogy alapos oka volt visszavonulni a nyilvánosság elől, mert a legkitűnőbb maszk ellenére is ezer más apróságok csúszhatott volna el...

Ez a visszavonultság azonban egyáltalában nem jelentette a téltelenséget. Harding és Harrison, a két cinkos most már elegendő tőkével rendelkezett ahhoz, hogy régi kedvenc eszméjüket, a „társulat” megszervezését megvalósítsák. Harrison, aki a legnagyobb hidegvérrel lötte agyon az indiai őserdőben Harding társaságában Thompson, szép lassan a newyorki palotába csempészte a gangster alvilág néhány hirhedt, mindenre elszánt tagját, akik mint soffőrök, inasok, szakácsok, kapusok, kertészek helyezkedtek el...

Harrison egészen nagy tervekben dolgozott, amelyek segítségével milliókhoz vélt jutni. A két banditát ugyanis Newyorkban meglehetősen kellemetlen meglepetés érte. Kiderült, hogy a meggyilkolt Thompsonnak ugyan valóban milliói vannak, de ez a pénz nagyrészt hozzáférhetetlen, mert részint műkincsekben fekszik, részben fel nem mondható kölcsönök alakjában volt kilyezyve. Harding és Thompson tisztában volt azzal, hogy a veszélyes komédia nem folytatható sokáig, nem rendezkedhetnek be arra, hogy huzamos ideig éljenek Thompson palotájában. Sohasem tudhatták, hogy a véletlen mikor leplezte el őket. Tehát gyorsan kellett valahonnan pénzt előteremteni. Így született meg Harrison agyában Young gyémántkirály kirablásának az ötlete. Ugyanakkor azt is elhatározták, hogy Thompson műkincseit értékesíteni fogják. Ezért keresett Harding hirdetés útján olyan szaktanárt, aki művészettörténetet oktat. A jelentkezők közül Nancy Coryra esett választás, mert nyomban felismerte, hogy ez a lány a legkevésbé gyanakvó. Harding tisztában volt azzal, hogy ha a műkincseket el akarja adni, feltétlenül értenie kell valamit a dologhoz, különben már első szavával elárulja magát a vevők előtt. Amit Harding napközben tanult, azt esténként híven közölte Harrisonnal, mert hiszen elsősorban neki kellett megjatszania a szakembert. De Nancy előtt Harding szerepelt mint tanítvány, mert hiszen még az egyébként nem túlságosan okos tanárnőnek is feltűnt volna, hogy Thompson, a híres műgyűjtő, tőle vesz műtörténeti leckéket. Abban viszont semmi különös nem volt, hogy Thompson unokaöccse, a nagybácsi példáján felbuzdulva, szintén érteni akar a képekhez és a szönyegekhez...

De hát nem ez volt a legfontosabb, hanem Young „kikészítése”.

Harrison óriási körültekintéssel fogott a végrehajtáshoz. Minden adatot megszerzett Younggal kapcsolatban. Tudta, hogy a gyémántkirály évenként kétszer személyesen jelenik meg Newyorkban és Losley bankárral áll összeköttetésben. Ismerte szokásait, tudta, hogy minden útjára magával visz több értékes gyémán-

HUMOR

Egyik koldus meséli a másiknak:

— A minap egy asszonyt tíz fillért adott és megkért, imádkozzam, hogy a mennyországba jusson.

— Na és imádkoztál?

— Ördögöt! Ha a Nyugattól a Rákóczi-útig megy, 12 fillért fizet és nálam tíz fillérért akar a mennyországba jutni!

*

A gazdag skót haldoklik. Az orvos, aki az ágya mellett ül, így szól a feleségéhez: — Gyengül a szívműködés, jó lenne egy pohár pezsgőt adni neki.

A haldokló erre felelekedik és elvesző hangon mondja:

— Doktor úr, egy pohár sódáviz nem lesz jó?

*

Kohn bösz vegetáriánus és állandóan a hüsevés ellen prédikál. Egyszer Grün be-megy egyik mellékcabán egy kis étte-rembe és csodálkozással látja, hogy Kohn egy sarokban hatalmas nyúlgerinccel bir-közik.

— Mi az, Kohn, — szól rá — te mindig a hús ellen prédikálsz és nyulat eszel?

— Csak bosszúból.

— Mi az, hogy csak bosszúból?

— Mindig megbádjálja a káposztát.

*

Kardos hazajön és így szól a lányához:

— Rózám, édes, egy örömhírt mondk neked.

— Mi az, apukám??

— Te tegnap este menyasszony lettél.

— Igazán? És kivel?

— Cecece... na nézd, neki mindent muszáj tudni.

*

A skótnak rémes fogfájása van.

— Miért nem megy el egy fogorvoshoz? — kérdi tőle a barátja.

— Majd bolond leszek, — feleli a skót — amikor a fiam három év múlva kész fog-orvos lesz.

*

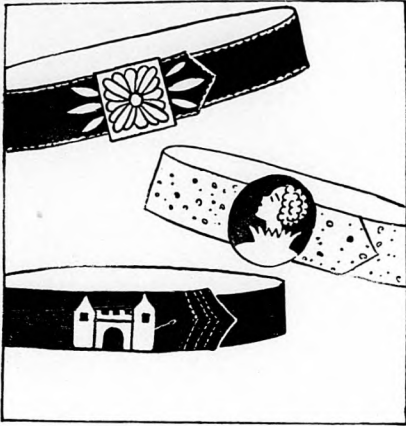
A kis Mancika reggeli előtt ijedten be-szalad a konyhából és azt mondja a mamá-jának:

— Mama, gyere ki gyorsan, a tej már na-gyobb, mint a lábas.

*

Andris gazda beül a kocsmába, rendel egy liter bort és egy cugra leissza. A szomszéd asztaltól átszól István gazda:

— Na koma, úgy látom, jól eszszik a bor Andris gazda sereint egyet és úgy mondja: — Hát ha még szeretném!...

A vasuti bakter vizsgálják és a vizsgálóbizottság elnöke megkérdi:

— Mit csinál, ha egy vonat jön balról?

— Kezembe veszem a piros zászlót és a balkezemben tartva, megállok a bakterház előtt.

— Nagyon jól van. És mit csinál, ha jobbról jön egy vonat?

— Kezembe veszem a piros zászlót és a jobbkezemben tartva, megállok a bakterház előtt.

— Nagyon helyes. De most mondja meg, mit csinál, ha jobbról is, balról is jön egy vonat?

A bakter elgondolkodik egy kicsit, aztán így szól:

— Ha jobbról is, balról is jön egy vonat, akkor bekialtkoz az asszonyok: „Gyere ki, Marsa, mert mióta ezen a gyönyörű világon vagy, nem láttál ezen még ilyen karambolt”.

*

Kohn és Schwarz Pesten vannak bevásárolni és együtt laknak egy szállodai szobában. Este találkoznak és Kohn elmondja: — Silberstein, a gazdag nagykereskedő ma meghívott ebédre. Micsoda pompa, micsoda fényűzés. Tíz szoba és frakkos inasok és ezüst evőeszköz...

— Mutasd, — végja rá Schwarz.

*

A tiszteletes úr arról prédikált a templomban, hogy a jó Isten minden embert tökéletesnek alkotott meg. Volt a templomban egy püpos ember, aki istentisztelet után odaült a tiszteletes úrhoz és így szólt:

— Kérem, nézzen meg engem, hát én is tökéletes vagyok?

A tiszteletes ránézett és így szólt:

— Püposnak tökéletes vagy.

*

Zötyögő betéved egy korcsmába. Egymásután kéri az étlapon lévő húsételeket, de a pincér mindegyiknél kijelenti, hogy csak pörkölttel szolgálhat.

— De hiszen itt az étlapon tizenöt húsétel van feltüntetve, — mondja indignálódva Zötyögő.

— Ja kérem, — feleli a pincér — az csak étvágygerjesztő.

*

Forró nyári napon akasztani vittek egy szűz delinkvenst. Mellette szólanul ment a rabbinus. Egyszer csak felsóhajt a pasas:

— Micsoda meleg van!

Erre a rabbi, akinek az izzadság csurgott az arcáról, így szólt:

— Mit beszél maga? Magának már jó. De nekem ebben a melegben még vissza is kell menni.

tot. De mindez nem volt elég. Meg kellett ismernie a Cape-Townban lévő központ legbizalmasabb üzleti titkait, levelezését...

John Dixont küldte Johannesburgba, hogy ott megfelelő embert szerezzen. És így esett hosszas kutatás után Dixon választása a fiatal George Murphira, akivel egy titkos éjjeli roulette-bankban ismerkedett meg, ahová felhajtók csalogatták a város előkelő szállodáiban megszálló gazdag külföldieket. Dixon heteken át figyelte a nagy tétekből játszó és sokat veszítő Georget. Megtudta, hogy George egy nagy export-cég alkalmazottja, nem lehetett kétsége, hogy a fiatalember sikkasztott pénzzel játszik. Elszánt és vad küzdelmet folytatott esténként a játékszarokban, hogy a sikkasztott pénzt visszanyerje, de a szerencse makacsul ellene szegődött...

Dixon nyugodtan várt. Tudta, hogy nem kell sokáig türelmetlenkednie. Pontosán megállapította azt a pillanatot, mikor George Murphi utolsó fontját is elvesztette. Láta felüld, sápadt arcát, homlokába csapzott haját, remegő kezét és tudta, hogy ez a kellő lélektani pillanat, amikor közelébe.

Felrehívta a meglepett fiatalembert és minden bevezetés nélkül hidegen, szinte fégtelenül kezdte a beszélgetést:

— Ön, amint megfigyeltem, az imént utolsó fontját veszítette el...

Bármennyire össze volt törve Murphi, mégis elképedve és méltatlankodva nézett az ismeretlen úrra, aki ilyen kertelés nélkül avatkozott magánygyeibe.

— Bocsnát — mondotta ellenségesen —, nincs szerencsém önt ismerni...

— Ez nem is fontos. Én annál többet tudok magáról. Például azt, hogy maga az itt eljátszott pénzt sikkasztotta...

Murphi hamuszürke lett. Egész testében remegni kezdett. Dixon vállára tette kezét:

— Ne féljen. Nem vagyok detektív. Ellenkezőleg, segíteni szeretnék magán...

— Mit tud tenni? — dadogta George.

— Kifizetem az elsikkasztott összeget... Nem fontos, hogy mennyi volt. És azután állásba helyezem. Ne nézzen rám ilyen rémulten. Nem örültem meg. Jótékony tündér sem vagyok. Természetesen, ellenszolgálatot fogok követelni. Erről azonban majd később beszélünk... Most mondja meg, mennyit sikkasztott? Öt ezer fontot? Csinos összeg. Holnap reggel átveheti tőlem az Excelsior-szállodában. És akkor majd tovább diskurálunk...

Dixon három nap alatt teljesen tisztában volt Murphival. Amit személyes tapasztalathól megtudott, pontosan fedte azokat az adatokat, melyeket Murphiról már előzőleg beszerzett. Könnyelmű, pénzért mindenre kapható, tág lelkiismeretű ember. Ezek után Dixon rövidhullámú adóján kimerítő értesítést küldött Hardingnak és Harrisonnak. Az értesítés jeleit csak titkos kulcs segítségével lehetett megfejteni, nem kellett attól félni, hogy illetéktelen rádióamatőrök is elfogják.

Harrison kezét dörszölte a nagyszerű hír hallatára. Végre megvolt az az ember, akinek révén megtudhatják a Young-cég legbizalmasabb könyvelési titkait. A fiatal Georgenak nem lesz nehéz rávenni az öreg Murphi Dávidot, hogy helyettesítse magát vele néhány héten keresztül...

De Harrison még ezzel sem elégedett meg. Egészen bizonyosra akart menni. És így támadt az a gondolata, hogy Cape-Townba küldi Betty Gargant is.

Harrison Newyorkba érkezése után már három héttel megismerte Betty Gargant. Az ujjonnan szerzett gansterbanda egyik tagja: Jimi Tobin, a „kertész” mutatta be neki. Tobin csodákat mesélt Bettyről, aki az alvilág démona és lelegeinsabb nője volt. Betty kiváltságos helyet foglalt el a gengszterek között. Ő a mindenkori vezérhez tartozott. A mindenkori leggazdagabb és legtöbb sikert elért bandavezért tüntette ki barátságával. Öszintén szólva, ez meglehetősen kétes értékű kegy volt, mert Betty kacér, kegyetlen, veszélyes nő volt, aki végzete lett a vezéreknek. Kivétel nélkül mindegyik belészeretett, de egyik sem tudta szerelmesévé tenni. Más nőt már régen leszúrta, vagy megfojtottak volna, de Bettynek, bármennyire őrzöngtél felkorbácsol szívenedélyük meddő tüzeiben, kénytelenek voltak megkegyelmezni, mert ez az ördögi nő egyszerűen nélkülözhetetlen volt. Olyan esze volt, mint egy zenialis diplomatának és olyan szimata, mint egy vizslának. Legálább tíz esztről beszéltek, amikor Betty titkos értesítéseinek köszönhetően az alvilág, hogy nagy veszedelmektől szabadult meg. Leleplezett készülő razziaikat, rendőri rajtaütéseket, árulókat. Betty keze mindenhová elérte, őt lehetett legbiztosabban csalogatónak használni, ha egy kismemelt áldozatot észrevétlenül kellett kelepchébe csalni. A feltűnően szép, elegáns és művelt lány rohammal hódított meg minden férfit és bravurosán szedte ki belőlük titkaikat.

Amikor Newyork alvilágába bevonult a két új milliomas gengszter, Harrison és Harding személyében, egészen természetes volt, hogy palotájukban megjelent Betty is. És azt is egészen természetesnek találta mindenki, hogy harmadnapra Harrisonon is kitört a „Betty-nyavalya”, amint a banditák azt a szerelmi örületet nevezték, melyet holt bizonyossággal kapott meg az a férfi, aki összekerült ezzel a különös és veszedelmes nőszeméllyel.

A bandatagok nem a legnagyobb elragadtatással nézték Harrison lángolását. Nem jó dolog, ha a bandafőnök eszt és nyugalalmat megzavarja a szerelem. Sok meggondolatlanúság, veszélyes idegesség származhatik ebből. A vezér legyen erős és ne függjön senkitől sem. Már pedig ninesen kártékonyabb befolyás, mint amelyet az imádott nő gyakorol a kritikáját elvesztett, elvakult férfire. De mégsem csinálhattak semmit. Ők is tudták, hogy Bettyt nem szabad megsérteni, mert

a barátsága megbecsülhetetlen érték. Rengeteg hasznos felvilágosítással, figyelemzetéssel szolgálhatja a közös ügyet...

Betty lassankint olyan szerepet kezdett játszani Harrison mellett, mint amelyet Pompador töltött be XIV. Lajos oldalán. Mindenben kikérte tanácsát és természetesen a Young-féle tervbe is beavatta. Betty el volt ragadtatva.

— Végre — mondotta őszinte elragadtatással — egy nagystilű dolog, nem afféle kis csirkefogások, buta bankrablások, örült lövöldözések közepette elrabolt csip-csup összegek, mint amilyenekkel a többiek bibelődnek. Nagyszerű fiú vagy, Tom! Szavamra, kezdesz tetszeni nekem... És ha sikerül ez a dolog, akkor... Nem mondta meg, hogy mi lesz akkor, de a mosolya, szempillantása mindennél világosabban beszélt. És ettől kezdve Betty, mint a túlfűtött mozdony, csupa remegő izgalom volt.

Közben sűrűn jöttek Dixontól az értesítések: Murphi számára berendezték a fényes üzletet, van már alibi, amivel foglalkozását tudja igazolni. Levelezget Dáviddal, a nagybácsijával, már célzásokat tett arra, hogy a közel jövőben ellátogat Cape-Townba...

Ekkor lépett közbe megint Betty.

— Ezt az üzletet nem szabad kockára tenni! — mondotta — Halálbiztosra kell mennünk. Ne haragudj, Tom, de nem bízom látatlanban ebben a Murphi-fiúban. Magam szeretném kitanulmányozni, hogy miféle ember. Elutazom Johannesburgba... De ez csak a kezdet. A tulajdonképpeni szerepem ezután következne. Végigkísérem Youngot egész útján. Azt hiszem, Dixonnak nagyon megkönnyítené a dolgát az én segítségem.

Harrison belátta, hogy csakugyan ez a leghelyesebb megoldás. Így került Betty Johannesburgba, ahol Nancy Cory nevén mutatkozott be. A nevet csakugyan Harding ajánlatára vette fel. Mikor Nancy Cory tanárnőnek jelentkezett, pedáns nő léteire ajánlatához mellékelte tanárnői oklevelének másolatát, amelyből pontosan meg voltak állapíthatók a személyi adatai.

Miként az eredmény igazolta, Betty közreműködése csakugyan hasznosnak bizonyult. Harrison és Harding el voltak ragadtatva, mikor a nagyszerű fogás szerencsés befejezéséről értesültek. De szükség is volt rá. Rengeteg pénzbe került Murphi megvesztegetése, Dixon és Betty afrikai útja, a yacht és a hidroplán kibérlése.

Harrison, akinek csodálatosan élénken működött az agya, fedezte fel elsőül azt a nagyszerű előnyt, hogy Betty és Dixon előbb érkezett meg Newyorkba, mint Young. Így fogamzott meg benne a vakmerő, de zseniális gondolat, hogy Young maszkjában Loseytől elvesziki a gyémántkirálynak járó kétszázezer dollárt.

(Folyt. köv.)

Élet és halál

G. B. Shaw torzító tükrében

Magasabb címet és rangot csak abban az esetben vagyok hajlandó elfogadni, ha szebben hangzik ennél: G. B. Shaw.

★
Az én temetésemen nem lesznek fekete kocsik és bennük közéleti előkelőségek. Hanem ökrök, juhok, disznók, madarak és halak, megjelenvén annak az embernek a végítzességén, aki nem volt hajlandó feltalni őket. (Shaw ugyanis vegetáriánus.)

★
A Nobel-díj olyan mentőöv, amit az úszónak akkor hajítanak oda, amikor már teljes biztonságban és közvetlenül a part mellett van.

★
Amikor William T. Sreed megpendítette a tervet, hogy Európa legnagyobb gondolkodói a világbéke érdekében keresésk fel testületileg a királyokat, Shaw-nak ez volt a véleménye:

— Képtelenség! Mi, a szellem munkásai, tulajdonképpen nagyon is súlyos testi munkát végzünk. Engedjük át tehát ezt a királyoknak, akiknek sokkal kevesebb a dolguk és jobban értenek a reprezentáláshoz, ha felkeresnek bennünket. Előre is megígérem, hogy minden királynak, aki fölkeres engem, igazat fogok adni...

★
Amikor Münchenben járt, a szálló portásának utasítást adott, hogy hozzon jegyet egyik leghíresebb színművének, a «Szent Johanna»-nak előadására.

— Kérem alásán, — felelte a portás, — tessék inkább megnézni a «Szép Heléna» előadását! A «Szent Johanna» nagyon unalmas!...

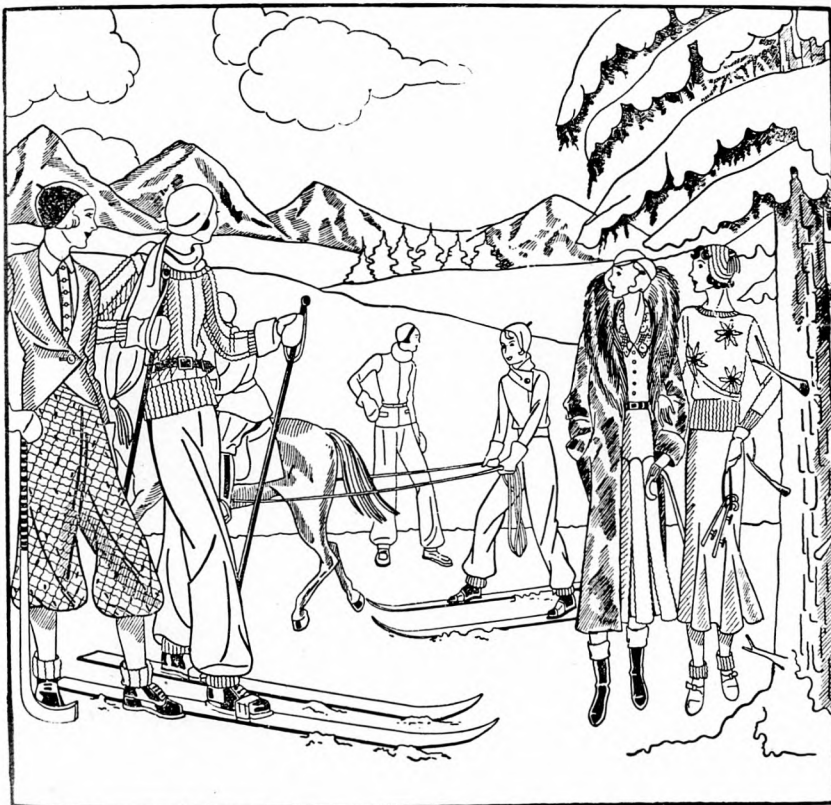
— Ön félreért engem, — felelte Shaw. — Én nem szórakozni megyek oda. Én a szerző vagyok!

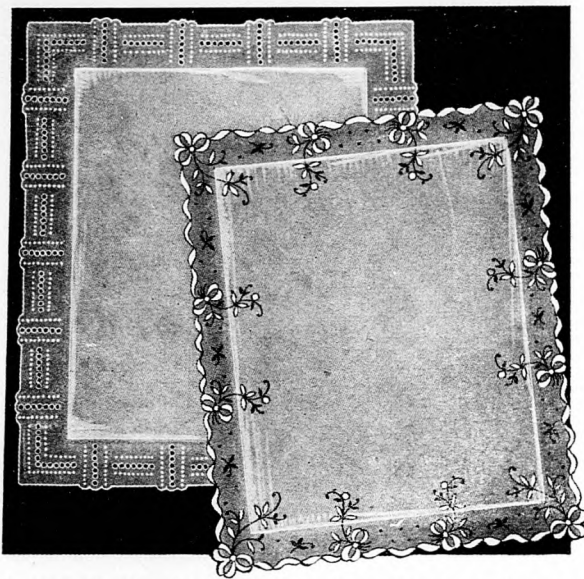
★
Amikor megkérdezték, hogy miért nősült meg, így felelt:

— Azért nősültem meg, mert azt tartottam a legnagyobb lehetetlenségnek. Már tudniillik, hogy olyanvalakit találok, akit többre becsülök, mint saját magamat...

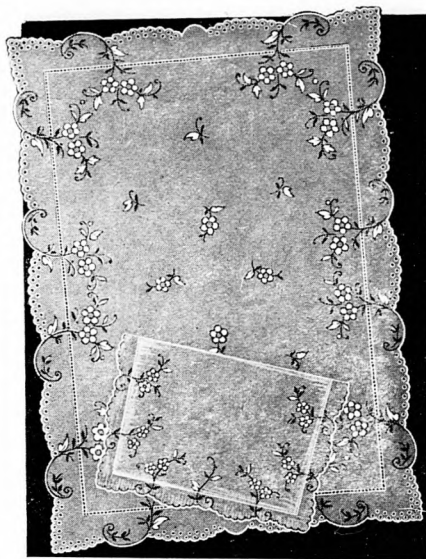
★
Rodin, a most már halott francia szobrászművész, készítette el Shaw mellszobrát. Az egyik banketten, amit Rodin tiszteletére tartottak, Shaw a következő kijelentést tette:

— Úgy érzem, hogy ez a bankett és ünneplés teljesen fölösleges. Én már megtaláltam a magam számára azokat az életszabályokat, amelyek halhatatlanságomat biztosítják. Az életrajzi lexikonokban pedig G. B. Shaw címszó alatt úgysis csak ennyi lesz: «A világhírű Rodin egyik mellszobrának modellje, egyébként teljesen ismeretlen»...

1. Ágypárnák. Nagypárna finom pamutvászonra rajzolva 3 oldalon, 80×100 cm. méretben P 4.—. Himezve és varrva géppel P 10.—. Kispárna 40×50 cm. méretben, 4 oldalt előrajzolva, P 2.—. Himezve és varrva P 5.—. Szűrt sablonja 1 sarok és 1 folytatás. 1 párnaminta P 1.20.

2. Gyermekkoesi-takaró és párna. Fehér vagy színes finom batisztra előrajzolva, rátétmunkával, a szükséges színes batiszttal együtt P 6.—. Szűrt sablonja P 1.80. Teljesen készen P 45.—.

Wieg
Testvérek
kézimunka-
rajzai

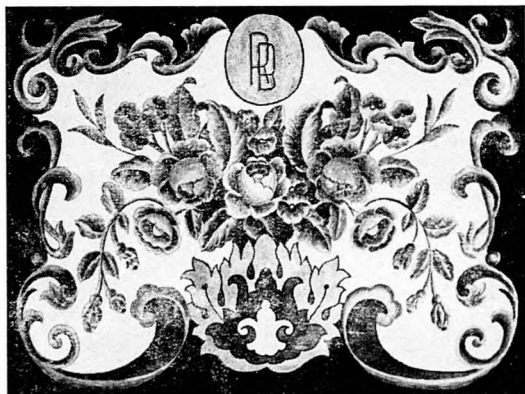

4. Kelimpárnák. Mérete 40×50 cm, aida-kanavára előfestve, darabja P 3.—. Hozzávaló gyapjufonál a legolcsóbb napi árban.

5. Gobelin írómappa. Mérete 35×45 cm., cordova-congréra előfestve a felső lap P 3.50, Teljesen készen himezve, bársonnyal montirozva P 45.—.

3. Gobelinkép. Cordovára előfestve, 40×50 cm. méretben P 7.50. Előhúzva, anyaggal együtt P 32.—, 50×60 cm. méretben, festve P 10.80. Előhúzva, anyaggal együtt P 45.—. Megrendelhető készen himezve és berámizva is, bármilyen méretben.

Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkacégnél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődés esetén 20 f., rendelés alkalmával 50 f. portódíj küldendő. Wieg Testvérek kézimunkaház címe: Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19. szám.

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

bocsásanak meg nekem, hogy így, együttesen mondok köszönetet hálás szívvel a karácsonyi ünnepek és az üjszandó alkalmából küldött rengeteg jókívánságért, amikkel kedves előfizetőim és lapom olvasói elhalmoztak. Ha egyenkint, külön-külön akarnám mindenkinek megköszönni a szeretet és figyelem kedves megnyilatkozását, talán soha nem tudnék a végére érni. Nagyon kérem, fogadják el hálámnak és köszönetemnek ezt a kifejezési formáját és méltóztassanak meggyőződéve ienni, hogy mint eddig is, ezután is minden gondolatom, érzésem és gesztusom arra fog irányulni, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapjával, annak tartalmi és nivóbeli fejlesztésével igyekszem legalább kismértékben leróni a felém áramló szeretetért járó őszinte hálámat. Nem ígérek semmit, de arra kérek mindenkit, egykedveskedjenek figyelemmel kísérni a lap további számain, amelyekben mindig többre, szebbre és tökéletesebbre törekszünk én és munkatársaim. Ezzel akarjuk legalább kismértékben leróni őszinte hálánkat és szeretetünket, egyúttal ismételtelen nagyon-nagyon boldog üjszandót kérünk a Mindenhátótól kedves Előfizetőink és Olvasóink családjára.

A Kormányzó Úr

Öfelméltósága dr. László Mártonnak, a Pénzügyi Központ igazgatójának a kincstári főtanácsosi címet adományozta, a belügyminiszter előterjesztésére pedig megengedte, hogy Hőgyész Pál, sopronvármegyei főjegyzőnek elismerését tudtul adják. — XI. Pius pápa Virág Ferenc pécsi megyéspüspök előterjesztésére Romaisz Ferenc prelátust nevezte ki a pécsi székeskaptalani nagypréposti tisztségre. — A hangverseny-szerzőn eseményei közül kiemeljük Rubinstein Artur jan. 12-i zongoraestjét, Engel Iván január 15-i zongoraestjét és Bustabo 16-i hegedűestjét. — Január 25-én lesz a Katolikus-bál a Pannóniában és a Medikus-bál a Hungáriában, február 1-én a Szechenyi-tea a Hungáriában, az Americana-bál a Pannóniában, a Hungária Evezős Egylet-bálja az Országos Kaszinóban, 2-án a Cisztercita-tea a Pannóniában, 5-én a Közgazdász-bál a Hungáriában és a Szent Imre Collegium estje a Pannóniában, 6-án a Gyógyszerész-bál a Pannóniában, 8-án az Athléta-bál a Vigadóban és a Szepesi-bál a Pannóniában. — Az elmúlt bál éjszakákon lezajlott Jogász-, Technikus-, Lengyel-, Medikus-, Katolikus- és Protestáns-bálok a társadalmi és közéleti kitűnőségei szórakoztak, a finom és disztigvált jövedeljükben. — Felhívjuk a figyelmet a következő névnapokra: jan. 21-én Agnes, 22-én Vince, 23-án Zelmá, 25-én Pál, 28-án Károly, 29-én Ferenc, 30-án Mártonka, 31-én pedig János nevenapja lesz.

Jogos felháborodás

Talkedli úr megáll egy kirakat előtt és nézegeti az árukat, amikre feltűnő olcsó árak vannak kiírva. Végre bemegy az üzletbe. Csomó dolgot összevásárol, aztán így szól: — Irják össze, mennyit tesz ki a számlám, elsején majd kifizetem!

— Bocsánat, — mondja a kereskedő, — csakis készpénz-üzleteket csinálunk.

— Ugy? — feleli ingerülten Talkedli úr. — Mindjárt gondoltam, hogy valami svindli lehet az olcsó árak körül!

Hímen-hírek

Oláh Erzsébet, jászberényi kedves előfizetőnk, dr. Oláh István ügy. földbírtokos és neje Sárközy Mária leánya és Bándi (Englert) József polg. isk. igazgató, emléklapos tüzérhadnagy, örök hűséget esküdött a jászberényi r. k. plébánia-templomban. — Gergely Varnusz Beatrix okl. tanítónő, budapesti kedves előfizetőnket eljegyezte báró Gudenus László. — Tóth Erzsébet, újszegedi kedves előfizetőnket eljegyezte Deissinger Márton, Budapest. — Dr. Molnár Gyula postatakarékpénztári h. vezérigazgató leányát, Katiyt, eljegyezte dr. Bethfalvi-Bódy András. — Szilágyi Ilyke, Szilágyi Géza gimn. tanár és Oláh Ilona leánya és Kovách József okl. vegyész-mérnök, Kovách István és Borossy Károly fia, házasságot kötött Hódmezővásárhelyen. — Gallé Magdát eljegyezte dr. Zábolyi B. György orvos. — Harrach A. Mária és Szép F. János házasságot kötött. Tanuk voltak: dr. Erődy-Harrach Tihamér orszg. képvis., kormányfőtanácsos és Pfeiffer Gyula ny. földmívelésügyi államtitkár. — Dr. Mátrai László és Zemplén Jolán házasságot kötött. — Bodolay Lili és Bánay József középiskolai tanár házasságot kötött. — Molnár Margitka, felsőmocsoldi kedves előfizetőnket eljegyezte Nagy József, m. kir. csendőrmester. — Csák Évát, Csák Gusztáv m. kir. áll. vasgyári ny. műszaki

KÉZIMUNKÁIHOZ HASZNÁLJA

A VILÁGHÍRŰ

FUTÁR

VÉD JEGYŰ

GYAPJU FONALAKAT

VILÁGMÁRKA

főtanácsos, rákosszentmihályi kedves előfizetőnk leányát eljegyezte Berkes Odön m. kir. százados. — Noll Rózi távrosi kedves előfizetőnket eljegyezte Hegyi (Gorenc) Antal, Tata-bánya. — Lovay Aranka rudabányai kedves előfizetőnk és de-recseki Fodor Zoltán, Budapest, jegyesek. — Várgy Buba (Kis-kúnhalas) és Marosi László m. kir. gazd. hadnagy (Budapest) jegyesek. — A jegyes- és házaspároknak szívbőljövő, őszinte jókívánságainkat küldjük.

Valami igaz van!

Cingár úr elmegy az orvoshoz, mert nagyon fáj a gyomra. Az orvos alaposan megvizsgálja, aztán így szól:

— Uram, ezzel a betegséggel száz évig is élhet!

Cingár gondolkodik egy darabig, aztán azt mondja:

— Ezek szerint, doktor úr, nem is tanácsos nekem meggyógyulni...

Jelentem még,

hogy "Gyermekszoba" név alatt Pallavicini Thyra grófnő és Szentkereszthy Pálné báróné csupa kedves és művészi gyermekholmit állítottak ki és árusítanak a Váci-utca 20. szám alatt az 1. emeleten. Eredeti angol és francia modellek, magyar iparművészeti tárgyak, saját készítésű játékok és praktikus használati eszközök, kicsi kelengyék és könyvek, képek találhatóak, a finom izlésű úrihölgyek miniatűr-boltjában. — A Szent Imre Magyar Országos Szanatórium- és Kórház-Egyesület rendezésében eredetileg december 21-ére tervezett hangversenyt, február 29-én este 8 órakor fogják a Zeneművészeti Főiskola nagytermében megtartani. — Két napon sikerült a Piarista Diákszövetség Öregcserekszeinek teája a Hungária-szálló összes termeiben, amelyen a társadalom és közélet kitűnőségei vettek részt. — A Magyar Keresztényszociális Vasutasok Országos Gazdasági Egyesülete február 15-én, a Vigadó összes termeiben Vasutas-bált rendez. Meghívó- és jegyigénylések: Budapest, VIII., Kenyérmező-u. 6. (Telefon: 45-2-51). — Most jelent meg Kiss Gábor új versköteté "Majtény után" címmel, amelynek a kuruc idők lirájára emlékeztető nemes pengésű költeményeit a legőszintebben ajánlhatjuk műértő előfizetőink figyelmébe.

In memoriam.

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy

legényei Bodnár György

ny. m. kir. tanfelügyelő, a Ferenc József-rend lovagja stb., életének 67. évében, Esztergomban visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. A gyászbaorult családdal őszintén együttérez a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztősége és kiadóháza.

Házi kozmetika

Az arcmasszázs jelentőségéről

Irta: dr. Földes Miklósné

A közudatban az a felfogás általános, hogy az arcmasszázs a ráncos arcból felhívására alkalmas. E közhiedelem szerint kizárólag az öregedő arc ráncainak eltüntetésére szolgál. Azonban a modern kozmetika, melynek legfontosabb feladata az arc fiatalos frissességét és üdeségét minél tovább megőrizni, a napi szépségápolás legfontosabb teendői közé sorozza az arc masszírozását is.

Eppen olyan fiatal egyéneknél, kik sok időt töltenek zárt levegőben, vagy akiknek ülő foglalkozásuk van, a kevés testmozgást, a friss levegőt pótolja az üdítő arcmasszázs a sápadt, rugalmatlan arcbrón.

Természetesen a kozmetikai intézetekben az egyes arcmozgások pontos anatómiai ismerete alapján fejlődtek ki a komplikáltabb arcmasszírozási módszerek. Ezen eljárások kiegészülnek a modern elektromos készülékek igénybevételével, melyek élénkítik az arcbrón nedvkeringését és fokozzák az arcbrón rugalmasságát.

Főlöleslegesnek tartom ez eljárások részletezését e helyen. Csupán arra fogok szorítkozni, hogy azokat az egyszerű masszírozási eljárásokat közöljem, amelyek a házi szépségápolás keretében hasznosan alkalmazhatók. Ha kellő időben végezzük rendszeresen ezeket a kis ügyességet igénylő finom simításokat, sokkal később fognak bennünket figyelmeztetni az arc ráncjai és szarkalábai az évek előrehaladására.

Arcmasszázs előtt tisztítsuk le az arcot tisztító arcvízzel. A masszírozó kezét is mossuk tisztára. Hosszú körmozgásokkal természetesen nem lehet arcmasszázszt végezni. Száraz arcnál masszírozó krémet,

zsíros arcnál púdert használunk a masszírozáshoz.

Először a homlokot masszírozzuk. A középvonalról egyidejűleg a két kéz mutató és középső ujjainak hegyeivel végzünk az enyhe simító mozgásokat vízszintesen mindkét halánték felé. A simítást követik az ujjhegyek kalapácsszerű ütögetései a megfelelő területen. Igen fontos az orrtól a szájuig húzó ráncosodásra hajlamos sáv masszírozása. Itt az egyik kéz két ujjja rögzíti a bőrterületet középen, a másik kéz ujjai végzik a simításokat felülről lefelé és kifelé. A halántéktáj masszírozásánál is rögzítse az egyik kéz a bőrt, a másik végezze a simításokat felülről lefelé és kifelé haladó kis köröket képező irányvonalakban.

A nyak bőrének elsimítása is hasonló műfogással történik, miközben az egyik kéz az alsó állkapcspon rögzíti.

A szemhéjak és környékük az arc legzérsegeyebb területe és éppen ezért a leghajlamosabb a ráncosodásra. Ezt a területet bőségesen szírozzuk és a masszírozása enyhén történjék a szemhéjszélel párhuzamosan felül belülről kifelé, alul kívülről befelé.

A házi arcmasszázsnál is vigyázzunk arra, hogy a túlerős masszázis nem előnyös az arcbrónra, sőt azt durvítja. Finom, enyhe kézmozdulatokkal történjék a művelet és főleg helyes irányokban. Ha arcunknak megfelelő bőrápoló szerek rendszeres használata és szabályos kerületű arcmasszázs fogja képezni szépségápolásunkat, nem fogják életünket megszorítani az időelőtti ráncok, hanem sokáig üde, fiatalos lesz a külsőnk.

Kozmetikai üzenet

G. Juliska. Pattanásos arcbrónnál a diéta: bőséges főzelék és gyümölcs, fűszeres ételek és alkohol mellőzendők.

szezzük, aztán lábasban a tűzhöz tesszük, hogy a nedvessége elpárologjon, közben többször jól megkeverjük. Ha a vaj már sülni kezd benne, hideg vízzel felöntjük, jól kifőzzük, aztán félretesszük és megvárjuk, míg a vaj a felszínre jön. Egy kisebb edénybe hidegvizet tesszük, aztán merőkanállal a vajat nagyon finom szűrőn átresztjük és ha teljesen megavadt, kézzel összegyúrva tányérra helyezük. Ez a rákvaj. Közben egy megmázolt zsemlyét tejbe áztatunk, kicsavarjuk és a kifejtett rákok húásával deszkán apróra összevagdalkjuk. A kihűlt rákvajból keveset egy kis lábasba teszünk, ezután a rákhúsvagdalkékat hozzákeverve, kevés reszelt szerecsendióval és sóval fűszerezzük.

félretesszük, hogy kihüljön. Három marék grizes 0-as lisztet egy tojásnyi vörös rákvajjal a gyűrődészkán összedolgozunk, 2 tojás sárgájával, 2–3 evőkanál jó óborral és kevés sóval tésztavá gyúrunk és vékonyra nyújtjuk. Most a kihűlt ráktöltelékéből a tészlára kis halmokat rakunk, mint a derelyénél és tojásfehérjével megkenjük, hogy jól összeálljon s derelyevággal körülvágjuk. Egy lábat vajjal kikenünk, 2 deci édes tejfelt egy kis rákvajjal összehabarunk, ennek egy részét a vajjal kikent lábasba öntjük, aztán a derelyéket belerakjuk, a tejfelt másik részét ráöntjük és befedjük. Forró sütőben addig pároljuk, míg a tejfelt felszívta. Tálalás előtt a fedőt levelesszük és kissé a tetejét megpirítjuk. Ugyanabban az edényben forrón tálaljuk.

R. J.-né, Diósgyőr

Bélszínpecsenye. A bélszint egy darabba, hátrájától szépen megtisztítva megtöredeljük, besóozzuk és magas tepsibe téve 2 kanál zsírt, 1/2 liter tejszint alóntve, betesszük sülni és folytonos locsolással puhára pároljuk. Ha puha, a húst vigyázva, nehogy széteszen, a levéből kiemeljük és tálra tesszük. Most a levébe 1–2 babérlevelet, kevés töröttborst, egy kiskanál lisztet, kevés sót tesszük és citromlével kellően megsavanyítva a húsrá öntve tálaljuk.

R. J.-né, Diósgyőr

Ilyenc saláta. Jófajta burgonyát húslében puhára főzünk annyira, hogy szépen szeltemi lehessen, szelletek után szitára rakjuk. Szarvasgombát és füstölt főtt nyelvet kerek szelletekre vágunk és a burgonyával összevegyítve tálra rakjuk. A salátát remoulade-mártással leöntjük, a közepébe osztrigákat rakunk, hideg libamáj szelletekkel körítjük, aztán finomra metélt sonkával és szarvasgombával meghintjük.

R. J.-né, Diósgyőr

RECEPTVERSENY

120. RECEPTEK.

Hamis teknősbékaeves. Egy kettévágott, szépen megtisztított borjúfejlet 4 liter húslében egészen puhára főzzük, ekkor a fejről a húst leszedjük, négyzetleges kis kockákra vágjuk. Egy lábasba egy kanál vaj és egy kanál lisztből világos rántást készítünk és szítán át lassan hozzáadjuk a levest és felforralljuk. Adunk bele 2 dl finom fehér óbort, egy pohár arakot, kevés paprikát, a sötét és egy citrom levét. Tálalás előtt a levestálba két tojás sárgáját elhabarunk és úgy öntjük rá a levest. Ezután a kockára vágott húst, néhány keményre főt tojást és apró húsgombóckákat adunk bele. Így tálaljuk.

R. J.-né, Diósgyőr

Sonkástekeres. (Előétel.) 10 1/2 dkg friss vajat habosra dörzsölünk, melyhez egyenként 6 tojás sárgáját adunk. Azután 4 kanál jó tejfelt, 4 kanál finom lisztet, kevés

sót és 6 tojás fehérjének kemény habját. E tömeget egy széles tepsibe tesszük, melyet előbb kikenünk és meglisztezzük. Szép sárgára sütjük. Sütés alatt a töltelék elkészítjük. A tészta deszkára kiborítjuk, de igen gyorsan bánunk vele, hogy ki ne hűljön, mert akkor törik. Azután megkenjük a töltelékkel és éppen úgy összegöngyöljük, mint a piskótatekerest, s újra tepsibe téve, sütőbe tesszük, hogy egy kissé piruljon és jól összeálljon. A töltelék a következő: kevés írósvajból kis lisztel finom fehérmártást készítünk, apróra vágott főtt sovány sonkát és tálra hideg baromfiust hozzá vegyítve, reszelt citrom héját, néhány kanál jó tejfelt, 1 egész tojást, 2-nek a sárgáját jól összekeverjük és kihűlve ezzel töltjük a tészta. Amikor az asztalra akarjuk adni, tálra tesszük egészben, azután éles késsel felszeleteljük, de vigyázzunk arra, hogy szét ne essen, egy darabban maradjon. Nagy ebédnél leves után adjuk fel, igen szép és finom.

R. J.-né, Diósgyőr

Rákkal töltött derelye. 35 darab rákot kefével tisztára mosunk, aztán sós vízet forralunk és a rákot benne megfőzzük. Ha megfőtt, a farkokból és ollókból a húst kifejtjük, a farkából a belét kihúzzuk. A héját mozsárban 22 dkg friss vajjal ösz-

„Takarékos háziasszony gázzal főz“

HAJFESTÉS!

KOMOL párisi hajfestékekkel festett haj szőbb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld: Vezérképviselet: Teréz-körút 40-42/a.

Vesepecsenye à la jardinière. A vesepecsenyét megüzeldjük és pároljuk, mint rendszeren. Ez alatt elkészítjük a sokféle köritést, mely áll: zöldborsó, sárgarépa, champignon-gomba, apró kirántott burgonya, karfiol, kelbimbó, zöldbab, szarvasgomba és árticsókából. Minden főzeléket külön-külön kell sósvízben megőzni, azután olvasztott vajban megforgatva, apró csokrok alakjában feldisznítani vele a már megsült, szeletekre vágott és mártással bekent húskoszorút. A hús mellé külön természetesen madeira-mártást adunk. Ünnepi terítékhez nagyon szép. *R. J.-né, Diósgyőr*

Tejföl-omlett. Ahány tojásból készítjük, annyi kanál liszt s kétszerannyi kanál jó tejföl szükséges hozzá, továbbá annyi cukor, hogy elég édes legyen. Először is a tejfölt, cukrot és a tojássárgáját jól összekeverjük, habzásig, aztán a kemény habot adjuk lassanként hozzá, folyton hintve a kimért liszttel. Vajjal kikent, liszttel behintett plébbe töltjük és hirtelen megsütjük. Lehet mint a piskótaróladót összehajtani, tölteni, vagy kétrét hajtani és sodóval tálni. *R. J.-né, Diósgyőr*

Sacher-torta. (Eredeti bécsi.) 10 dkg friss vaj, 14 dkg finom porcukorral habosra keverünk. Tesztünk hozzá 3 szelet feketekávéval puhított csokoládét, 4 tojás sárgáját s az egészet habosra keverjük. Most 7 dkg finom liszttel 4 tojás fehérjét kemény habbá verjük és az egészet könnyen összekeverjük és egy óráig lassan sütjük. Amikor kihűlt, megfordítjuk a tortát, baracklekvárral megkenjük és csokoládémázzal bevonjuk. Csokoládémáz: 7 szelet csokoládét, 14 dkg cukrot, 1 dl vízzel sűrűre főzzük és ezzel a tortát gyorsan behúzzuk. *R. J.-né, Diósgyőr*

Libamájjal töltött fánk. (Előétel.) Nagyon finoman kidolgozott fánktésztát készítünk (ezt, remélem, minden gazdasszony tud), mire megkelt, egy nagyon szép libamájat megsütünk, melyet megsütés előtt egy óráig tejszelettel áztattunk, kis szeletekbe vágunk és a fánkzúróval kiszűrítést készítenek megöltjük vele, forró zsírban kisütjük és ugyancsak forrón tálnak. *R. J.-né, Diósgyőr*

Sonkás piskóta leves. 3 tojás fehérjéből kemény habot verünk, hozzáadjuk a 3 tojás sárgáját, belekavarunk 6 dkg finomra vágadt sovány sonkát, 6 dkg olvasztott friss vaj, 3 evőkanálnyi finom lisztet, kevés sót. Ezt lassan összekeverjük és vajjal kent tepsihen mérsékelt tűznél gondosan megsütjük. Ha megsült, deszkára kifordítjuk, apró kockára vágjuk és a kész húsleveshez tálnak. *R. J.-né, Diósgyőr*

Húslevesbe való velőgombóc. Két tojásnagyságú velőt kis gömbölyű tálkában habosra keverünk, azután elkeverjük benne a 2 tojás sárgáját, majd a keményre vert habját, s végül pici sót és

annyi morzsát, amennyit felvesz. Ekkor könnyedén diónagyságú gombócokat formálunk belőle, amelyet morzsába hempergetve a húslevesben sokáig főzünk. Kitűnő és könnyű, mint a pehely.

R. J.-né, Diósgyőr

Pozsonyi patkó (eredeti, valódi). 42 dkg finom liszt, 28 dkg friss vaj, 4 tojás sárgája, 10 dkg cukor és 3 dkg friss élesztő tejszelettel feloldva, ezeket jól összeállítjuk. ¼ órára pihenni hagyjuk, azután kinyújtjuk, dióval vagy mákkal töltjük, habart tojással megkenjük és szép pirosra kisütjük. *R. J.-né, Diósgyőr*

121. RECEPTEK.

Natúrselet borjúhúsból. A szeletnek való borjúhúst először jól kiverjük, hogy ne legyen vastag. Aztán megmossuk, tisztá fehér konyharuha között felszárítjuk, kissé megsózzuk, aztán egy kevés liszttel meghintjük és forró zsírban lábasban sütjük fedő nélkül. Először a lisztes oldalát és amikor már szép rózsaszínre sült, megfordítjuk a másik oldalra s tovább sütjük néhány percig. Karikákra vágott burgonyával köritjük, amit forró zsírban pirosra sütünk, de előzőleg ruha között felszárítjuk. *Glaser Jenőné, Budapest*

Kiflikoch. Nyolc darab pékkiflilt feldarabolunk, ½ liter tejszelettel áztatjuk, s míg ázik, addig keverjük el 4 tojás sárgáját, 4 evőkanál porcukorral, 4 evőkanál olvasztott vajjal (az utóbbit mielőtt a sütőbe tesszük, locsoljuk meg a masszát vele, 5 dkg mazsolát, 1 citrom reszelt héját és a 4 tojás fehérjének kemény habját. Az egészet a kiflidarabok közé keverjük és a tejet darabos dióval vagy lisztitölt, vágott mandulával meghintjük, közepmeleg sütőbe tesszük. Úgy tudjuk meg, hogy jól átsült, ha villát beleszúrunk és ha tiszta marad a kihúzott villa, kész a koch. Tálaláskor vaniliás cukorral bőven meghintjük. *Glaser Jenőné, Budapest*

DÁN TESTVÉREK SZÜCSOK, Váci-utca 6 (sarok). Katalógust küldünk!

Finom birkagulyás. 60 dkg birkahúst darabokra vágunk, jól megmossuk. Bő zsírban egy nagy vöröshagymát piritünk, kevés rózsapaprikát teszünk bele és a húst feltesszük föni. Ha már a saját levét elfőtte, öntsünk bele egy vizespohár paradicsomot, kevés tört köménymagot, öntsük fel bőven vízzel és főzzük puhára. Tegyük bele kockára vágott burgonyát és külön lázban kifőzött csipetkét, amit csak tálaláskor adunk bele, mert ha együtt fő, zavaros lesz. Ugyancsak a fenti módon készítjük a borjú, csirke, vagy marhapörköltet is, természetesen kevesebb víz hozzáadásával, sűrűbb lével és adjuk hozzá zöldpaprikát vagy lecsót, ha van, mert igen jó ízt adnak az összes pörköltöknek. *Glaser Jenőné, Budapest*

122. RECEPT.

Vizenkelt. 4 egész tojást elkeverünk 10 dkg lágyított vajjal, 2 deci tejjel, 2 dkg morzsolt élesztőt és csipet sót adva hozzá, annyi liszttel állítjuk össze, hogy rétestészta keménységű legyen. Kezeink között hólyagosra kidolgozzuk, s asztalkendőbe lazán kötve, hideg vízben kelni hagyjuk. Ha megfordult a tészta a vízben, lisztelt

Egy társaságbeli hölgy

úgy rúszozza magát, hogy ajkainak színe kissé emeli és hangsúlyozza az egész arc színének világos vagy sötét tónusát

rivoire lakkrúzs-

szal eléri nemcsak ezt a fontos színhatást, hanem a fényes, üde lakkszínnel kiemeli az arcnak mindég oly fontos, szinte kötelező fénytelen gyöngyházszerűségét. A tökéletes tartósság, utánozhatalan fényhatású

rivoire

lakkrúzs-t

kérje minden szaküzletben vagy a forgalombahozó Dr. Holczer vegyész illatszertárában, Budapest, VI., Teréz-körút 8.

deszkára téve ½ ujjnyi vastagra kinyújtjuk, liszt helyett szitált porcukorral vastagon behintjük. Összehajtjuk, cukorral hintve kétujjnyira kinyújtjuk, különböző formájú pogácsaszűrővel kiszaggatjuk és gyors tűznél világosra sütjük.

Sarkady Jánosné, Diósgyőr

123. RECEPT.

Hosszú ideig elálló, jóízű teasütemény. 2 egész tojást, 14 dkg vaniliás porcukorral ¼ óráig keverünk, majd 18 dkg lisztet hozzáadunk és ezzel ½ óráig keverjük. Kizsírított és liszttel meghintett tepsibe kis kanálkával apró csököcskakat teszünk és kályha közelében állványra vagy székre helyezzük. Másnap jól átmelegített tepsiben szép sárgára megsütjük.

Sporer Lajosné, Újpest

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Mit főzök?

Január 21. Kedd: Kenyérleves, gombás borjúszelét burgonyakroket köritéssel, almáspité. **Vacsora:** Vese-velő petrezselymes párolt karottával, sajt, gyümölcs.

Január 22. Szerda: Paradicsomleves, hirtelen sült rostélyos piritott hagymával, szeletekbe sült burgonyával, ecetes uborkával, sonkás kocka. **Vacsora:** Meleg sonkacsülők tormával, rokfort vajjal, gyümölcs.

Január 23. Csütörtök: Burgonyaleves, kirántott sertéskaraj paradicsomos káposztával, ánizsszelét. **Vacsora:** Nyúl, vagy sertésnájpástétom franciasalátával, vegyes sajt, gyümölcs.

Január 24. Péntek: Halászlé, töltött metélt, gyümölcs. **Vacsora:** Lágytojás, vajaskenyér, tejberizs csokoládéval, diós-pudding.

Január 25. Szombat: Karfiolleves, savanyú nyúl zsemlyegombóccal, dióspudding. **Vacsora:** Disznótorosvacsora, gyümölcs.

Január 26. Vasárnap: Bárány becsináltleves, rakott karfiol, malacpecsenye ropogósra sült velszi salátával, mandulakrémtorta. **Vacsora:** Sonka, száraz kolbász tormával és mustárral, hideg sült vegyes kompóttal, sajt, narancs, banán.

Január 27. Hétfő: Korhelyleves, párolt libamell babfőzelékkel, lekváros csodakifli. **Vacsora:** Paprikás burgonya virslivel, gyümölcs.

Január 28. Kedd: Húsleves tüdőtáskával, főtt hús uborkamártással, piritott tarhonyakörítéssel, csöröge. **Vacsora:** Rizsás aprólek paprikasalátával, gyümölcs.

Január 29. Szerda: Gombaleves, töltött borjúmell parajfőzelékkel, mákosrétes. **Vacsora:** Kirántott bárány burgonya- és cellersalátával, gyümölcs.

Január 30. Csütörtök: Májpüréleves, töltött káposzta füstölthússal, gesztenyeszelét. **Vacsora:** Borjú natúrzelé burgonyapürével, céklával, gyümölcs.

Január 31. Péntek: Savanyú tojásleves, kirántott hal parajfőzelékkel, leveles túrósbéles. **Vacsora:** Makaróni sajttal és tojással sütte, sült gesztenye, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Január 21. Kedd: Kenyérleves, gombás húsrizskörítéssel **Vacsora:** Tea, dzsem, vajaskenyérral, sült gesztenye.

Január 22. Szerda: Paradicsomleves, sonkás kocka. **Vacsora:** Vese-velő petrezselymes burgonyával, uborkával.

Január 23. Csütörtök: Burgonyaleves, kirántott sertéskaraj paradicsomos káposztával. **Vacsora:** Disznófejsajt ecettel és hagymával.

Január 24. Péntek: Halikraleves, töltött metélt. **Vacsora:** Tejbé rizs, sült burgonya vajjal, gyümölcs.

Január 25. Szombat: Karfiolleves, majonánszerű piritott darakörítéssel. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Január 26. Vasárnap: Borjúcsontleves, nyúl savanykásan zsemlyegombóccal, hűtőszendvics, izell töltve. **Vacsora:** Magyar sonka tormával, gyümölcs.

Január 27. Hétfő: Gerstlileves tejfellel, párolt felsől, babfőzelék. **Vacsora:** Paprikás burgonya virslivel, gyümölcs.

5

éve foglalkozom bútoralakítással,

mely idő alatt a legtökéletesebbre fokoztam a lehetőségeket. Régi bútoroknak modernizálásán kívül, régi hosszú zongorák rövidre való alakítását is vállalom. Utólérhetően vagyok új bútorok készítésénél, úgy minőségben, mint árban. Új bútorok megrendelésénél vagy vásárlásáért régi bútorait fizetesként beszámítom. Díjmentesen mutatom be rajzaimat és adok költségvetést.

Müller bútorgyár

Ujpest, Erzsébet-utca 8. T. 95-0-95.

Január 28. Kedd: Húsleves csepegtetett léstával, főtt hús uborkamártással, piritott tarhonyakörítéssel. **Vacsora:** Sertéskocsonya, alma.

Január 29. Szerda: Gombaleves, burgonyaméttel. **Vacsora:** Disznótoros vacsora, alma.

Január 30. Csütörtök: Áttört borsóleves, töltöttkáposzta. **Vacsora:** Tea, szardellás vajaskenyér, gyümölcs.

Január 31. Péntek: Savanyú tojásleves, makaróni sajttal. **Vacsora:** Burgonya héjába főzve vajjal, gyümölcs.

Tanácsot kérnek

Kedves leányolvasótársnőimet kérdezem, ki volna hajlandó levelezni egy vidéki városban lakó evangélikus úrileánnyal. Intelligens, keresztény, nem túl modern úrileány választ várom, akiben őszinte barátnőre találnék. A nyáron kölcsönösen nyaralhatnánk egymásnál. Szíves választ „Rózsa” jelígre kiadóba kérek.

Kérem kedves asszonytársnőimet, legyenek segítségemre tanácsaikkal, hogy szinte már krónikussá vált hajkorpadosádom megszüntetését elérhessem. Nagyon hálás volnék, ha valaki olyan szert ajánlana, amit kipróbált és a fej korpadosása elleni hatásáról meggyőződést szerzett. Tanácsukat mérve, előre is szíves üdvözetet küldök.

„Csepeli asszony”

Orvosom tanácsára jelenlegi környezetemből ki kellene kapcsolódnom és elutaznom más vidékre legalább pár hétre, hogy meggyógyjam, mert igen súlyos idegérzékenységet szenvedtem. Olyan katolikus úrnőket ajánlatot kérem, akik szívesen fogadnának. Igényem nagyon szerény. Egy kis meleg szoba, gyakori fürdési lehetőség, olvasnivaló. Megértő szeretet. Szíves ajánlatokat özv. Sch. Ferencné, máv. fő-

nök özvegye, Budapest, VIII., Mosonyi-u. 10. földszint 1. címre kérek.

Kedves előzetőtársnőim közül ki volna olyan áldott szívű jötevő, aki egy teljesebben árva, szegény fiút utolsó iskolai évének végén (VIII. oszt.) anyagilag némileg támogatná, álláshoz segítené, esetleg családtagnak fogadná. Szerény, jó megjelenésű, jó lelkű, úri fiú. Hálás szívvel viszonozná segítségüket. Szíves választ „Árva fiú” jelígre kiadóba kérek.

Üzenetek

Ancika. „Távol az emberektől — a nagy világtól, a tündöklő élettől, egy nagyon csöndes faluban várom szeretettel lapunkat. Régen szerettem volna írni, de mindig közbejött valami s a levélírás késett, de nem maradt el. Köszönemet és hálámat küldöm Főszerkesztő Úr jószágáért, aki mindig csak ad... Köszönöm a gyönyörű ajándékpárnát, a sajátkezü aláírásával ki tüntetett nyeremény-könyvet. Mindig elsőnek olvasom az üzeneteket, azokat a világstálo, életrehívó, szívet, lelket átforrósító sorokat. Milyen drága kincset kapnak benne azok, akiket megvigasztal. Sokszor azt hiszem, hogy olvas kétségeltel gondolatomban, a szívemben és nekem ad tanácsot...” A szelid nyugalomból egyszerűen csak álcsp a sorsával viaskodó ember türelmetlen, sívár, megsemmisülésre vágyakozó sötét hargulatába. Kételkedő, nyugtalanító gondolatokkal elbátyyozta mindenki elől magát, nem látni egy kis részt, amelyen megfoghatná a kezét, a szemébe nézhetne a tekintetét kereső szeme. Pedig nem igaz, hogy szeretetért nem találna szeretetre. Csak eltévedt, mint a gyermek a maga titokzatos labirintusában és most fél, keresi ijedten a kijáratot s keresés közben mind benne kerül a sötétség útvesztőjébe. Soha nem tudom megérteni azokat, akik nagyképi kijelentésekre ragadtatják magukat és fenhéjzva mondják magukról, hogy: „én teljesen tisztában vagyok magammal”. Aki el meri ezt mondani magáról, annak még nem volt alkalma az emberi lélek rejtekébe bepillantani. Felületes ember az, aki legkevesebbet önmagáról tud, mert az ilyen ember soha nem volt egyedül, soha nem gondolkozott azon, hogy mit miért tesz így és nem amúgy, miért érez egyik ember iránt testvéri szimpátiát, a másiktól elzárkózik, mint a csiga a házába. Úgy-e, sokszor jutott már eszébe mindez, hányszor csodálkozott melegségre, szeretetre vágyó szívén s bántotta, hogy minden ok nélkül felülkerekedett benne a keserűség és unta az életet, unta önmagát, unta az embereket. Miért mindezek a nyugtalan érzések, amikor még mindenki, aki közel áll hozzá, mellette van. Anyagiakra sincsenek gondjai s mégis az érzések viharai között hánnyódnak, anélkül, hogy tudná, miért nem nyugodt, boldog, megelégedett, amikor sokan, ezren éppen ezután a nyugalom, magány, önmagában való élet után vágyódnak. Egyiknek boldogság, a másiknak tépelődés, elégedetlen gondolatok. Nem titok ez? Megfejtani nem is tudjuk, csak tapogatózunk a rejtelem csodálatos barlangjában. Hiszen, ha az elért remények, beteljesedett vágyak után megkérdőznünk valakit, olyan megdöbbentően halljuk csöndes, szomorkás rezignációval tárgyalt érzésük zátonyra

SIETEK a NAGY KRISTÓF patikába, Váci-utca 1. mert ott veszem a legideálisabb hashajtót

LAXOPTIN ára 30 darab P 1.60
próbadoz 56 fillér

jutását. Beteljesedett remények, vágyak még nem a boldogság, de azaz lehetnek, ha saját magunkból kiesizoljuk. Az embernek nevelnie kell magát az örömré, a boldogságra, az élet minden csodálatos megnyilvánulása értékelésére. Mert ha nem, elsatnyul a lélek és képtelen lesz befogadni mindazt a gyönyörűséget, amit jelent az embernek egy másik ember szeretete, jósága, együttérzése. Soha nem fogja tudni megérteni, mi boldogító van abban, ha kéken tündöklök az ég, tűzben fénylik a nap és mindenütt, ahova eljut a fény, a legparányibb életet rejtő magvakban megindul a titokzatos élet árama és kioldul vágyakozva, keresi a vele való találkozást. Nem lehet felsorolni azokat a végtelenségig tartó, örömet termő csodákat, amik a gondolkozó és látni tudó ember lelke előtt feltárnak. Nagy tévedés volna azzal ámitánia magát, hogy egyedül a könyvek szolgálják az ember lelki gyönyörűségét. A szellemi táplálékot nem nélkülözheti a lélek, de ugyanúgy nem távolíthatja el magát az élettől, mert az ember is beletartozik, kiegészítője a nagy mindenségnek s csak akkor lehet tökéletesen boldog, ha megismeri és megérti önmagát. Szomorú lehet reménység nélkül élni, de még szomorúbb abban a meggyőződésben, hogy a magára maradt nőnek nincs életéje, nincs más számára, mint a halálba való menekülés. Miért foglalkozik az elszakadás gondolatával, hiszen még mindenki ott van körülötte, aiktól az életet kapta s éveik számát tekintve még soká következik be, amitől fél, de ha bekövetkezik, sem tragédia, hanem Isten rendelése, amit megnyugvással kell fogadni, mint az Ő akaratát. Nem tudhatjuk, hogy mit hoz a holnap, de egy olyan fiatal hölgynek, mint Ön, még gondolni sem szabad az étellel való leszámolásra és megölni magában a reménykedést. Nagy volna az örömiünk, ha legközelebb azt írná, hogy megtanult örülni, megtanult boldog lenni. Tud hálát adni a Mírdenhalónak, hogy kedves szüleinek örömet szerezhet, hogy nem ismeri a nincstlenség könnyét, hogy minden percét mosolygva tekint az égre. Próbálja meg. Hálás lesz érte. Igazán örülnék, ha máskor is írna. Szív. üdv. Szerk.

DÁN TESTVÉREK SZÜCSOK, Váci-utca 6 (sarok). Katalógust küldöm!

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Úr! Ne haragudjon, hogy a „Tyrannos” jeje sodrába sodródtam, de látom, hogy senki sem meri megmondani az igazi véleményét, azért bátorodom néhány szóban válaszolni Tyrannosnak. Tyrannos! Őszintén megmondom, hogy nem a völegényében van a hiba, hanem Önben. Ön egy modern nő, egy báb, akit a modern áramlat helytelenül nagyával ragadott, ki téves illuziókban ringatja magát, hozzá van szokva, hogy minden kívánsága teljesedjék s minden férfi térdreboruljon s úgy imádja, bábozza. Különösen bizonyítja ezt azon kijelentése: „... feltűnő szép és intelligens, temperamentumos vagyok. ... Mindenkint első látásra meghódítottok... stb.” Beképzeltségére vall, de ugyanakkor — saját bevallása szerint — mindenki rövidesen hát is fordít. Tehát kiben van a hiba? ... Ezt, azt hiszem nem kell külön hangsúlyoznom. Továbbá álláspontomat bizonyítja, hogy az első kínálózó alkalmat görcsösen megragadta és a saját egyéniségének hibáját nem véve észre, feltekne megnyugtatósára a völegényét pellegérré állítja, hogy Önnek igazat adjanak, vagyis egyoldalúlag törjenek pálcát völegénye fe-

Az a szappan, amelyet régóta keresek...

Az Önök Thiosept-szappana, amelyet egy idő óta naponként használok, az a szappan, amelyet régóta keresek.

Mindig és mindenütt ajánlani fogom az Önök szappánát, mert én magam nagyon jó tapasztalatokat szereztem vele.

Kiváló tisztelettel

B. H. Épolónó

1930. július 2.

Thiosept

lett, hogy hiúságát ez még jobban növelje, valamint akarata ezáltal is tejesedjék. Ön szerint egy okleveles „tanítónő” nem is lehet odaadó feleség, ki a férjében egy eszményi élettársat talál, hanem Önnek oly férj kell, ki a házibarat szerepét tölti be, vagyis egy udvarló „papuchós”. A levelében vázolt völegény egy komoly, izig-vérig férfi, jellemes, erős akarattal rendelkező és Önt saját egyénisége szerint akarja átformálni s csak hálát adhat az Istennek, hogy ő lesz a férje; majd egyszer derecső fejjel úgy a „Magányos asszony”-nak, mint nekem, igazat fog adni. Az én véleményem szerint legyen a felesége és akarjon azá lenni, am a férje; menjen vele vidékre, hol biztosan megtalálja azt a boldogságot, amit exaltált lelke keres.

Szív. üdv. F. Gyula

F. Antalnének szeretettel küldöm a kért tangó-dal szövegét.

Nevetett a hold az égen,
Ragyogtak a fényes csillagok.
Hányszor sügta halkán nekem:
Istenem, oly boldog mért vagyok?!
Hűtlen lett egy este mégis,
Másra várt a régi kis padon,
Sokat bírtam akkor én is
Ezen a sír, könnyes kis dalon:
Refrén.

Egy szerelmes nyári éjszakán,
Mikor a sok csillag ráragyog:
Jutok-e észbe még, babám,
A mult és a régi szép napok.
Mikor az égen a hold nevet
S a vágy olyan messze elrepül,
Nem vár-e majd vissza engemet,
Ha valami úgy fáj itt belül...
Egy szerelmes nyári éjszakán,
Mikor az égen a hold nevet:
Hinni fog még engem szép babám,
Feledni oly könnyen nem lehet!...

Nevetett a hold az égen,
Ragyoghatnak fenn a csillagok.
Üzenetet sem küld nekem,
Istenem, oly árva mért vagyok?!
Pedig minden este várom,
Álmodom a régi kis padon:
Visszajön-e még egy nyáron,
Ha meghallja majd e kis dalom.

Refrén. Szív. üdvözléssel: H. Mariska
Hidki menyasszony. Gratulálunk völegényének, aki talán még nem is tudja, hogy kis menyasszonyában főnyereményt talál, akinek jósága, szerelme és szépsége mellett van egy negyedik értéke, amit levele olvasásakor azonnal felfedeztem: takarékos is. Takarékos, mert még szülei kíván-

ságával szemben is megelégszik, hogy az esküvői parádé egyszerűbb keretek között történjen. Elég elegánsnak találja, ha a völegénye nem frakkban, hanem csak fekete kabátban és csíkos nadrágban esküszik. Ebben a tekintetben teljesen egyezik kívánsága a mi véleményünkkel, annál is inkább, mert kétségs sem fér hozzá, hogy bárkinek kifogása lehetne a fekete kabát és csíkos nadrág ellen. Sok hasonló, előkelő család esküvőjén láttunk völegényt ebben az öltözetben. Amit megtakarít a frakk mellőzésével, az egy tisztviselőcsaládnál jelentékeny összegnek számít és sok más hasznos dolgot lehet vásárolni az árával. Amellett a férje mindig elegáns lehet, hiszen ellenszenva a frakk iránt megkönnyíti a családi tanács leszavazását. Sok-sok szerencse-, boldogság-kívánásunkkal búcsúnk és igaz szívvel üdvözöljük Szerk.

Székrekedés?
DARMOL
a kedvelt és bevált hashajtó.

„Örökasszony — Pöstyén”. Nehéz szívvel olvastam levelét s még nehezebb lett attól a rendkívül megható teljes bizalomtól, ami mint ajándék nagyon becses nekem, de a legnagyobb gondom is. Tanácsot adni szinte lehetetlen, mert valaki fel kell áldozni, valakinek az élete operációs asztalra kerül. Nem tudom, van-e lelkében annyi erő, hogy kibírja szíve vesztését. Az élet közepe felé járni szerelme rendszeren tragikus akadályokkal találja szembe magát, amikor nem eléggé bölcs, józan az ész a szív követelő argumentumaival szemben. Melyikre hallgassunk? Egyik fülemből belebarrog az eskü, a családi élet szentsége, amit a szív követelőzése sem hallgathat el, a másik fülemből a szív zokogása tölti meg sohaivaival, boldogságról való imádságával. Összekavarodnak e hangok, mint a viharba került tépett virágszirmok s a problémáikon kívül álló úgy érzi, hogy nem tud segítségükre lenni kötelezettségeik feloldásában. Nagyon fájdalmas azt tudni, nincs megoldás anélkül, hogy a szereplők közül valamelyikre rá ne nehezded a lemondás keresztje. És miért ne mentsük meg azt, aki semminek sem

oka, aki ma is bizalommal hajlja fejét álomra és nem is sejtí, hogy körülötte villámok süstörögnek. Hiszen tudjuk, momentán nincs is semmi baj s míg a bűn nem keríti valamelyiküket hatalmába, addig nem kell félni, hogy összedülhet ártatlan emberek fölött ki a becsület, tisztesség és lelkiismeret tégláiból felépített templom. Ne méltóztassék félreérteni, eszem ágában sincsen elítélni és nem ítélni el senki sem azért, hogy elválása után új érzés virult ki a szívében. Akaratunkon kívül támadnak az érzések bennünk és akaratunkon kívül a vonzódásunk valakihez, aki szintén akaratlanul bilincsel le szeretetreméltóságával, kivételes emberi tulajdonságaival. De igenis van az akaratnak hatalma a szerelem fölött is és kell is legyen, mert különben tragédiák sorozala dübörögne át a védetlen embereken. Magunk is védtelenek volnánk az érzés hatalmával szemben, ha nem bírnánk az akarat hatalmas erejével és ez az erő meg nem fékezhetné érzéseinket. Tudom, hogy Nagyságos Asszonyom addig is, míg levelét meg nem írta, sokszor hozzányult az akarat ellen-súlyozó erejéhez, sokszor állította le a saját szívének rohanó iramát, mert az érzésen túl más, sokkal nehezebb, sokkal emberibb kötelességei is vannak az embernek. Még a magunk boldogsága árán sem rombolhatjuk össze egy másik család életét, csak azért, mert a sors véletlenül összehozott egy férfival, akinek van felesége, gyermekei, akinek ő ugyan-úgy mindene, mint Nagyságos Asszony-nak volt az elválásuk előtt férje. Nem szabad semmiféle «csodára» várniok, mert ez már a bűn reménykedése volna, ami ma még csak gondolat, de egy végzetes pillanatban kiszámíthatatlan katasztrófává nőne. A szerelem milyen csodála-

MODERN GYERMEKKOCSI,

csőbutor, gördülő függőnytartó, fogas, összecsucokóság legolcsóbb PROHÁSZKA GYÁRBÓL VI., TERÉZ-KRT. 42 Szondy utcai bejáratlalt

tosan finom érzés, halk, sokszor csupa könny, visszafojtott, titkolt bánat, ép úgy lehet vad kárhozatot rejtő tragédia, romboló vihar, mindent eltemető orkán, ha a lélek, a mi legfőbb karmesterünk kezéből kihull a dirigensi pálcá. Nagyságos Asszonyom, én úgy érzem, hogy Ön nem tudna boldog lenni, ha csak egy másik asszony bánatán keresztül jutna hozzá. Meg vagyok győződve, hogy Ön sokkal többet gondol azoknak a sorsával, akiknek a nyugalma, békés élete az Ön kezei között van. Ön megérti, hogy nem ez az érzés, nem a Nagyságos Asszony személye a legfontosabb, hanem azoké, akik Öntől függenek. Tudom, meggondolja, mielőtt döntene. Nem vár «csodákra», nem szerencsejátékként hazárdíroz sorsával, hanem kikapcsolja ebből az érzésből magát, ki ebből a gondolathól és elfogadja azt a másik «különb» férfit, aki senkihez nem tartozik sem az életével, sem az esküjével, sem a becsületével, sem a szívével. Olyan szép, olyan tiszta, olyan korrekt volt eddig gondolatában és érzésében, ezután se tegyen semmi olyat, ami megzavarná ezt a felbecsülhetetlenül gazdag életharmóniát. Aki eddig ennyire jó, fenköltlelkű tudott lenni, az ezután sem térhet le erről a virágos, pázsitos, puha ösvényről. Önnek, Nagyságos Asszonyom, ezután is szüksége lesz a belső megnyugvásra, ami csak a jóból, tisztaságból táplálkozik. Engedje

meg, hogy még csak arra figyelmeztethessem, hogy azok a «nagy érzések» sem tartanak örökké, azok is elcsendesednek, mint ahogy nincs olyan nagy tűz sem, amely egyszer ki ne aludna. Ez is törvény, de persze, akiben oly magasan lobognak az érzéstüzek, nem tudja elhinni, hogy egyszer bekövetkezik a kiégés alkonya. Akkor majd megbocsátja nekem, hogy nem öntöttem a tűzre olajat, hanem igyekeztem távcsővememen keresztül megmutatni az élet nagy-nagy feladatát. Azt írta, hogy nincs senkije, akivel megosztalná gondolatát s mikor ezen búslakodott, jutottam eszébe én, akinek bizalommal merte feltárni problémáját. Ezután — nyugtassa meg magát — mindig lesz, mindig van valaki, akihez úgy jöhet panaszával, mintha a legjobb barátjához jönne, mert a M. U. L.-ban mindenki mindenkor megtalálja azt a valakit, aki személytelenül együttérez Önnel is, Nagyságos Asszonyom.

Szív. üdv. Szerk. Nótakedvelőnek, Te loptad ki a kacagást... Szövegét és zenéjét írta: Dr. Révffy Lajos. Te loptad ki a kacagást a szememből. Csöndes álmat, tündérmesét a szívemből. Letaroltad mind egy szálig a lelkemben azt a sok virágot, Felgyújtottad, összetörted körülöttem az egész világot.

Te okoztad az álmatlan éjszakáim, Te miattad szomorúak a nótáim. Te vettél el mindent tőlem, te okoztál mindent, ami éget. Mégsem tudlak megátkozni; sohse tudlak elfeledni téged.

„Egri asszony“ által kértezett daragataska receptje. Egy egész tojást tányérban, villával jól felverünk. Kevés sóval és három evőkanál darával összekeverjük.

Januárban és februárban csak

Ausztriába

7

napos ausztriai tartózkodás után

60%

VISSZAUTAZÁSI KEDVEZMÉNY bármely téli sporthelyről

80%

VISSZAUTAZÁSI KEDVEZMÉNY Kufstein vidékéről

Ingyen visszautazás

Ausserfern (Tirol) vidékéről

menjünk sízni!

Napsütés, porhó és a világ legjobb síiskolái

Schillinget jelenleg

kellő mennyiségben lehet igényelni!

Osztrák Forgalmi Iroda

Budapest, VI., Andrassy-út 28

Máv. Hiv. Menetjegyiroda

Budapest, Vigadó és főiskai

Egy óráig pihentetjük. Ha a leves forr már, akkor abba leszaggatva, galuskákba befelöszük. Ily módon a leves nem lesz zsíros és a galuska is könnyű marad. Szívelyes üdvözléssel

Íj. Szikszay Béláné, gépészmérnök neje
„Milke és Mica“ jeligrébe küldöm.

„Oda vagyok magáért...“ Szövegét írta: Mihály István. Zenéje: Fényes Szabolcs. Nem jártunk ketten együtt a kertben csendes nyári éjszakán.

Kezem kezébe, csókunk nem nézte álmódón a vén Tabán...

Egy drága szót sem mondott még. Nem két magához még emlélk.

Igy a szerelem csak a szívemben ég.

A Hűvösvölgyben meg sem öleltem, sohase volt randevünk.

És fenn a Várban sohase vártam, lesve,

hogy magunk vagyunk...

Szívünk egymástól lával jár, az életünkért szörnyen kár.

Hisz éjszakákon csak sóhajlásom száll.

Refrain:

Oda vagyok magáért, a fekete hajáért,

egyetleneg szávaért, mosolyáért.

Oda vagyok egészen, a szívembe bevésem,

hallgassa meg, ha kérem, a kérésem

Szeretném, ha szeretne s rám nevetne!

Nem kívánom sokáig, csak örökre!

(Mert) Oda vagyok magáért, a fekete

hajáért, egyetleneg szávaért,

mosolyáért. *Csabay Irén*

DÁN TESTVÉREK SZÜCSOK, Váci-utca 6 (sarok). Katalógus küldünk!

Madame X. Szinte vissza sem adható az az öröm, ami kedves levele olvasásakor kiragyogott a szemünkből. Köszönjük munkánk ilyen szép, értékes elismerését és jutalmát. Tudja-e, hogy karácsonyi ünnepünk hangulatára vonatkozó a jól végzett munka fölötti meglepetés érzését? Köszönettel megőrizzük lelkes, buzditó sorait:

„Mélyen tisztelt Főszerkesztő Úr! Pár hét múlva lesz egy esztendeje annak, hogy járatom a MUL-t s nem mulasztatom el az alkalmat, hogy én is, mint annyi más — meleg köszönetet mondjak az egész évi élvezetes, szép szórakozásért, továbbá a kedves ajándékért, melyet a napokban kaptam meg. Elrepült ez az év is több-kevesebb szomorúsággal, bajjal, de talán örömmel is, melyben a MUL-nak nem utolsó része volt, ezt őszintén mondom. Úgy várjuk érkezését mindig, mint egy kedves vendéget és igazán jóbarátnak tekintem. Ez utóbbira pedig mindenkinek, — de nőnek különösen — szüksége van. Bizonyos, hogy egy ilyen lapnak a szerkesztése, ahol a legkisebb rajgiz is annyi izléses körültekintéssel működnek, nagy gondot adhat, de nagy elégtétel lehet, hogy minden olvasója, azt hiszem, nagy szeretettel veszi kezébe újságját és hálás ragaszkodással gondolt mindig annak szerkesztőire. Amikor felhasználva a közelgő ünnepi alkalmat, boldog Karácsonyi kívánok mélyen tisztelt Főszerkesztő Úrnak, kívánom, hogy még igen-igen sokáig igazgassa lapunkat azzal a megértő szeretettel, amellyel mi abban gyönyörködni szoktunk. Sok üdvözléssel „Madame X“. A karácsonyi szám pompás!“

Sajnáljuk, hogy az ünnepek alkalmából érkezett összes levelek leközlésére nincs

Védje gyümölcsfáit a Shell Dormant Wash

téli permetézőszerrel
Kapható: **Shell Kőágy Rt. Budapest, V., József-tér 5.** Kérjen ismertető füzetet

helyünk, hogy egy nagy csokorba összeköve megőrizhetnének e helyen a szeretet üzeneteit. Kénytelenek vagyunk megelőgedni egy-egy levél megőrkítésével s most, midőn ebben az egyben őrizzük meg mindazokét, akik szeretettel emlékeztek meg rólunk, munkánkról és a MUL céljáról, üdvözlétük és a MUL-hoz való értekes ragaszkodásukat hálás szívvel s azzal az igérettel viszonozzuk, hogy méltólk kívánunk lenni jövőben is a legértékesebb kitüntetésre: olvasóink elismerésére, szeretetére. Sok köszönettel és üdvözléssel

Szerk.

K. Klárinak szeretettel küldöm a kért dalt: *Ha az enyém volnál... Erős Béla szerzeménye.*

Ha az enyém volnál, nem volna a bánat az arcodra írva.

Ha az enyém volnál, ragyogó két szemed nem volna kisírva.

Lehozám az égről a csillagot néked,

Féhr liliumszál!

Mindig mosolyognál, mindig csak

kacagnál, ha az enyém volnál!

Ha az enyém volnál, még a hideg tél is

szép tavaszra válna.

Ha az enyém volnál, a cigány is mindig

vigat muzsikálna.

Estétől reggelig nem züllenek folyton,

Síró nótázónál...

Hogyha megcsókolnál, hogyha rám

borulnál, ha az enyém volnál!

„D. B. Nem élhetek muzsikaszó nélkül!“

„19 éves asszonyka“. Igaza van Önnek, Nagyságos Asszonyom, hogy tiltakozik férje durva fukarsága ellen s elhizem, hogy rettenetesen fáj érthetetlen viselkedése. Nagyon szomorú elgondolni, milyen nagy a családosa és hogy elkeseríti ez a kicsinyes állapot, amelyhez szülői otthonában nem volt hozzászokva. Szeretnénk férjének szemtől-szembe megmondani, hogy a fukarság ugyanolyan bűn, mint a pazarlás, mert igazán nem nevezhető pazarlónak az az anya, aki harisnyát vesz gyermekének, vagy pár dekával több húst talál, néha-néha pedig pár fillérről csokoládét vesz magának. Hogy gondolja férje, hogy fizetésének kétharmadát takarítsák meg és csak egy harmadát költseik el, mikor a közlészivselői fizetésből éppen csakhogy szűkösen lehet megélni. Hiszen a takarékoság ellen, mint ilyen ellen, senkinek kifogása nem lehet, de igen is lehet a fukarság ellen, ami örökös civódást és elkeseredést vált ki, ha a férj rá akarja kényszeríteni feleségére ezt az egészségtelen, megrögzött szándékát. Férje karakterének leírásából és jelleméből világosan áll előttem megmérgezett házasság minden szenvedése és valóban úgy látom, hogy a legjobb szándéka sem sikerül, hogy kedvére tegyen. Ha kedveskedik, gorombán rászól, elhárítja magától még a simogatását is. Hogy mi ennek a mozgató rúgója, nehezen állapít

ható meg. Nagyságos asszony azt hiszi, hogy az évek közötti differencia miatt viselkedik Önnel szemben ilyen bántóan fölöslegesen, hidegen, úgy kezeli Önt, mint iskolás lányt, akít örökké irányítani kell és dorgálni, megfenyíteni, ha nem teljesíti „kötelességét“ úgy, ahogy ő megkívánja. Ezeket az elkeserítő, lealázó dorgálásokat azt hiszem elkerülheti, ha türelmesen alkalmazkodik férje kívánságához, hiszen mégis az a fontos, hogy békecségen tudjanak élni egymás mellett. Egyetlen gyereküket az ura is imádja. Nagyságos Asszonyal is csak a takarékoság miatt fordulnak elő összekoccások, ami nem lehet ok az elválásra. Hogy nem hízeleg Önnek, ez nem jelenti azt, hogy nem szereti, nem szerelmes Önbe, hanem inkább kissé hidegebb, kimértebb jellemű, mint általában a férfiak, de ha Ön, a maga fiatalos bájjával, vírámságával körülveszi, higgye el nekem, ő is megváltozik és nem fog megharagudni, ha délutáni álmából csókjával felébreszti. Megsűgjük Önnek, hogy vannak férfiek, akik attól való túlzott irílözásukban, hogy valaki „papucsósnak“ tarthatja, magukra erőszakolt szigorúsággal, ridegséggel gondolják távol tartani ezt a látszatot és közben a boldogságot is kiűzik. Az ura elégedetlenségének ez az igazi magyarázata s az Ön feladata — eléggé súlyos feladat — Nagyságos Asszonyom, hogy meggyőzze őt mindannak ellenkezőjéről, ami ekkora szakadékot vágott kettőjük közé. Ezt a szakadékot be kell tölteni a szeretet márványzikkálával, hogy eltűnjön életükből az a sok keserűség, civódás, ami mindazért történt, mert nem ismerték egymást. Megnyugtatom, hogy férjének ezében sincs a válás, csak félreismeri Nagyságos Asszonyt, mert vannak férfiek, akik meg vannak győződve — de nem tudom, miől merítik, — hogy a nő könnyelmű, a pénzzel nem tud bántni, könnyen kiadja nehezen keresett fizetésüket és ezt akarják megakadályozni minden áron, még gorombaság árán is. Pedig nem így van s azokért, akik valóban pazarolnak, nem lehet megbélyegezni az ősszet. Ne gondoljon válásra, mert nem hiszem, hogy a maga részéről is képes volna elszakítani ezeket a szálakat, melyeket gyermekük iránti szeretetük még acélosabbá erősített. Mindketten benne látják életük értelmét, boldogságát, hogyan tudnának egy percre is megélni nélküle. Az idő majd csak segítségükre lesz, hogy belássák: türelem, elnézés nélkül nem lehetnek boldogok s a boldogságért még ezt az árat is meg kell adni. Ha a férje fukarsága elviselhetetlenül ránehezedik, őt kell megkérni, hogy a szükséges bevásárlásokat végezze el és akkor majd meggyőződik, hogy Nagyságos Asszony nem pazarolt. Ő lesz az, aki beleún ebbe a nem irgylendő állapotba és visszaadja Nagyságos Asszonyának a háztartás kiadásainak fedezésére szolgáló összeget. Ne vágjon elébe a dolgoknak, mert aki vár, mindig az a győztes. A tartásdíjra vonatkozó megállapodásuk csak akkor érvényes, ha a férj hibájából bontanák fel a házasságot. Ha valóban olyan fukar, mint jellemzőn méltóztatott, akkor azt sem hihetem, hogy beleegyezne házasságunknak az ő hibájából való felbontásába. Szeretettel örözm meg kedves levelének barátságos, meleg hangját, megértésért könyörgök szavainak szomorú csengését. Higgyen nekem, minden jóra fog fordulni

Legújabb szenzációs regényünk címe:
Fiatal gazdag özvegy.

Lohr Mária (Kronfus) **Vegyisztító-kelmepestő**
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

Fájós lábuak gyógyulását a „Pedarius“

újrendszertől eljárása biztosítja. Budapest, VI., Teréz-körút 5. Oktogonnál. — Hévíz gyógyfürdő.

s hogy valamikor kedvesen emlékezzen erre az üzenetre, fogadja meg tanácsomat.

Szív. üdv. Szerk.

P. N. P. Különös, örök lázban égő lelkiállapotát csak az értheti meg, aki tudja, hogy nemcsak testi rendellenesség okozhat lázt, hanem a lélek nyugtalansága is hatással van a szív hevesebb lüktetésére. A gondolat forrósága lázba borítja a szívet is és a hőmérsékletet a normálisnál magasabbra szökik fel. Ebből az örök lángolásból születtek meg a versek, ezek a kissé mindig bölcsekedő, lírai költemények, amelyeknek nagy értékük ösztönességük, melegségük. Sajnos, formailag sok a hibájuk. Van bennük néhány szép, megkapó hasonlat, néhány színes jelző, de ritmusuk dőcög, rímeik gyöngék. De azért remélem, hogy sikerültebb írásokat is kapunk és verseket is még jobbakat fog írni, ha jó versekkel összehasonlítást tesz s ezáltal fejleszti költői képességeit. Méltóztassék beküldeni elbeszélést, készséggel olvasom s biztosan megjelentetem, ha irodalmi értékéhez nem férhet vita. Hálásan köszönöm kedves, közvetlen levelét. A megszólítás kedvességért külön is sok-sok köszönet és hála. Legszívelebb üdvözléssel

Szerk.

Felhívjuk kedves előfizetőink szíves figyelmét e számunkhoz mellékelt nagy ív szűrőszablon mellékletünkre, mely az alábbi rajzokat tartalmazza: 1. Ezen mintát rátként alkalmazzuk zsúrterítő, milifő, futó, nyári lakásba függő, asztalterítő, kerti párna stb. díszítésére. Készíthető a Jegegyeszerűbb vászonra, vagy legfinomabb kivitelben, tüllre, melyre tetszés szerinti színű selyemből vágjuk ki a mintát. E minta előnyomatandó az alapanyag megfelelő részére, úgyszintén előnyomatandó a ráaplikálható anyagra is, mely azután körülvágandó, úgy azonban, hogy egy negyed centit ráhagyunk a behajtásra, aztán ráférceljük az alapanyag megfelelő helyére, a szelét finoman, egyenletesen behajlítjuk és a rátét anyagát azonos színű pamuttal vagy selyemmel apró láthatatlan öltésekkel rávarrjuk. 2. Keresztöltéses minta tálcakendő, kenyérszár-terítő díszítésére. Tetszés szerinti színű anyag használható elkészítéséhez. 3. Ezen mintával díszíthetünk dívanyárnát, melynek mind a négy sarkát díszítjük vele, vagy két ellenkező sarkába nyomtatjuk elő és tüftetéssel hímézzük. Halványzöld selyemanyagra négy árnyalatú aransyárga hímzőselyemmel készíthetők a margareták, a közepük néger barnával, a levelek és száruk három árnyalatú zölddel színezendők. Nagyon hatásos búzakék vagy dohánybarna selyembáronyon berliner angyallal készíteni a leírt színezéssel. Felhasználható ezen minta terítő díszítésére is, melynek

F Dr. Öldes Miklósné „Junó” Kozmetikai Laboratórium, Budapest, IV., Károly király-út 24. Biztos hatású szépitőszerek. Vidékieknek postai szétküldés.

sarkai díszítendők vele. 4. Köralakú magyar stílusú terítőcske, melynek fél mintáját adjuk. Hímézhető élénk kék, piros, zöld, sárga színekkel. JD monogrammal ágyműt, FA és GL monogrammal asztalalmét, HA és RL monogrammal zsúrterítőt jelölünk. A szűrőszablon használatát követően képpen történik: sima felületű asztalt leterítünk egy terítővel, erre helyezük el az előnyomatandó anyagot, melynek megfelelő részére rátesszük a szűrőszablon előnyomatandó mintáját úgy, hogy az érdes felülete legyen főlül, szelét lenyomatjuk valami nehezeccel. Ezután az előnyomáshoz szükséges kékpörba belemártunk egy file- vagy posztódarabot és ezzel háromszor-négyszer át-dörzsöljük, hogy az anyagot a minta látható legyen s ekkor a szűrőszablon eltávolítjuk és az előnyomatott mintát szeszszel befújuk. A befújáshoz alkalmas a parfümszóró is. De a szeszszel való befújás is mellőzhető, ha az előnyomatott részt letakarjuk egy vékony selyempapírral és ezen át forró vasalóval átvasaljuk, hogy a kékpörba jelzett minta oda-tapadjon az anyaghoz. Egy szűrőszablon nagyon sokszor használható, ha dörzsöléskor nem szakítjuk el.

Mélyen tisztelt előfizetőink közül többen azal a kérésrel fordultak kiadóhivatalunkhoz, hogy az előfizetésük után esedékes terítő-ajándékunk helyett kölni-ajándékot küldjünk. Végtelenül sajnáljuk, hogy ilyen kívánságot nem teljesíthetünk, miután az előfizető szerzésért adandó kölni-ajándékunk csak kisebb mennyiségben rendelkezünk s éppen ezért ezt nem adhatjuk terítő-ajándék helyett, kizárólag azoknak, akik lapunk részére új előfizetőket szerznek. Tisztelettel kérjük kedves előfizetőinket, ne méltóztatassanak tehát ilyen kérésrel fordulni kiadóhivatalunkhoz, mert legnagyobb sajnálatunkra nem áll módunkban teljesíteni. Szív. üdv. Szerk.

Legújabb szenzációs regényünk címe: Fialat gazdag özvegy.

S. O. S. jelégre 10 pengő adományt küldött szerkesztőségünk utján Moiret Lajosné kormányfőtanácsos özvegye (Budapest) és gyerekeiket tartalmazó csomagot Kovács Józsefné (Rákospalota) és N. N. A nemesszülő adományokat eljuttattuk rendeltetési helyére s ezúton is hálás köszönettel nyugtazzuk. Szerk.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BELA

Szerkesztők:

tordai BÓJTHER ETELKA
ERDŐDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ügyvezető igazgató:
BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kisértet, fényképeket nem adunk vissza és nem örünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és leközlése tilos.

A Magyar Úriasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felelős: SCHMIDEK GÉZA

APPROHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P bitá-ára hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalanó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér.

Külföldön végzett egyetemi hallgatóknak korrespondens-vállal. Leveleket „Páris” jelégre kiadóba kérek.

Intelligens német hölgy mint anyahelyettes, vagy háztartásnő, ki a háztartásban teljesen jártas, város, utóves bizonyítvánnyal február elsejére előkelő úriháznál, vagy idősebb hölgnél állást vállalna. Cím: dr. Molnár Gyula leveleivel nevelőnő részére, Miskolc, Szemere-u. 16.

Korabeli biedermeier úriuszoba, márkás festmények, perszanyozégek és függönyök stb. eladók. IV., Váci-utca 85. I. 4. D. u. 2-3 között.

Legmodernebb felsőruhazabást, varrást „Elite” szalonban tanulhat, Andrassy-út 49.

Intelligens úriasszony irodai, társalkodónői, esetleg háztartásnői állást vállal, gyermekek mellé anyahelyettesnek vidékre is elmenne. Megkereséseket „Szorgalmas” jelégre kiadóhivatalba kérek.

Budán, az I. és XI. kerületben vagy környékén bérbevennek telket virágkerítés céljára. Ajánlatokat „Budai telek” jelégre kiadóhivatalba kérek.

Zongorát, vagy pianinót azonnali készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 395-03.

Ackermann József takácsmester, Budapest, Váci-utca 19. ajánlja készítővési lendamaszt-és lenvászón árult, mennyasszonyi kelengyeket.

Külföldi világmárkás zongorák, pianók 400 pengőért, előlegnélküli letekkel részletre. Tisztviselőkedvezmény. Fenyőné zongoraterme, Erzsébet-körút huszonhat. Telefon: 402-06.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianinót. Telefon: 40-06.

Szerény igényű, középkorú özvegy úriasszony, ki abszolút megbízható, egészséges, rendes, komoly, szorgalmas, a háztartás minden ágában nagy gyakorlattal bír, intézetben, vagy úriháznál, ahol jó bánásmódban részesülne, megfelelő állásba elhelyezkedne. Leveleket „Reménység” jelégre kérek a kiadóhivatalba.

Minden igényt kielégítő elsőrangú szalonzabón egy jutányosan házakhoz alkalmozik. Lauff Mária, Podmaniczky-u. 31. I. emelet.

Csillárüdü egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt. olcsó penzió. Prospektus. Csillárüdü, Mátrászőlős.

Rövid fekete gyakorló zongora 200, valódi Bösendorfer 600. Ehrbar, gyönyörű négydányú 600. Zongorák, pianók fel-tűnő olcsón. Tisztviselőknak előlegnélküli legesekélyben részletre, Opera zongorateremben, Erzsébet-körút 1.

Függönyt, párnát, terítőt, fehérműtűt izléssel, olcsón készit, alakit, javit „City-zalon”. Vilmos császár-út 55. II. 5.

Ikerkoesit vennék, jókarban lévő, jutányos áron. Ajánlatokat „Baby” jelégre kiadóba kérek.

Legfinomabb izlést kielégítően készit angol, francia rubákat Fodor Mária, V., Berliini-ter 2.

Háztartásban is jártas, németajkú, kifogástalan viselkedésű leányt keresek. Leveleket Adorján Lajosné, Kec-kémét, Rákóczi út 17-19 címre kérek.

Intelligens, szerény igényű és megbízható, fiatal, oklevéles ref. tanítónő unokahugom, ki háztartási tanfolyamot is végzett, úri családnál magántanuló előkészítését vállalja. Háztartásban szívesen segít és kézimunkázik. Fizetés meggyezés szerint. Megkereséseket erre a címre kerünk: Eri Erzsébet, Baja, Deák Ferenc-u. 26.

Intelligens úrileány elmenne üzletbe, vagy gyerek mellé, lehetőleg a fővárosba, vagy környékére. Üzleti kiszolgálásban gyakorlattal rendelkezem. Leveleket „Videki” jelégre kiadóba kérek.

Jó esaládból való gyermekszertető, fiatal leány, kimondottan úri családhoz gyermekkel mellé elhelyezkedne csekély fizetésért. Soltész Nagy Zsuzsánna, Mezőkövesd.

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Uri-
asszonyok Lapja szerkesztősége

Apa névnapjára

Ünnep van ma minálunk,
Drága jó apu,
Fogadja szép hokrétám,
Édes illatú.

Tisztán csengő hangomban
Áhitat remeg,
Nevenapján hallgassa
Meg a versemet.

Szavaimra figyeljen,
Jót kívánok ám,
El is simul minden kis
Ráné a homlokán.
Gondjai közt magához
Hányszor fölemel,
Végzetlen jósága
Hálát érdemel.

Ne féljen, ha erőse
Válik kis kezem,
Vállairól a súlyos
Terhet leveszem.
Karosszékbén pihenni
Nem győz egelet,
Finom tajtékpipából
Füstöt ereget.

Körünkben él száz évig,
Rajjongva hiszem,
Forróbb imát nálamnál
Nem mond senki sem.
Azt kérem, hogy áldja meg
Az Isten kegye,
Szívét mindig a boldog
Öröm töltse be.

Surányi János

Az aranytermő szőlőtőke

Írta: Bálint Ágnes

Volt egyszer egy szegény ember, meg egy szegény asszony. Ott laktak az erdőszélen egy kis kuli-pintyóban, ami nem sokkal volt nagyobb, mint egy jókora vakondtúrás. Esténként kiültek a kispadra, s ilyenkor az asszony elkezdte a siránkozást:

— Nincs ez jól, édes uram! Majd beleszakadok a munkába, látom-tól-látásig teszkek-veszek, beleszakadok a munkába, mégis milyen szegények vagyunk!

De a szegény ember csak csitíftgatta:

— Nem vagyunk azért mi annyira szegények, asszony! Van jó egészségünk, osztán itt van a két karom, erős, mint a vas, bírja az a dolgot!

— Nohát, ha bírja, — fakadt ki az asszony — hát csak dolgozzék velük még el nem kopnak! Én bizony nem állom tovább a nyomorúságot, elmegek szerencsét próbálni! Társulok én magával az ördöggel is, csak gazdságom legyen, kend meg majd elnézheti, ha hirtelen robogok el, se lyemben-hársonyban, s maga vityillója előtt!

A szegény ember semmit se adott erre az istenkísértő beszédre, de az asszony nagy sebbel-lobbal betérült a házba, összehozta a rongyait és húcsú nélkül nekivágott az erdőnek.

Hát amint megy-mendégél, szemben találja magát az öreg ördöggel. Az ördög már előre vigyorgott, hogy no majd megjíed ez a menyecske tőle. De bizony a vén lólábú most megcsalatozott, mert az asszony elibe penderült és megindította a kereplőjét:

— No te vén Belzebub, felvennél-e a szolgálodba? Tudok én sütnifőzni úgy, hogy megnyalod utána azt a tíz, fekete-karmos ujjadat! Meg osztán úgy kipucolom azt a kormos, füstös poklot, hogy még az öreg-apád is azt hiszi majd, hogy eltévedt benne!

Az ördög csak nézte az asszonyt és azt mondta: — Sok mindent megérettem, de illet mégse halottam, hogy asszony menjen el szerencsét próbálni! Hanem épp ilyen bátor menyecske kell nekem! Akinek így helyén van a nyelve! Azért monddok én neked valamit!

Van nekem egy aranyat termő szőlőtőkém. Nagyon fáj rá minden ördögnek a foga, alig tudom tőlük megőrizni. De ha téged odaültetek, hát tudom, senki sem mer a közelébe kerülni. A bérédet is megfizetem. Minden fürt aranszőlőből egy szem a tied lesz, s addig szolgálhatsz nálam, míg csak meg nem unod.

Persze, hogy erre ráállt az asszony. Éjfélre már oda is érték a pokol környékére s a kerítés mellől már messzire világított az aranyat termő szőlőtőke. De hát hogyanis fénylett volna! Ezüstből volt minden levele, arany a szőlőfürtje, s az éjszakai harmat gyémánttá vált rajta.

Leült az asszony melléje és úgy rácsudálkozott, hogy észre sem vette, mikor az ördög eltűnt mellőle... Hanem egyszer csak körülnézett, s mikor látta, hogy senki emberfia sem jár a környéken, arra gondolt, hogy ez a szőlőtőke az ő visköje mellé is igen odaillene. Majd öntözne, de delgetné, hogy mentől nagyobb fürtben lógjon rajta a termése. Se tette, se vette, kihúzta a tőkét

a földből, de csaknem megvakult, mert csupa drágakő volt a gyökere... Meg is látta a fényénél a hazafelé vezető utat és úgy szaporázott a lépéssel, hogy pirkadatra haza is ért az erdőszélre.

*

Az apjuk éppen kászolódott kapával-kaszával a mezőre. Megnyúlt az arca, mikor az asszonyt ugyanoly szegénységben látta hazatérni, azokban a ron-

gyokban, amikben világgá ment...

— Hej, most majd megint kezdődik a panaszkodás — sóhajtott magában.

De bezzeg nagyot nézett, mikor a szőlőtökét meglátta. Nekifogtak, elültették, tenyerükből öntöztették. Az aranyfürtöket eladták a városban s nagy telket, házat, kocsi-lovat vásároltak rajta. Boldogan éltek, mígnem

egy napon megjelent közöttük az ördög. Haj, kiverte az asszonyt a veríték... Mi lesz most?!

De az ördög ujjal sem nyult hozzájuk... Csak odasétált a szőlőtökéhez, kihúzta a földből, ráfujt a házra, s az eltűnt telkestől, kocsiától, lovastól. Sokkal szegényebbek lettek, mint valaha is voltak.

Mindig így jár, ki sorsával elégedetlen.

Őszi idő

Írta: Zóni Katalin, kis munkatársunk (Budapest)

Borús az ég, eső esik,
Egy kis szél is kerekedik.
Ilyen rossz időben máma
Hogy megyek az iskolába?

És mert ilyen borús vagyok,
Elaludtam biz' én nagyon.
Elkésem, ha nem sietek —
Most kapkodva öltözhetek.

Fogat mosni, mosakodni,
Öltözködni, reggelizni,
Mindez oly sok időt elvesz,
Mindjárt háromnegyed nyolc lesz!

Felhúzom a sárcipőmet,
Kinyitom az esernyőmet,
Táskámat kezembe veszem,
Lábaimat gyorsan szedem.

Talpam alatt cuppog a sár,
Piszkos lesz a cipőm, de kár!
Milyen vizes a kabátom,
Jaj, talán még meg is fázom!

Sietek, de nem haladok,
Még csak feleúton vagyok.
Pedig annyira igyekszem,
Hogy egész belemelegszem.

No de végre ideértem,
S amint látom, el se késtem.
Utánam jön még két kislány,
Elaludtak azok is tán?

Letörülöm a cipőmet,
Becsukom az esernyőmet.
Nem hiába iparkodtam,
Nyolc órára befutottam.

Kis pajtásaink fényképei

Zsámboky Marika és Bözsike
(Ipolyság)

EZÜST VITORLÁS

REGÉNY. KIS PAJTÁSAINAK IRTA: ELEK BA'CSI

2.

**Kék ég alatt, arany napsugárban,
ezüst pillangó...**

Hát bizony, kis pajtásaim, nem csoda, hogy a két kisfiú úgy eltátozta a szemét és a száját, mintha egyszeriben a mesék világába pottyantak volna. Olyasvalamit láttak, aminek csodálatos szépsége csak Tündérországbán és ott is csak az Álmodtávan volt elképzeltető.

Csak hogy ők most itt sétálnak... A Balaton partján... hát hogy kerül ez a csodálatos úszó jármű ide?...

— Milyen csodálatosan szép! — sóhajtott lelkesen Jánoska.

A tó síma tükrén ugyanis, a kék ég alatt, az arany napsugárban, egy óriási ezüst pillangó himbálódzott... Szó sincs róla, azonnal tisztában voltak vele, hogy nem óriási pillangó, hanem vitorlášhajó... de olyan szép volt, olyan ezüstösen csillogó, hogy inkább pillangónak lehetett nézni...

Karcsú teste mindenütt színezüst volt... Ezüstösen csillogott az oldala és valóssággal visszaverte a nap arany sugarait... Ezüstsínű volt a fedélzete, mint valami óriási ezüst dísz tárgy, ami csak arra való, hogy elkápráztassa a szemet... Ezüstre befestették a vitorla rúdját, de még mintha a vitorlavásznat is ezüstsínű se-lyemből szövtek volna...

Ott ringatódzott, nem nagyon messze a parttól, de ők csak most vették észre, mert másfelé fordították eddig a tekintetüket. Most azonban, hogy a szemükbe akadt az a csillogó látványosság, nem csak a lábuk gyökerezett a földre, de a tekintetüket se hírták félrefordítani.

— Milyen csodálatosan szép! — sóhaj-
totta lelkesen Jánoska.

— A tündérkirályfi hajója lehet csak ilyen — tette hozzá Dallos Gyurka.

— Ezüst vitorlás — mondta Jánoska.

— Az — visszhangozta Gyurka — szín-
ezüst vitorlás!...

— Nagyon gazdag emberé lehet!... Csak
annak telik ilyen szépre!...

— Biztos, külföldi gazdag emberé!... Csak
külföldinek lehet ennyi pénze!...

— Ilyen hajót még nem ringatott a Ba-
laton — mondta Jánoska.

— Milyen jó, hogy sétálni jöttünk — szolt
Gyurka. — Talán holnap már nem is
láthattuk volna...

— Könnyen meglehet — tette hozzá
Jánoska.

Elhallgattak. Érezték, hogy fölöslegesen
a szavak, mert azokkal úgysem bírják
megfejtetni ezt az ezüstösen csillogó rej-
télyt. Sokkal fontosabb, hogy nézzék, há-

mulják és csodálják, mert ilyen szépet még úgysem láttak életükben és talán soha nem is fognak látni. Így legalább odahaza szépen elmesélhetik, amit láttak. Mindkét gyerekek egyetlen pillanatra az jutott eszébe, hogy hazaszaladnak és édesanyjukat is idehívják.

— Te maradj itt, Gyurka — mondta hirtelen Jánoska. — Én hazafutok és — — De az én édesanyámat is hívd ki — kérlelte Gyurka, aki ebből az elharapott mondatból is kitalálta, hogy miért akar hazaszaladni Jánoska.

De azért egyikük se mozdult. Nem bírtak megválni a gyönyörű látványtól és attól féltek, hogy amíg odajárnak, eltűnik a szemük elől egészen.

Jánoska ki is mondta:
— Nem merek elmenni!... Hátha addig...
— Igazad van — helyeselt Gyurka.

Mert bizony az ezüst vitorlás vidáman, gyorsan szelte a hullámokat. Most egyelőre ugyan feléjük közeledett, de ha ilyen iramban folytatja útját, akkor néhány perc múlva már elhagyja őket és aztán gyorsan távolodni fog, amíg végleg eltűnik. Akkor pedig hiába szaladtak haza, akárhogy szedik is a lábaikat. Szegény édesanyjuk már talán semmit sem látna belőle, de ők maguk sem gyönyörködhetnek ebben a váratlanul felbukkant csodában. Hát akkor mégis okosabb, ha maradnak... Így legalább elmesélhetik majd otthon, amit láttak...

Az ezüstvitorlás pedig egyre közeledett feléjük. Természetesen nem a part felé, mert mindig megtartotta azt a távolságot, ami a parttól elválasztotta. A vitorlás ugyanis, ahogy álltak szemben a Balatonnal, jobbkéz felől bukkant fel és már majdnem arccal szemben volt velük. Most már olvan nagynak és olvan tisztán látszott, hogy a fedélzeten lévő embereket is ki lehetett volna venniök.

Feszülten figyeltek mind a ketten. A szemüket úgy meresztették, hogy már szinte fájt. De ha a szerencse ilyen páratlan látványosságban részesítette őket, csak nem fognak semmit elmulasztani belőle!

— Látsz te valakit ezen a vitorlason? — kérdezte hirtelen Sátori Jánoska.

— Nem én! — felelte Gyurka.

— Mert én sem látok!...

Megint hallgattak és tovább figyeltek. Aztán megint megszólalt Jánoska:

— Különös, hogy eleven embert nem látunk rajta!...

— Én is furcsának találok — tette hozzá Gyurka.

— Ilyen szép időben... csillogó napsütésben... tiszta kék ég alatt... egyetlen ember sincs a fedélzeten!...

— Pedig a szél se hideg... sőt inkább langyos...

— Nem értem a dolgot! — rázta a fejét Jánoska. — Ha valakinek ilyen szép ezüstvitorlása van, az nem mer kilépni a fedélzetre?

— De még a hajó személyzetéből se látszik senki — tette hozzá Gyurka. — Még csak egyetlen matróz sem...

Újra csak hallgattak. Szótlanul törték a fejüket, hogy mi lehet a magyarázata ennek a furcsaságnak. Mert azt nem bírták észsel felfogni, hogy valakinek ilyen drága ezüst hajója legyen és ne élvezze a vitorlázás gyönyörűségeit... Hogy ilyen gyönyörű időben ne menjen a fedélzetre... De még csak a személyzetből se mutatkozzék senki...

Ügylátszik, mind a ketten egyet gondolhattak. Mert amikor Jánoska azt ajánlotta, hogy nézzék meg közelebről ezt a titokzatos hajót, Gyurka rögtön rávágta:

— Itt ez a csónak jó lesz... Majd én evezek!

— Én pedig kormányozok! — mondta Jánoska.

A part mellett kikötve volt egy kisebb halászcsonak. Mind a ketten tudták, hogy kinek a tulajdona, de azt is tudták, hogy nem fognak kikapni, ha használják. Aztán meg mind a ketten itt serdültek fel a Balaton mellett és jól begyakorolták már magukat az evezésbe és a csónak kormányzásába. Az idő is kedvező volt, a gyenge szél mintha egészen ellállt volna, nem kellett tehát semmi veszedelemtől tartaniok.

Gyurka már ki is oldotta a csónakot és beleugrott. Jánoska követte.

Úgy cselekedtek, ahogy megbeszélték: Gyurka evezett, Jánoska pedig kormányzott.

Egyre közelebb értek az ezüstvitorláshoz. Már olyan közelre, hogy éles szemük akár egy kéthetes macskát is meglátott volna a fedélzeten. De még ekkor se láttak rajta eleven embert.

— Mégis úgy van, ahogy mondtam — szólt halkan Jánoska. — Lélek sincs a fedélzeten...

— Érthetetlen! — válaszolta Gyurka és erősen dolgozott, hogy még közelebb érijenek a vitorláshoz.

Aztán halkan megkérdezte:

— És ha beérjük?

— Fölmászunk a fedélzetre, — mondta határozottan Jánoska. — És megtudunk mindent... Hátha valami szerencsétlenség történt és jókor jön a mi segítségünk. Gyurkának tetszett ugyan ez a határozott válasz, de azért belül vacogott, ha arra gondolt, hogy fel fognak küszni az ember nélküli vitorlás fedélzetére. Az evezést serényen folytatta, de halkan megkérdezte:

— Nem félsz, Jánoska?
— Mitől? — kérdezte a másik.
— Nem tudhatjuk, hogy kikkel találkozunk...

— Ne erre gondolj, Gyurka — felelte nagyon komolyan Jánoska. — Hátha szükség lesz a mi segítségünkre!... A csónak már alig volt tíz méternyire az ezüstvitorlástól, amelynek fedélzetén most se látszott ember.

Ebben a pillanatban azonban váratlan dolog történt. Mintha alulról láthatatlan kezek hirtelen bevonták volna a vitorlát és megindították volna a hajó motorát. Mótorral is fel volt szerelve az ezüstvitorlás. Jól hallották a motor zúgását. A vitorlás most gyorsan kezdte szelni a hullámokat. Egyre távolodott tőlük. Mintha valósággal menekülne...

Ebben a pillanatban azonban még valami történt.

Loccsanás hallatszott, mintha valamit kidoztak volna a vitorlásból...

Odanéztek: üres flaskó volt, ami még ott lebegett a víz tetején...

Jánoska arra felé kormányozta a csónakot, Gyurka pedig kétszeres gyorsasággal evezett.

Szót se váltottak egymással, mégis mindketten úgy érezték, hogy azt a flaskót ki kell halászniuk... Hogy az a loccsanás és az az üres flaskó nekik szól...

Az ezüst vitorlást ugyanis hiába akarnák

beérni. Olyan sebesen szeli a hullámokat és úgy menekül a nagy tó közepe felé, hogy az ő erejük és az ő csónakjuk kép telen utolérni...

— Fogd ki! — kiáltotta Gyurka, amikor a flaskó közvetlen közelébe érték. Jánoska óvatosan odahajolt, elkapta és beemelte a csónakba.

— Majd a parton megnézzük, — mondta Gyurkának, aki most sebesen evezett a part felé.

Néhány perc múlva kikötöltek. Gyurka odaerősítette a csónakot a régi helyére, aztán mind a ketten kiugrottak belőle. Jánoska kezében volt a kihálszott flaskó. Mindkettőjük szíve hallatlan izgalomban dobogott.

— Valami papír van benne, — mondta Jánoska.

— Talán üzenet, — vélte Gyurka.

— Könnyen lehet...

— Törd szét a flaskót!

Jánoska erővel a földhöz vágta és a flaskó darabokra tört. Összehajtogatott kis papírlap volt benne.

Nagyon reszketelt a keze, amikor szétbontotta és az izgalomtól remegő hangon olvasta a kis papírra gyerekes írással vetett betűket és szavakat:

— „Mentsetek meg, jó emberek... Segítetek!”

Csak ennyi volt a papíron. Aláírás és minden egyéb hiányzott... (Folyt. köv.)

— Fogd ki! — kiáltotta Gyurka, amikor már a flaskó közelébe érték.

107. német nyelvlecke

Haus: a ház, *Tor:* a kapu,
Gang pedig a folyosó,
A lakásba, amely *Wohnung*
Onnan nyílik az ajtó.

Stiege németül a lépcső,
Zimmer pedig a szoba,
A lépcsőn is fel kell menni,
Másként nem jutsz el oda.

Küche: konyha, ebben van a
Herd, mely tűzhely magyarul, —
Jól halad a német nyelvben,
Aki nyolc szót megtanul.

1. *das Haus* (olvasd: dasz hausz) a ház.
2. *das Tor* (olvasd: dasz tór) a kapu.
3. *der Gang* (olvasd: der gang) a folyosó.
4. *die Wohnung* (olvasd: dí vónung) a lakás.
5. *die Stiege* (olvasd: dí stíge) a lépcső.
6. *das Zimmer* (olvasd: dasz cimmer) a szoba.
7. *die Küche* (olvasd: dí kühhe) a konyha.
8. *der Herd* (olvasd: der herd) a tűzhely.

4.
Beküldte: *Hegedűs Dezső*, kis munkatársunk (Budapest)

Rá gyümölcs

5.
Beküldte: *Bernhardt Ilonka*, kis munkatársunk (Pécs)

$\frac{p}{A}$ *n* $\frac{i \ a}{ó}$

Megfejtési határidő: **február 10.**
A megfejtés eredményét a március 1-i számunkban közöljük.
A helyesen megfejtők között **tíz szép jutalmat** sorsolunk ki.

Jutalomdíjak.

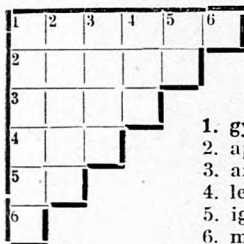
1. **Cadeau Csokoládégyár Rt.** (Budapest, VI., Izabella-u. 82) ¼ kg-os ajándéka. A többi 9 darab ajándékkönyv, vagy egy kis kézimunka.

F e j t ö r ő

1.

Bűvös sarok.

Beküldte: *Berényi Baby*, kis munkatársunk (Nagybocskó)

1. gyógyszerár.
2. apa, becézve.
3. az autó hangja.
4. leánynev, becézve.
5. igekötő.
6. magánhangzó.

2.

Rejtett szavak.

Beküldte: *Nánási Imre*, kis munkatársunk (Békéscsaba)

- aszód
- ranyos
- ulafehérvár
- atmár
- rzsébetváros
- rassó
- ger
- agyvárad

3.

Beküldték: *Gergely Ilona* és *Pista* kis munkatársaink (Kamaraerdő)

7/7 Hollandia

Rejtvénymegfejtés

A múlt évi december hó 10. számban közölt rejtvények helyes megfejtése:

I. Keresztrejtvény: Vízszintes sorok: 1. Lajos. 5. Só. 7. Elek. 8. Vas. 9. Nos. 10. Kas. 11. K. M. 12. Sor. 14. Kár. 15. za. 16. Vár. 17. Tar. Függőleges sorok: 1. Lenke. 2. Alom. 3. J. E. S. 4. Ok. 5. Sas. 6. Os. 8. Var. 10. Kor. 12. Sár. 13. Kar. 14. Ká. 15. Za. **II. Pótlórejtvény.** Petőfi. **III. Szántó föld.** **IV. Könyv.** V. Antónia. A helyesen megfejtő kis olvasóink közül sorsolás útján jutalomban részesültek: 1. Zeller Bözsike, Kunszentmárton. 2. Tamás Imre, Pestújhely. 3. Dániel Sándor, Budapest. 4. Wolf Gusztika, Budapest. 5. Emődi Lacika, Miskolc. 6. Sárpataky Gabika (elfelejtetted, kis pajtás, megírni a laccimedet! Hová küldjük az ajándékot? Siess, pótolod a hiányt, mert addig nem küldhetjük el a nyereményt!). 7. Aupek Margit, Budapest. 8. Horváth József, Szeged. 9. Magassy Magdolna, Rum. 10. Pénzes Ferike, Gyula.

G y e r m e k p ó s t a

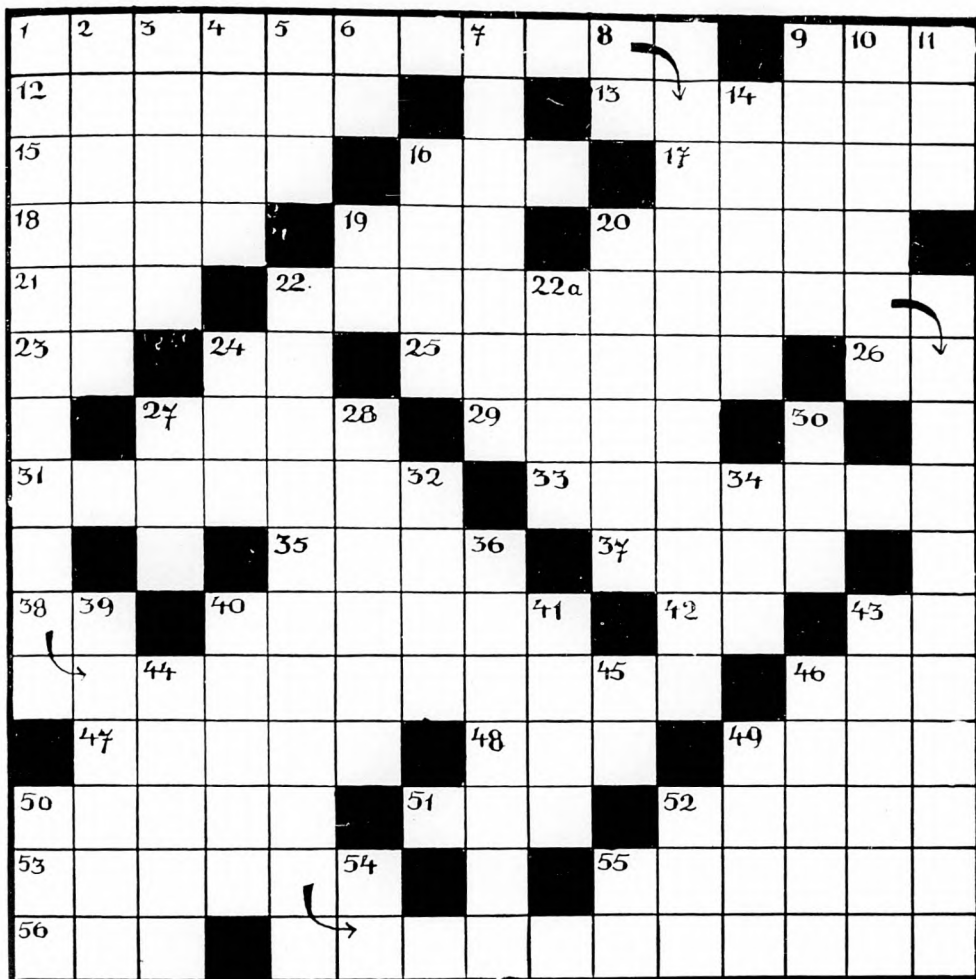
Szabó Nusika, türelmesen küldözgetted, kicsi szívem a rejtvények megfejtését és örömmel vesszük a hírt neked is, hogy a te rejtvénymegfejtésed is jutalomban részesült. Örülsz, aranyvirágom? — **Csekey Tibor**, hát nagysókára te is megszólaltál, kedves kis barátunk! Igéretedet, hogy ezentúl szorgalmasabb leszel, szívesen vesszük s nagyon szép érénynek találjuk, hogy nem mentegeted magad

semmiféle kifogásokkal, hanem őszintén beismered mulasztásodat, hogy azért nem írtál, mert kissé «hanyag» voltál. Tiborkám, a beismerés felment minket attól, hogy a legszelídebben megrójjunk, magad végeztél el magaddal szemben ezt a súlyos büntetést. Ami többé nem fog megisméllódni, arra ígéreted a legmegfelelőbb garancia. — **Maltry Károly**, most találkoznék legelőször neveddel, kedves kis pajtikám s nagyon örültünk, hogy levélkéden keresztül megismerkedhettünk veled. Ugy-e, az első levélkédet további levelek fogják követni és nemcsak a rejtvények megfejtését küldöd be, hanem magadról is mesélsz. Megírod, rajtad kívül hány testvérkéd van, hányadik osztályba jársz s mindenről beszámolsz nekünk, mint jó barátodnak, aki szívesen hallgat téged, szívesen beszélget el veled a betűkön keresztül. Irj, kis barátunk, mert szeretettel kísérjük figyelemmel azokat az eseményeket is, amelyek a te életedet változtatossá teszik. — **Brunner testvérkék**, drága kis pajtikáink, hálás szívvel köszönjük nektek és kedves szüleiteknek is ünnepi jókívánásaitokat. Tudjátok-e ti, kicsinyeim, akiket a legdrágább szülők szeretete ölel át, mit jelent nekünk a ti figyelmetek, akik magunkban állunk a viharban? Belevág a hideg a szívünkbe, arcunkat verdesi a jeges eső, lábunk kövekbe ütközik, de nekünk menni kell előre, mert ott a cél. A ti szívetek s nekünk ez a legdrágább ajándékunk. Édes kis testvérkék, boldogok vagyunk, hogy újból megemlékeztetek rólunk, boldogok vagyunk, hogy szívetekkel aranyozzátok be a mi karácsonyfánkat. — **Kisszecsei Lévy Lenkice**, aranyos szívecském, egy évtől újból elbűcsüztünk s egy másikba léptünk, szívünkben minden jó és szép iránti reménykedéssel. Nem írhattunk mindnyájatoknak külön-külön, de jókívánásainkkal egyenként átöleltünk; s kívántunk nektek boldogságot, örömet, hogy ebben az évben bánatos könnyek ne hulljanak. Csendes boldogsággal és örömmel legyen kipárnázva minden napotok és senki ne sírjon, senki ne féljen a holnaptól. A jó Istenke áldjon meg továbbra is, kicsi Lenkicém s azt a sok-sok örömet, amivel téged a te kedves szüleid elhalmoztak, ezután is szeretettel add vissza nekik kamatostól. Kedves ünnepi jókívánásaidért sok szeretettel gondolunk rád és drága jó szüleidre, s nekik is a legjobbakat kívánjuk. — **Gáll Ancóka és Editke**, drága kislányok, figyelemteknek szívből örültem. Boldogan köszönöm nektek is szívecském, hogy megajándékoztatok jókívánásaitok hervadhatatlan virágával. A szívémben őrzöm meg s mindig hálásan

fogok gondolni reátok, hogy soha nem felejtetek el örömet szerezni nekem. Drága anyuskátok üdvözlését szívből viszonozom. — **Mihály Baba**, te drága aranyvirágom, kicsi szőke kislányom, ezer csókkal, öleléssel köszönöm a gyönyörű, virágzó kaktuszt, amivel szerény névnapomat feldíszítetted. Karácsonykor láttad volna, szívecském, mily pompás, milyen gyönyörű volt a sok-sok zöld levélke végén kivirult piros virág. Mintha csak erre a drága ünnepre, a kis Jézus születése emlékére öltözött volna díszbe. Ezért még kedvesebb nekem a te virágod, kicsi angyalkám. — **Ujvári Cseh Erzsike**, édes kis Erzsikém, kedves jókívánásaidat, amit névnapomra küldöttél, hiszem, meghallgatja a jó Istenke. Nagyon köszönöm, hogy szeretetedet a jó Istenkéhez szóló fohászába öltöztetted, mert Tőle kapunk mindent, ami összefügg az életünkkel. Sokáig nem írtál, kicsi szívem, de ez a nap mégsem mulhatott el, hogy te, drágám ne gondoldj reám, ne írd nekem. Köszönöm, hogy egy percbe megálltál a munkádban és gondoltál reám. — **Kovács Zsuzsika és Manyika**, édes kis szívecském, névnap üdvözléted tolmácsoló soraitok olvasva, magam elé képzeltem mosolygó arcotokat, hallottam szívből jövő jókívánásaitokat s éreztem magamon két ölelő karotok szorítását. Ugy láttalak itt, magam mellett, mintha megelevenedett volna elképzelt alakotok s talán meg is foghattalak volna, ha kinyujtom kezeimet utánatok. Szívől köszönöm, hogy ti is gondoltatok reám, akiket én szívől és őszintén szeretek. — **Beck Mártika**, hogy vagy, kicsi Mártika? Milyen jó volt, hogy oly gyorsan meggyógyultál, szívecském. Most már én is kíváncsi vagyok, hogy mit hozott neked a kis Jézuska? Bizonyosan azt, amire kérted őt. Ird meg, kis Mártuska, teljesedett-e a kívánságod. — **Sárpataky Gabika**, édes pajtikám, nagy örömet szereltél szép, tartalmas leveleddel. Köszönjük, szívem, fényképedet is. Gyönyörű lehetett az édes apuskád által rendezett iskolai ünnepély, hogy te olyan pompás magyaros ruhában táncoltál. Fényképedet, amint sorra kerül, megjelentetjük ebben a kis lapban, hogy olvasóink megismerjenek. Így mutatunk be egymásnak titeket, kis barátunk, mivel a személyes összejövetel, a különböző lakhelyek miatt, nem valósítható meg. Pedig szép volna egy összejövetelt tartani, hogy minden kis olvasónkat személyesen is megismerjünk. Mondd csak, Gabikám, a Jézuskától kért vonatot megkaptad-e? Én úgy hiszem, hogy kívánságod teljesült. — **Kedves kis olvasóink**, szeretettel ölel és csókol

Eta néni és Elek bácsi.

KERESZTREJT VÉNY Vízszintes:

1. Ismert latin szentencia — magyarul. 9. Rag, -ból pörja. 12. Erelyes parancsszó. 13. Higany. 15. Nem valódi. 16. Persze — angolul. 17. Aki a bírósághoz fordult. 18. A vaj lehet. 19. Lám! 20. Erkölctan. 21. Latin személyes névmás. 22. Arany János írja a világról. 23. Arzén vegyjele. 24. Kik? 25. Sporteszköz. 26. Zennő rövidítve. 27. Verskellék — névelővel. 29. Pályaudvar francia változata. 31. A derék cowboyok bírja — névelővel. 33. Török építészeti speciálitás, karcsú torony a templom mellett. 35. Az írógép a vékony papíron. 37. Nielsen filmszínész név keresztnéve. 38. Lap is van ilyen. 40. Elvesz. 42. EA. 43. Himfy monogramja. 46. Gyim-gyom. 47. A vizimalom szerzője. 48. Tatai Diibirköz Kör (?). 49. Nekem van — németül. 50. Mi öten. 51. A Szigeti veszedelem egyik hőse. 52. Folyócska. 53. Ennyi bor biz' épp elég egy jó mulatsághoz. 55. Festett arckép. 56. Csitítószo.

Függőleges:

1. Fehér Dezső nagyváradi író ezen a címen adta ki Ady Endre publicisztikai munkáinak első kötetét. 2. Az első pilóta. 3. Görög sziget. 4. Muris. 5. Hajnalistennő. 6. Kétezer római számmal. 7. Szerelmeskedik. 8. Te-lekkönyv — rövidítve. 9. Gózon Gyula felesége. 10. Benniszülött. 11. Pus-kával dolgozik. Még az is utánafer, hogy ki? 14. Másképpen! 16. Amed-dig. 19. Papírmérték. 20. Nimfa, aki Numa királynak volt tanácsadója. 22. Szállóige, amely Ovidius 17-ik heroidájából származik. 22/a. A vezetékben kering. 24. A svéd pénz. 27. Finn prózaíró. 28. Ezt a kis szüctől kér-dezik, persze második személyben, per tu. 30. Kronométer. 32. Ami a női karcsúságot szolgál-tatta — anno dazumal. 34. Tisztítószert. 36. Harmadik — latinul. 39. Ten-geri istennő, Achilles any-ja. 40. Görög sziget. 41. Azonos betűk. 43. Mu-lató. 44. Elkergeti. 45. Kicsodák? 46. Férj — né-metül. 49. Német hegység. 50. Osztrák turista-klub. 52. Positív — rövi-dítve. 54. Kis angol súly. 55. A legnagyobb magy-ar költő monogramja.

Megfejtési határidő: 1936 február 5

A jutalomban részesülők névsorát 1936 március 10.-i számunkban közöljük

- díj: Then Jolán, lapunk kedves előfizetője ajándéka, egy horgolt vitrin-terítőcske.
- díj: lapunk kölni-ajándéka.
- és 4. díj: Dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, IV., Károly király-út 24) arckrém-, púder- és szappanajándéka.
- díj: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca. 88) negyedkiló díszdobozos bonbonajándéka.
- tól 13-ig díjak: Lóránth Lászlónak, a kiváló költőnek egy-egy dedikált verskötele.
- tól 16-ig díjak: lapunk egy-egy milió-ajándéka
- díj: Komáromi fodrász-szalón (VIII., Népszínház-utca 16) egy teljes kiszolgálást, hajmosást, víz- vagy vasondolást és manikürt tartalmazó ajándéka.
- tól 20-ik díj: lapunk egy előfestett gobelin-retikül ajándéka.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

K ö t ö t t g y e r m e k k e l e n g y e